

level.11

- Ngày ấy ta đã mơ trên mỗi nẻo đường

AO JYUMONJI

Minh họa: **EIRI SHIRAI**

NGUYỄN BẢO LY dịch

GrimGAP

- ẢO ẢNH VÃ TRỞ TÀN -

KIM ĐÔNG

Nhà xuất bản Kim Đông

WingsBooks

level.11

– Ngày ấy ta đã mơ trên mỗi nẻo đường

AO JYUMONJI

Minh hoạ: **EIRI SHIRAI**

NGUYỄN BẢO LY dịch

GrimGAP

– ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN –

KIM ĐỒNG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 11. Ngày ấy ta đã mơ trên mỗi nẻo đường

Nguyễn Bảo Ly *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2021

1. Vào lúc này

“... Phù,” cậu hít vào một hơi rồi thở ra.

Có vẻ cậu đã quên cả hít thở mất một lúc. Mất một lúc?

Mất một lúc, là lâu cỡ nào?

Cậu không biết nữa, nhưng âm thanh...

Âm thanh nào đó cất lên ở đằng xa. Âm thanh đủ các loại. Ở *đằng xa* ư?

Không, có thể không phải vậy, có khi những âm thanh này đang réo lên trong chính đầu cậu. Ở tận cùng tâm trí của bản thân. Thế thì nó chẳng xa gì cả. Ngược lại mới đúng. Nó ở gần.

Rất gần.

Phải chăng bởi vì nó quá gần, nên cậu mới không nghe rõ?

Hai tay cậu đang chống xuống đất.

Đây là nơi nào nhỉ?

Không phải bên ngoài. Là trong nhà. Tuy nhiên, sàn nhà không được lát. Mà là sàn đất.

Khuôn mặt cô ấy ở giữa tay trái và tay phải của cậu. Dù đã cố suy nghĩ vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này, nhưng cậu vẫn hoàn toàn không tài nào hiểu được. Khi cậu nhìn xuống từ tư thế trông như đang chống đỡ nửa chừng này, đôi mắt cô ấy gần như nhắm nghiền, còn đôi môi lại hơi hé mở. Như thể không hề có lực ở bất cứ chỗ nào. Dù vậy, dường như cô ấy vẫn sẽ đáp lại nếu cậu mở lời gì đó, nếu thế thì chỉ cần làm vậy là xong, rõ ràng việc ấy đơn giản vô cùng, chỉ cần cậu gọi tên cô là được, rõ ràng chuyện chỉ có vậy thôi, thế mà không hiểu vì lí do gì, cậu không làm được.

Vì sao thế nhỉ?

Mình sợ hãi... hay sao?

Nhưng mà sợ, là sợ cái gì mới được?

Mình không biết. Không biết nữa.

Đằng nào cũng không biết được, chỉ bằng cú để thế này đi. Đúng vậy.

Cú để thế này đi.

Cú lạng lẽ để yên như vậy. Như thế là chuẩn nhất. Đúng vậy đấy. Phải rồi.

Cái chuyện điều gì đã xảy ra và vì sao lại đến nước này thì khỏi cần quan tâm làm gì nữa. Kiên cường lên nào! Mình là thủ lĩnh kia mà. Trông thế này thôi chứ mình vẫn là thủ lĩnh. Đây không phải là lúc để ngẩn ra. Không được suy nghĩ những chuyện dư thừa. Chắc chắn mình có việc cần làm ngay bây giờ. Làm đi! Nếu còn đủ rảnh rang để mà suy nghĩ thì hãy hành động đi.

Haruhiro đứng lên, đưa mắt về phía cửa ra vào. Shihoru đang ngồi bệt, lưng dựa vào tấm vách ghép từ những chấn song ngang dọc nằm ở phía bên trái. Cô ấy mở to mắt, nghiêng chặt răng, cảm run rẩy, nhìn về phía cậu. Shihoru định nói gì đó, nhưng dường như không thể nói thành lời. Haruhiro nghiêng cổ. Sao vậy nhỉ? Shihoru đang mang một vẻ mặt cực kì kinh khủng. Nếu phải lấy ví dụ thì trông cứ như cô ấy vừa chứng kiến một sự việc kinh hoàng đầy phi lí.

“Không sao đâu.”

Cậu nói với Shihoru như vậy rồi cười. Sau đó, Haruhiro thở phà ra một cái. *Không sao cả. Đúng là không sao cả. Không sao cả. Không sao cả. Không sao cả. À không, còn việc kia nữa. Đây không phải lúc ngồi nói “không sao cả” mà là lúc phải làm những việc cần làm.*

Nhắc mới nhớ, thanh stiletto đâu rồi nhỉ?

À.

Nó rơi ở ngay kia.

Khi cậu định nhặt thanh stiletto lên, xác một con guorella lọt vào tầm mắt cậu, khiến máu trong người cậu dồn hết cả lên đầu. Cậu muốn giẫm nát bét thủ cấp của con guorella đã chết đó. Cậu

muốn giết. Rất muốn giết. Con này thì đã chết mất rồi. Con guorella đực này đã chết rồi.

Tuy nhiên, vẫn có những con guorella còn sống khác.

Đúng vậy. Đối tượng cần phải giết vẫn còn mà? Giết đi!

Mình sẽ giết.

Cứ tiêu diệt chúng là được. Đúng thế. Hãy giết sạch chúng đi!

Là vậy ư? Đúng thế.

Chẳng phải đó chính là điều mình nên làm à!? Giết chúng. Giết chúng. Giết chúng. Giết chúng. Giết chúng. Giết chúng. Giết chúng. Giết. Giết. Giết. Giết. Giết. Giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết.

... Không được đâu.

Cậu nghe thấy giọng nói.

Là tiếng của cô ấy.

Lúc cậu thấy xác con guorella, cô ấy cũng lọt vào tầm nhìn của cậu. Nhưng cậu đã cố ý không nhìn. Không đúng, không phải thế. Cậu chắc chắn đã trông thấy rồi. Thế nhưng, cậu vẫn cố huyền hoặc bản thân rằng mình chưa nhìn thấy.

Dù rằng cô ấy ở kia.

Còn cậu thì không muốn nhìn.

“... Phải, đấy.”

Phát rõ lên rồi lao vào theo kiểu bất cần không phải là phong cách của Haruhiro. Nếu như cậu có sức vóc hơn người hay năng lực đặc biệt nào đó, có lẽ cậu cũng dám xả thân lao vào những trận đánh được ăn cả ngã về không, nhưng tiếc thay, Haruhiro chỉ là người bình thường. Dù rằng số lượng việc cậu có thể làm tuyệt nhiên không nhiều thì cậu cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất là dốc hết sức mình để thực hiện chúng, vẫn như mọi khi thôi. Cậu sẽ tận dụng tối đa các công cụ ít ỏi để bằng cách nào đó tìm ra lối thoát. Nếu như cậu đánh mất chính mình thì sẽ chỉ tự huỷ hoại bản thân.

Mà có khi cũng chẳng sao cả.

Dù cho câu có tư huỷ hoại bản thân.

Thành ra thế nào cũng được. Đâu còn quan trọng gì.

... Không.

Chẳng phải cô ấy đã nói đấy sao? Cô ấy bảo rằng: “Không được.” Đúng vậy. Làm sao mà được cơ chứ. Nhưng, tại sao, giọng nói ấy lại vang lên...

Chắc chắn, mình không thể... nghe thấy gì cả. Tại sao... Mình lại nghe được... Đúng rồi, giọng nói gì chứ... Là mình nghe nhầm chăng, là ảo giác... Không đúng, bởi vì, rõ ràng mình có nghe thấy mà... Thế nhưng, không đời nào chuyện đó... chuyện đó... Không được rồi, không ổn, tiêu rồi, đừng suy nghĩ, không được, không được phép nghĩ nữa, nhặt lên đi, nhặt thanh stiletto lên, rồi làm những việc mà mình có thể... làm những việc phải làm... Tiến hành thôi.

Haruhiro nghiêng răng. Ghì cả hai chân xuống, vẫn có lực. Vẫn có thể tiến lên.

Nhà giam. Đây là nhà giam nơi Setora bị bắt giữ. Bên ngoài là lũ guorella. Tình thế hiện tại là Kuzaku và Yume đang cố gắng làm mọi cách để ngăn cản bọn guorella đang chen chúc nhau hòng tràn vào nhà giam.

“Shihoru, dùng ma thuật đi...!”

Lúc cậu hét lên và định phi tới, đầu gối cậu khựng lại khiến hông cậu sụm xuống. Cậu tắc lưỡi. Gì đây?

Chuyện quái gì đây!?

Tại sao cơ thể mình lại không cử động theo ý muốn. Tại sao ư? Mình biết quá rõ lí do rồi. Bởi vì mình đã tiêu hao nhiều sức lực. Kết liễu hết con guorella này đến con guorella khác, khiến bản thân dù chẳng có ý định đó thì vẫn trở nên hưng phấn. Mình đã chảy máu quá nhiều, thể lực có lẽ cũng đã vượt giới hạn cho phép từ lúc nào không biết. Kết quả của điều đó thì đây... Chính là thế này. Mà thôi... Quên đi. Quên đi, bởi chẳng còn cách gì khác ngoài chiến đấu.

Bằng dáng chạy vụng về, mất thăng bằng khủng khiếp, Haruhiro vội vã phi tới cửa ra vào. Setora đang đứng ở ngay cửa ngoảnh đầu lại. Mắt hai người chạm nhau khi Setora gọi tên cậu: “Haru!” Cậu ra ngoài mà không buồn đáp lại. Ở vị trí cách nhà

giam khoảng hai mét, Kuzaku đang vừa cất lên những tiếng hô ngắt quãng: "... Hự! Ya! Hây! Ya!" vừa vung thanh đại đao loạn xạ. Có lẽ cậu ấy không còn làm chủ được bản thân nữa rồi. Ý chí mạnh mẽ đang chống đỡ cho Kuzaku, nhưng cậu ấy chỉ cần dừng lại một lần thôi thì chắc chắn sẽ ngã gục.

Yume nhanh nhẹn di chuyển với tư thế hạ thấp trọng tâm trong lúc dùng katana ngăn cản những con guorella đang tiến lại. Đương nhiên là cô không hề nhàn nhã, nhưng trông cũng không giống kiểu cố sống cố chết bằng tất cả sức lực của mình. Quả là Yume có khác. Không hề sợ sệt hay nao núng, cô thi thoảng băng qua phía sau lưng Kuzaku, đồng thời thay đổi vị trí sang hai bên trái phải không ngừng, theo nhịp độ riêng rất đúng phong cách Yume để yểm trợ cho đồng đội. Tuy vậy, cô đang phải di chuyển quá nhiều. Với lối đánh như thế, Yume cũng khó có thể cầm cự được lâu.

"Yume! Để bên cánh trái cho tớ!"

"Nya!"

"Tớ vẫn còn chiến được...!"

Thành thực mà nói thì cậu chẳng biết mình có chiến được hay không. Dẫu thế, ngoài việc nghĩ rằng mình làm được, cậu cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Cậu buộc phải tuyệt đối tin tưởng rằng bản thân làm được và khiến cho đồng đội cũng tin vào điều đó. Haruhiro rút con dao có quai bảo vệ ở chuôi bằng tay trái. Cậu tiến về phía bên trái Kuzaku, dùng dao thi triển Swat [Đập ruồi] lên cánh tay trái của con guorella vừa chồm tới ngay lúc đó và đâm thanh stiletto vào giữa mặt nó. Cậu nhắm đến mắt nó bằng con dao có quai bảo vệ ở chuôi khiến nó lùi lại. Con tiếp theo sẽ tới ngay lập tức. Hay nói đúng hơn là nó đã tới rồi. Haruhiro xoay người, tránh pha lao đến của con guorella ấy. Kuzaku kêu lên một tiếng rồi bổ thanh đại đao vào nó. Lớp vỏ biểu bì cứng như bộ xương ngoài màu nâu sẫm của nó nứt ra, các mảnh vỡ bắn tung toé. Lực công phá kinh khủng thật. Khi con guorella đó vừa buộc lòng phải rút lui thì một con guorella khác đã xông vào. Đối thủ của cậu là một con guorella đực trẻ, nhưng sẽ là bất lợi nếu đón đánh nó trực diện. Dù thế, cậu

không có đường thoái lui. Bởi vậy, cậu không lùi lại, cũng không đứng nguyên tại chỗ mà tiến lên phía trước. Cậu cố tình thu hẹp khoảng cách, rồi trước khi lãnh trọn pha tấn công của kẻ địch, cậu giáng thật mạnh đòn liên hoàn với thanh stiletto và con dao có quai bảo vệ tay vào mặt nó. Khác với Kuzaku, Haruhiro không có sức mạnh để phá vỡ được lớp vỏ biểu bì, nên có lẽ tổn hại cậu gây ra cho kẻ địch sẽ không đáng kể, nhưng khiến cho chúng hoảng sợ cũng đủ rồi. Khi con kia lùi lại, sẽ lại một con khác, rồi một con khác, một con khác nữa, những con guorella lần lượt xông đến, nhưng chúng không đồng thời tấn công. Ví dụ như ngay cả với con người, một nhóm đông quây vào đánh một người tưởng chừng đơn giản nhưng thực ra lại khá khó khăn. Phải phân chia nhiệm vụ ra theo kiểu người thì kẹp vai không chế đối thủ từ đằng sau, người thì đâm vào mặt, người đánh vào bụng, nếu không sẽ khó để phối hợp mượt mà. Kể cả trường hợp chỉ có hai người đâm đá một người cùng lúc, đồng bọn cũng có thể biến thành trở ngại không ngờ tới của nhau. Khi ấy, việc đầu tiên là phải đánh ngã mục tiêu hoặc đè hấn xuống để hấn không tài nào ngo ngoáy được. Đương nhiên, mục tiêu đó cũng sẽ... Nói tóm lại, Haruhiro biết rõ mấy chuyện đấy lắm rồi, nên sẽ không có chuyện cậu đứng yên. Di chuyển đi. Cậu không thể chuyển động nhanh nhẹn như bình thường. *Mặc kệ, cứ di chuyển đi. Liên tục di chuyển, ra đòn với bất cứ kẻ địch nào xuất hiện. Chuyên tâm lặp đi lặp lại điều đó. Bằng tất cả khả năng. Cho tới khi kiệt sức. Đánh thôi! Tiếp tục đánh nào! Trong lúc đó, Shihoru sẽ hỗ trợ bằng ma thuật. Setora hẳn cũng sẽ có biện pháp nào đó. Tin tưởng vào đồng đội, làm những việc có thể làm được. Làm đến cùng. Vào lúc này, chỉ còn cách ấy mà thôi.*

2. Chúng ta được sinh ra vì điều gì?

Yên lặng.

Làm gì thì làm, cũng phải yên lặng.
Không được phát ra tiếng bước chân.
Từ từ tiến lên.

Dù không phải là đạo tặc hay thợ săn, nhưng cậu cũng đã trở thành một chuyên gia trong việc đi rón rén. Sự cần thiết là *Big Daddy*^[1] của sự phát triển ư? Không phải à? Thế thì nhu cầu là *Godmother*^[2] của sự sáng tạo vậy? Thôi, dù thế nào đi nữa, vì đó là kĩ thuật cần thiết, nên trong lúc thực hiện sẽ tự tiến bộ lên. *Tốt rồi, tốt rồi, tốt rồi.*

Chỉ thêm chút nữa thôi.

Nó đang ở trong bụi cỏ.

Trên làn da bóng mượt của nó là những đốm xanh và nâu. Chân sau gấp lại, phần thân rướn lên bằng chân trước. Đôi mắt tròn xoe của nó hiện giờ không nhìn về phía cậu.

Không sao rồi. Nó không hề cử động.

Có nghĩa là cậu vẫn chưa bị nó nhận ra.

Nhưng dù thế...

Nó to vật vã.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, nó trông cũng không tương đồng với loài nào khác ngoài ếch cả, nên cậu tin chắc nó là con ếch đến tám, chín mươi phần trăm rồi thế nhưng nó lại to như nắm đấm... Không đúng, phải to ngang đầu của một đứa trẻ sơ sinh.

Một con vật khổng lồ.

Đúng vậy.

Nhưng dù gì đi nữa, không phải nó vẫn bị to quá đà à...?

Đột nhiên, một câu hỏi chợt nảy ra trong tâm trí cậu rằng, *nó có thật sự là một con ếch không? Có con ếch nào lớn đến như vậy không nhỉ... ?*

Dù cậu chẳng biết rõ lắm về loài ếch, nhưng lại có cảm giác... nếu nó tồn tại thật thì cũng chẳng lạ gì. Ví như chó, cũng có từ giống to cho tới giống nhỏ. Nhìn hình bóng giống ếch thế kia thì đó hẳn phải là con ếch. Chỉ đơn giản là một con ếch to đùng mà thôi. Nhưng còn chất độc thì sao nhỉ?

Độc à? Cậu hoàn toàn không nghĩ đến điều đó. Cậu không nhớ rõ lắm, nhưng đúng là có cả những con ếch có độc mà? Tuy nhiên, thường thì những sinh vật có độc sẽ có vẻ ngoài trông cũng vô cùng sắc sảo... Đúng không ta? Hay cũng không hẳn là như thế? Loài rắn chẳng hạn, hình như rắn có độc với rắn không có độc cũng chẳng mấy khác nhau? Các loài nấm cũng vậy. Có loại nấm bề ngoài trông rõ là độc nhưng bất ngờ lại ăn được, còn có loại trông như ăn được mà hoá ra lại nguy hiểm cực kì. *Tuy nấm không phải là động vật. Nhưng vẫn là sinh vật sống mà thôi... Ôi không, ôi không, ôi không!*

Đừng phân vân nữa.

Đúng, đúng, đây không phải là lúc để phân vân.

Mình đói bụng lắm rồi.

Nếu không ăn cái gì đó thì sẽ chết... Chắc không đến nỗi vậy đâu, nhưng lúc này, khi vẫn còn dư lại chút sức lực thì nên tranh thủ ăn luôn. Khi không thể cử động thoải mái nữa thì ngay đến việc có kiếm nổi thức ăn hay không cũng sẽ trở thành vấn đề đáng lo ngại. Hiện tại, cậu vẫn còn có thể di chuyển loanh quanh như thế này, dẫu vậy, cậu vốn không phải thợ săn, nhóm người là chuyên gia về cuộc sống ngoài môi trường hoang dã, cho nên, tìm ra những thứ có thể ăn được cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Chim và muông thú đều cực kì cảnh giác, nên mỗi khi cậu định tiến lại gần, chúng đều bỏ chạy. Cậu tròng xem chừng khả quan hơn, nhưng nếu được thì cậu chẳng muốn ăn chúng lắm, chỉ muốn coi đây là phương án cuối cùng. Còn ếch thì sao nhỉ? Nếu bình tĩnh suy nghĩ thì không hẳn là cậu không băn khoăn chẳng biết ăn ếch sẽ thế nào, nhưng đồng thời cũng

nghĩ được rằng là ếch có khi còn thành một bữa chiều đãi ra trò ấy chứ.

Cứ thế gặm nguyên cả con ếch đang ở phía trước cách chừng một mét kia thì khá là kinh, nhưng nếu lột một chút da thì biết đâu mình sẽ có thể đánh chén nó một cách ngon lành?

Nước miếng trong miệng cậu tuôn ra... Quyết vậy đi!

Nhỡ mà nó có độc thì lúc đó tính sau. Nếu thấy bị kích ứng thì nôn ra là được. Cậu khá tự tin vào năng lực nhận thức nguy hiểm kiểu đó và thần kinh phản xạ của bản thân.

Ăn thôi!

Bắt lấy rồi ăn.

Chén nó thôi.

Cậu suýt hét lên tên skill của mình như thói mọi khi, nhưng đã kịp kìm lại... *Đi nào!*

Thật yên lặng!

Silent Leap Out [Phóng ra âm thầm]...!

Cậu hung hăng bật nhảy, vươn cả hai tay. Ngờ đâu, đúng vào khoảnh khắc đó...

Nó cũng nhảy phốc một cái.

“Hả...!?”

Hai bàn tay đang cố chộp lấy nó của cậu đập vào nhau một cách vô ích. *Chuyện gì thế này? Mình để sống nó rồi ư...!?* Bên cạnh việc nhanh chóng nắm bắt tình hình và hành động vô cùng chuẩn xác, sức bật đáng kinh ngạc của nó cũng khiến cậu hết cả hồn. Chỉ với một lần nhảy, con ếch đó đã có thể di chuyển tới tận hai mét. Rõ ràng nó không chỉ là một con ếch bình thường.

“... Aaaaaaaa! Ai cho mà trốn hả...!”

Đã thế này thì phải nghiêm túc rồi. Đúng vậy. Cậu đã bất cẩn dẫn đến chủ quan. Dù biết nó to, nhưng cậu đã xem thường nó vì nó chỉ là một con ếch. Đừng có nghĩ nó là ếch. Phải coi nó là một đối thủ cần bị đánh bại!

“Tao giếtttttttt...! Leap Out [Phóng ra]!”

Cậu nhảy bổ ra, hô “Leap Out!” rồi phóng đi. “Leap Out!”, “Leap Out!” Cậu tiếp tục nhảy, không cho phép mình thở, hay nói đúng hơn là thở không nổi, liên tục nhảy, nhảy, nhảy và hô “Leap Out, Leap Out, Leap Out...” để đuổi theo con ếch. Mỗi lần cậu áp sát nó bằng Leap Out, bàn tay này của cậu đã gần như chộp được nó. Nhưng lần nào nó cũng tránh được trong gang tấc. Nó còn không hề nhìn về phía cậu. Nó chỉ toàn chống hông về hướng có cậu mà thôi. Cứ như nó có mắt sau lưng vậy... Vừa mới nghĩ vậy xong, cậu liền để ý thấy những cái đốm trên lưng, vị trí thậm chí gọi là hông cũng được, hoá ra là *mí mắt*. Không sai. Đó chính là mí mắt. Con ếch này hoá ra có mắt sau lưng, hay nói đúng hơn là trên hông.

“Kính tởm thế cơ chứ...! Mình sẽ nhử nó bằng Leap Out...!? Rồi sau đó thì...!?”

Cậu chuẩn bị nhảy rồi lại không nhảy, con ếch đó cũng khựng lại lúc sắp nhảy giống y như cậu.

“...Ồ! Bắt được mày rồi...!”

Cậu làm chệch thời điểm hành động của đối phương để tung đòn Leap Out. Đây là cú quyết định! Lẽ ra... là cú quyết định, thế mà nó quả nhiên vẫn trượt được khỏi bàn tay cậu để trốn thoát.

“Cái quái quỷ gì thếếếế...!?”

Nó không phải một kẻ địch thông thường, mà là một đối thủ rất nặng kí. Đã đến nước này thì phải coi nó như kì phùng địch thủ mà số mệnh an bài. Không cho nó thoát. *Mình nhất định sẽ kết liễu nó. Dù thế nào cũng phải ăn được nó. Làm sao mà không ăn cho được? Mình đói đến mức bụng rộng ngoác ra rồi. Mà bụng rộng ngoác là gì thế? Tao chẳng biết nữa, cái con ếch chết giẫm kia! Đồ con ếch, chỉ là con ếch thôi, đồ con ếch mà làm phách...!*

Mình e là mình đã bật nhảy với Leap Out hàng chục lần, không, phải hơn trăm lần. Thực sự.

Trời, mệt rồi, nghiêm túc đấy. Thực sự, nghiêm túc đấy. Mình mệt kinh khủng rồi...

“... Cũng đáng mà... cái đấy. Hờ hờ hà...”

Cậu muốn cười thật to, nhưng chỉ phát ra âm thanh nho nhỏ như đã hết hơi rồi.

Trong khu rừng oi bức, cậu chỉ có một mình, người ướt mát mồ hôi, đứng bóp chặt con ếch to quá khổ bằng cả hai tay. Tình huống này là thế nào nhỉ?

“Mình ngầu quá đi...”

Thế à?

Là sao cơ?

Cậu không rõ lắm, nhưng tóm lại là mục tiêu đã hoàn thành. Mới nãy, con ếch to bự này hăng còn khua khoảng chân trước chân sau để giẫy giụa, nhưng bây giờ, nó im thin thít, có vẻ cuối cùng cũng chịu khuất phục rồi. Tuy nhiên, dù đã nói giảm nói tránh thì việc nó có mất ở móng cũng kinh tởm quá. Chúng còn đang chớp chớp. Còn nhìn về phía cậu nữa cơ.

“Đừng, đừng nhìn nữa. Vì bây giờ tao sẽ ăn mày...”

Con ếch to bự kêu lên ộp ộp. Nó đang cầu xin tha mạng ư? Đương nhiên là vô ích. Rốt cuộc thì thế giới này là nơi cá lớn nuốt cá bé, các sinh vật đều nằm trong chuỗi thức ăn, bụng mà đói thì sẽ không thể nào chiến đấu.

“Đừng nghĩ xấu về tao... Mà không, nghĩ cũng chẳng ảnh hưởng gì. Thích hận tao thì cứ hận. Với tao thì mấy chuyện đấy chẳng xi nhê. Tao cũng không phải đang cố tỏ ra mạnh mẽ gì đâu nhé.”

Sau lời phán quyết vừa ngẫu vừa ra vẻ dễ thương đó, cậu nhanh chóng kết liễu con ếch to bự bằng con dao dự phòng, lột da, móc nhãn cầu, vứt bỏ nội tạng... *Chuyện này là thế nào nhỉ?* Hình dạng đích thị là một con ếch, kích cỡ thì to đùng, nhưng những khối thịt lộ ra lại có màu hồng nhạt trông cực kì ngon mắt. Cậu muốn chế biến nó, nhưng nhóm lửa thì không hay. Nước để rửa cũng không có. *Đành phải cứ thế này mà xơi thôi nhỉ! Ăn đấy? Đừng có hoảng. Chẳng việc gì phải sợ hết. Thế giới là một mà!? Chẳng có loại gia vị nào hơn được cái bụng đói đâu! Ăn thôi. Ăn đi. Ăn. Ăn nào!*

Này thìiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! Thế nào hả...?

Ăn rồi. Đánh chén xong. Ăn rồi đấy. Xương thì nhổ ra, các phần còn lại thì chén sạch.

“...Thú thực, thì...”

Cậu duỗi hai chân trên mặt đất, mắt nheo lại bởi ánh nắng le lói xuyên qua kẽ lá cây.

“Mùi vị ấy mà... Hừm. Ngon thì không phải. Cảm giác chỉ là trước mắt đã được đánh chén rồi. Điều đấy quan trọng ra phết. Ừm. Không thấy bị kích ứng, bụng cũng không đau. Bây giờ thì thế. Từng này chắc sẽ di chuyển được thêm vài ngày nữa. Có lẽ vậy...”

Cậu ợ một cái rồi bất giác nhăn mặt lại. Đây là mùi hôi của ếch, đúng hơn là mùi tanh.

“... Là bằng chứng cho thấy mình vẫn còn sống phải không nhỉ?”

Đúng vậy.

Mình vẫn còn sống.

Mình muốn gào lên thật to.

Ta vẫn đang sống khoẻ đấy nhé!

Sống sờ sờ đây!

Thấy sao nào!?

Dáng vẻ đầy sức sống toả ánh hào quang của ta đây!

... Dù cậu không thực sự gào lên như thế.

“Rantaa...!”

Bất thành linh nghe thấy tên mình bị réo gọi, cậu suýt thì nhảy dựng lên, không, không được, tuyệt đối không được, những lúc thế này không được cuống hay làm loạn, trước hết phải vào tư thế sẵn sàng di chuyển ngay mới được. Cậu sẽ không nhảy dựng lên. Với tư thế hạ thấp người xuống cõ dưới thắt lưng một chút, cậu đẩy nửa thân trên nghiêng về đằng trước.

Giọng nói đó phát ra từ đâu?

Không phải ở gần đây. Xét theo hướng cậu nghe thấy tiếng gọi, chủ nhân giọng nói chắc chắn đang ở chỗ cách cậu khoảng vài chục mét, hoặc cũng có khả năng là tầm một trăm mét.

Cậu đã đi lang thang trong Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) suốt hơn mười ngày. Cậu hoàn toàn chẳng biết vị trí hiện tại đang là nơi nào nữa. Trước mắt là cậu đã thoát khỏi khu vực có sương mù dày đặc. Vùng này chỉ có sương sớm bao phủ, bây giờ cũng gần như chẳng còn sương. Tuy nhiên, do có cây cối mọc um tùm và địa hình nhấp nhô nên tầm nhìn không được tốt lắm.

“Rantaa...! Ta biết người đang ở đó, Rantaa...!”

Tiếng gọi lại cất lên. Gần hơn lúc trước rồi à? Sao đây? Chưa thể khẳng định gì cả.

“... Cái lão này...”

Cậu vừa lấy lòng bàn tay quạt quanh miệng vừa trầm giọng lầm bầm. Takasagi đã nói rằng, *ta biết người đang ở đó. Thật ư? Không phải chém gió cốt để giương oai à? Dù sao thì khác với con ếch to bự mình mới ăn được, hẳn là một lão già mình không thể chén.* Bởi trực giác của lão khá nhạy, nên lão lơ mờ đoán được Ranta đang ở quanh chỗ này, nhưng chắc không thể xác định vị trí chính xác của cậu được. Nếu biết rõ tất cả thì đã chẳng cần mất công kêu to để đánh động cậu làm gì. Chỉ cần lén lút tiếp cận là được. Takasagi không làm như thế chứng tỏ lão vẫn chưa tìm ra Ranta.

Hơn nữa, chắc chắn là Onsa không hành động cùng lão ta. Tên goblin huấn luyện thú đó đã thuần hoá được sói đen và nyaa. Dù đội quân nyaa của Onsa đã bị tiêu diệt và chỉ còn vài con sống sót, nhưng đàn sói đen do con sói đen to lớn Garo cầm đầu thì vẫn khoẻ re. Nếu Onsa có mặt, đàn sói đen hẳn đã đánh hơi thấy mùi của Ranta và đuổi đến chỗ cậu ngay lập tức. Vậy là bên đó chỉ có Takasagi và orc hay undead mà thôi. Cậu có thể bỏ trốn. Ít nhất thì cậu có thể tin rằng mình vẫn còn cơ hội thoát thân.

Bình tĩnh hành động. Đó là điều cấp thiết lúc này.

Kẻ thù đang đợi cậu cuống lên và bắt đầu di chuyển. Vì thế, không được di chuyển. Tạm thời án binh bất động. Sau đó, quan sát khu vực xung quanh. Nhìn thật kĩ. Lắng tai nghe.

Khoảng chừng ba mét về bên trái ở đằng trước, có một cái cây vắn vẹo, trông như một mớ xúc tu quấn vào nhau. Ranta rón rén đi tới cạnh cái cây. Đây có phải là một thân cây không nhỉ? Hay là một khóm nhiều cây? Mà thôi, là gì chẳng được. Ranta dựa lưng vào cái cây đó. Rồi lặng lẽ hít sâu.

“Rantaa...! Ra đây coiii, Rantaa...! Nếu là bây giờ thì ta không giết người đâu, Rantaa...!”

Lần này nghe hơi gần... thì phải?

Dường như Takasagi đã dần tiến lại gần. Tuy nhiên, vẫn chưa phải là quá gần.

Takasagi bảo rằng nếu là bây giờ thì sẽ không giết cậu. Lão sẽ bỏ qua cho Ranta, người đã từng gia nhập Forgan một lần, sau đó thì lại đào ngũ ư? Nếu Takasagi tha thứ thì có thể Jumbo cũng sẽ không ý kiến gì. Không biết chừng cậu còn được nhập bọn trở lại.. *Không, không, không.* Takasagi chỉ nói là không giết mi thôi. Dù không lấy mạng thì lão ta vẫn có thể âm mưu đẩy cậu rơi vào tình cảnh tồi tệ lắm chứ? Trước mắt là chắc chắn chẳng bao giờ có chuyện lão chỉ cười rồi bỏ qua, không nói năng gì. Cũng đúng thôi? Bởi vì cậu đã phản bội mà.

“Rantaa...!”

Cậu nhớ lại. Cậu đã bị giọng nói ấy quát vào mặt biết bao lần.

Ta dùng cái que này là đủ... Lão đã nhặt một cái cành khô cong queo, khăng khiu lên, hất cằm và nói thế.

“Người thì dùng kiếm của mình đi, Ranta.”

“Ông chú chấp mạnh tay quá nhỉ... Kinh thẳng này quá đấy!”

Dù tức tối, Ranta vẫn rút thanh RPer (Thanh kiếm Yên Nghỉ) ra như được bảo và vào thế. Thanh kiếm này cậu có được tại Làng Giếng ở Darunggar, hay nói chính xác hơn là cậu đã mua ở một lò rèn. Mặc dù là kiếm dùng cho hai tay nhưng thân kiếm không quá dài, nó cũng nhẹ hơn vẻ bề ngoài nên rất dễ sử dụng. Hơn nữa, ở ricasso (phần gốc của lưỡi kiếm) có chỗ nhô lên, mà

Ranta thì thích vẻ ngoài trông có vẻ hung tợn đó. Không hề bốc phét, Ranta đã đánh bại vô số kẻ thù bằng thanh kiếm thân yêu này. *Vậy mà lại đi lấy cái que củi kia làm đối thủ của thanh kiếm này ư? Tự phụ quá đấy ông chú ạ...* Ranta không hề nghĩ như vậy.

Takasagi buông thông cánh tay trái đang cầm cành cây, đứng sừng sững không hề khuyu gối.

Lão ở vị trí cách Ranta tầm hai mét. Nếu cậu xông lên thì dù là chém hay đâm cũng sẽ trúng. Hơn nữa, cậu còn là hắc ám kị sĩ với biệt tài di chuyển thần tốc. Cậu có thể loại bỏ khoảng cách này trong tích tắc. Takasagi còn chẳng buồn nhấc tay lên, từ đầu cũng chỉ cầm mỗi cành cây đó. Nếu có bị dính đòn, cậu cũng sẽ chẳng đau chẳng ngứa gì.

Đáng lẽ cậu phải cảm thấy hoàn toàn không hề sợ hãi..

Nhưng cậu thấy nghẹt thở. Chân, mà không, toàn thân cậu co rúm lại.

... Ông ta có thể giết mình bất cứ lúc nào.

Khoan, điều đó là không thể. Đó chỉ là một cành cây, một cành cây thôi đấy? Hơn nữa, nhìn cái bộ mặt kia xem. Con mắt duy nhất của lão ta lim dim, cổ hơi gục xuống, cần thì buông lỏng. Đây đã phải muối mặt đi nhờ và ông rèn luyện cho, đằng ấy dù cần nhả ra vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng đã đồng ý kia mà. Nghiêm túc hơn một chút đi chứ, tút lại tinh thần cái nào. Thái độ của ông làm tôi muốn phản bác như vậy đấy. Mới ngủ dậy à? Hay là vẫn còn đang say xỉn từ hôm trước?

Thế mà, tại sao chứ... ?

Mình không thể thắng.

Dù tấn công như thế nào cũng sẽ không thắng nổi.

Chỉ là cậu có cảm giác ấy thôi sao? Takasagi đã nhìn thấu được toàn bộ con người Ranta. Đây là do cậu đã đánh giá lão cao quá rồi à?

Thử là biết mà. Nếu thực sự đánh thử, cậu sẽ làm rõ được chuyện này.

“Sao thế?”

Tưởng như Takasagi cuối cùng cũng chịu nhấc cành cây lên, nhưng hoá ra lão chỉ cử động cổ tay và vung vẩy nó.

“Xông vào đi, Ranta. Người muốn trở nên mạnh hơn mà. Nếu chỉ đứng đó mà run sợ thì người sẽ chẳng thể tiến thêm nổi một mi-li-mét đâu.”

“... Tôi biết thừa!” Giọng cậu nghe hơi run khi đáp lại.

“Biết thật chứ?” Takasagi cười nhạt. “Ta nghi ngờ lắm đó.”

Là lúc này... Không hẳn là Ranta đã phán đoán như vậy. Nếu phải nói bằng một từ thì đó chính là bản năng hoang dã. Cơ thể Ranta đã cảm nhận thấy gì đó và phản ứng lại.

Cậu có cảm giác vô cùng hoàn hảo. Leap Out [Phóng ra] rồi đến Hatred [Nhát chém thù hận]. Chung quy là cậu sẽ nhảy tới và chém xuống theo đường chéo. Dù đơn giản, nhưng đây là một đòn tât sát. Cậu không hề nhân nhượng chút nào. Nếu Takasagi cầm kiếm, có lẽ lão sẽ xoay sở như thế nào đó để có thể phòng thủ được. Nhưng việc đó là bất khả thi với một cành cây. Tránh cũng không được. Lão không thể tránh đòn này. Ranta có thể khẳng định rằng đó là một cú Hatred tuyệt cú mèo.

Ông ta đã biết trước rồi sao...?

Takasagi di chuyển một bước sang trái, để RPer lướt qua. Không chỉ thế, lão còn vuốt khẽ lên thanh RPer bằng cành cây, sau đó đập bốp một phát vào mặt Ranta.

“Gư a...!?”

“Ý đồ của người viết cả trên mặt rồi đấy.”

Takasagi đá vào sau đầu gối của Ranta khiến cậu mất thăng bằng rồi đè cậu xuống, trông như đang đập lên lưng cậu. Ranta ngã dúm dúm về phía trước.

“... Ồi!”

“Người yếu lắm.”

“Chết...!” Ranta cứ thế ngã lộn nhào ra trước, “tiệt...!” Cậu lập tức quay sang bên phải thì lại bị đánh tiếp vào mặt bằng cành cây. “... Au...”

“Dễ như bỡn.”

Ranta té nhào sau khi bị đâm và đá cho tới tởm, lúc cậu gượng đứng dậy thì lại phải ăn những cú đâm cú đá tiếp theo. Thanh Riper không còn trong tay cậu nữa, có vẻ cậu đã đánh rơi nó lúc nào không hay. Đây chắc là cái kiểu “tay chân không cục cựa được gì” mà người đời hay nói. Khi cậu lật mình, đập lưng và hông xuống đất, nằm ngửa ra thở hổn hển, Takasagi bèn ngồi thẳng lên bụng cậu.

“Hự...”

“Chẳng ra cái thể thống gì. Cái gì mà muốn trở nên mạnh hơn hả? Đừng có làm ta buồn cười, đồ tép riu.”

“Chẳng phải... chính ông... đã từng nói... hồi trước... ông không mạnh... đó sao...?”

“Ờ đúng. Nhưng nghĩ lại thì ta cảm thấy mình không đến nỗi thảm hại như người.”

“... Ông còn bảo... nếu là ông của... mười năm trước... thì tôi... của bây giờ... cũng có thể đánh thắng ông...”

“Đừng có tin mấy câu đùa cợt đó, thằng ngu ạ. Ta của mười năm trước chắc chắn là mạnh hơn người bây giờ gấp trăm lần rồi.”

“... Quá, quá đáng... thế...”

“Động tác thừa của người nhiều quá.”

Takasagi vút cành cây đi, ngậm tẩu, rồi bắt đầu hút thuốc. *Cái lão này ngồi trên bụng người ta mà vẫn phì phèo hút thuốc. Lão nghĩ lão là ai kia chứ, khốn kiếp. Nếu muốn đẩy lão ra thì cũng không hẳn là không thể. Nhưng nếu làm thế thì sẽ lại lập tức bị đánh te tua. Mình nên làm gì đây...?*

“Có những việc ta đã học được sau khi mất một mắt và một cánh tay. Con người... mà không, có lẽ orc hay bất cứ loài nào khác cũng tương tự, đều vớ vào mình rất nhiều thứ dư thừa mà không ý thức được về điều đó. Trở nên mạnh hơn không có nghĩa là tăng thêm số lượng động tác. Phải cắt bỏ những phần vô dụng tựa như những cục thịt thừa và mài giũa bản thân. Không làm trò vô ích mà chỉ làm những việc cần làm. Ranta, người có vẻ kém khoản này đó.”

“... Đừng có nói... như thế... toàn bộ cơ thể của tôi... là vô dụng...”

“Sau khi mất đi một cánh tay...”

Takasagi nhả khói rồi từ tốn đưa cánh tay trái lên, sau đó nhẹ nhàng vung xuống.

... Ôi trời đất ơi!

Takasagi chỉ đơn giản là vung cánh tay trái cho cậu thấy. Vậy mà thanh katana lão đang cầm ở tay trái cùng quỹ đạo của nó lại hiện lên sống động trong mắt cậu. Ranta đã nhìn thấy những thứ chẳng hề hiện hữu.

“Ta chỉ làm mỗi một việc là vung đao. Ta vốn thuận tay phải mà. Ta buộc phải làm quen với việc chỉ dùng tay trái. Mỗi ngày, mỗi ngày, đều vung đao không ngừng nghỉ cho đến khi ngã gục vì kiệt sức.”

“... Ý ông bảo tôi là phải nỗ lực hơn à?”

“Nỗ lực cái nỗi gì, tào lao.”

“Ờ kìa, nãy ông vừa mới nói...”

“Tại sao ta lại liên tục vung đao đến mức ấy hả? Đơn giản thôi. Ban đầu, dù làm thế nào ta cũng không thể vung đao trơn tru như khi dùng tay phải, nên ta bực mình không chịu nổi. Nhưng rồi, trong lúc ấy, chuyện đó dần trở nên thú vị.”

“... Ông thích bị ngược đãi à?”

“Chỗ nào chưa được, hay nên làm thế nào thì tốt hơn... Ta nhận ra những điều đó, sửa chữa, rồi thử nghiệm. Những lần lặp đi lặp lại đó là rất thú vị.”

“Thói quen gàn dở vậy.”

“Người nghĩ cứ cầm đầu luyện tập không nghĩ ngợi gì là sẽ điều khiển được katana thuần thục bằng tay trái dù đó không phải tay thuận của người ư? Cái đó ầy mà, nếu người tập trung mọi thứ vào một việc duy nhất như một kẻ ngốc thì chắc sẽ có tiến bộ đến một mức độ nào đấy. Nhưng cùng lắm cũng chỉ là đến một mức độ nào đấy thôi.”

“Ý ông bảo tôi không suy nghĩ gì hả?”

“Chắc chắn là chưa đủ. Người bình thường phải sử dụng triệt để cơ thể cùng bộ óc của bản thân, và cuối cùng sẽ biết được một cách rõ ràng sự khác biệt của mình so với các thiên tài.”

“... Chuyện đó thì đến tôi cũng hiểu.”

“Chắc người cũng biết một hay hai kẻ mạnh dữ dội đúng không? Nhưng, với nhà người lúc này, chắc hẳn chỉ hiểu được rằng chúng vô cùng lợi hại. Còn cụ thể bản thân khác bọn họ tới đâu, làm thế nào có thể ngáng chân họ, thì chắc người không hình dung ra đâu nhỉ?”

“... Cỡ như hình dung thì tôi...”

“Ta đã nghĩ tới hơn ngàn kế sách để đánh bại đại tướng của chúng ta và ước tính được triển vọng thành công của ba trong số đó.”

“Đánh bại Jumbo ấy hả...?”

“Chuyện này đại tướng cũng biết rồi, rằng lấy mạng đại tướng là nguyện vọng của ta.”

“Tại sao ông lại muốn giết Jumbo?”

“Đại tướng là kẻ đã chặt đứt cánh tay phải của ta. Dù ta không căm hận, nhưng chuyện đã thế rồi, ta vẫn muốn giết đại tướng trước khi chết. Nếu giết được đại tướng, hẳn ta sẽ có được những cảm xúc vô cùng tuyệt diệu. Hạnh phúc, không còn nuối tiếc điều gì, cảm thấy giây phút ấy là tuyệt đỉnh... và chắc chắn là ta rồi cũng sẽ phải đón nhận cái chết mà thôi.”

“Đúng là tư duy lệch lạc.”

“Thế à? Đó là mục tiêu cả đời ta đấy. Có nó thì mới có động lực được.”

“... Mục tiêu cả đời...”

Bản thân cậu liệu có thứ đó không?

Khoảnh khắc cậu thầm tự hỏi... các khuôn mặt bỗng hiện lên trong tâm trí.

Không phải chỉ một người, mà là khuôn mặt của tận mấy người.

Cậu bèn nghĩ, đùa nhau à? Tại sao lại là khuôn mặt của đám đấy? Đại loại là như vậy rất kì cục mà. Tụi nó là mục tiêu cả đời của mình ư? Cái quái gì vậy? Chẳng hiểu như thế có nghĩa gì.

Mình chỉ tình cờ gặp tụi nó và hành động cùng nhau trong một khoảng thời gian thực sự rất ngắn ngủi giữa cái cuộc đời còn rất rất dài phía trước này. Đúng là lúc ở Darunggar, mình từng có ý nghĩ rằng có khi mình sẽ ở bên cái lũ này cho tới hết đời. Tuy nhiên, chuyện đó đơn giản là bởi cách nghĩ như thế phù hợp với hoàn cảnh khi ấy. Mà ở Darunggar cũng có người tốt tính, biết đâu lại có thể tìm được bạn đồng hành giống như chú Unjou, và vẫn có khả năng mình sẽ tách khỏi bọn nó. Ai lại muốn chơi mãi với mấy đứa như thế chứ. Moguzou thì khác. Cậu ấy là chiến hữu của mình, còn những đứa khác chỉ là đồng đội đơn thuần, không hơn không kém.

Nói đúng ra, mối quan hệ của cả bọn là dựa trên công việc. Lúc ở với đám kia, thật lòng thì cậu không cảm thấy thoải mái hay cảm nhận rằng đó là nơi mình thuộc về. Dù rõ ràng giữa bọn cậu có mối quan hệ tin tưởng ở mức tối thiểu, nhưng cậu không ưa họ, và cũng chẳng được mấy người kia yêu quý. Có thể nói hai phía đã thoả hiệp và cố chịu đựng đối phương hơn là chấp nhận lẫn nhau.

Ở đây, ở Forgan thì không như thế.

Số lượng thành viên biết tiếng người vô cùng ít ỏi, chúng cũng không bám dính lấy cậu mà hầu như để mặc cậu một mình, nhưng kì lạ là cậu chẳng cảm thấy lạc lõng cho lắm. Đương nhiên, trong số đó chắc hẳn cũng có những kẻ nghĩ không tốt về Ranta. Cậu chắc chắn chưa được tin tưởng. Tuy thế, bọn họ vẫn chấp nhận cậu. Thế là sao? Bọn họ đối xử với một kẻ không thể tin tưởng được, cũng không hề tin tưởng họ, như một đồng đội bình thường. Có lẽ chính sự rộng lượng và sâu sắc ấy đã đem đến cho cậu cảm giác thoải mái đặc biệt khi ở nơi đây.

Có lẽ tất cả mọi chuyện sau này đều phụ thuộc vào bản thân cậu. Cậu cần thể hiện bằng hành động rằng, “Không sai, tao chính là đồng đội của tụi bây đấy.” Làm vậy thì chắc chắn mọi người sẽ dần dần tin tưởng cậu. Rồi cậu sẽ hoà nhập được với

cộng đồng của bọn họ vào một ngày nào đó. Việc vắng bóng nữ giới quả nhiên là thiếu sót, nhưng điều đó cũng có nghĩa là cậu không cần phải ý tứ với ai, cho nên, đây là một chuyện vừa xấu lại vừa tốt.

Cậu nhắm mắt lại.

Cậu có thể dễ dàng hình dung ra tương lai của mình tại nơi này.

Dần dần làm quen từng bước, trải qua mỗi ngày thú vị mà cũng thật lạ lùng. Dù đôi khi mình nổi loạn thì vẫn sẽ có người kìm lại. Còn có cơ hội quậy phá thoả thích nữa. Trang phục của Jumbo nhìn đẹp mắt ghê. Ngẫu lắm ý. Mình sẽ kiếm một thứ như thế để mặc bên ngoài áo giáp. Mà không, có khi mình chẳng cần áo giáp. Jumbo có thêm mặc đâu. Đúng vậy. Quả thực, khả năng cơ động là điểm mạnh của mình, do đó, mình không nên mặc mấy bộ giáp nặng nề đâu nhỉ. Miễn không dính đòn tấn công nào thì sẽ ổn thôi. Tránh là được. Cứ tránh được là ngon lành. Để thực hiện được như thế thì cần làm gì nhỉ? Ở đây có người có thể cùng mình thảo luận về điều đó.

Thứ mà mình hằng mong muốn... Tuy không thể khéo léo diễn tả bằng lời rằng nó là thứ gì, nhưng mình có cảm giác rằng nó tồn tại ở đây.

“Ranta!” Takasagi gọi tên cậu.

“... Hả?”

Dù có khao khát thứ đó đến đâu thì cũng không có vẻ gì là sẽ chiếm được. Bởi vậy, cậu đã từ bỏ một nửa, mà không, đã từ bỏ đến chín mươi chín phần trăm rồi.

Không có nơi nào phù hợp với bản thân cậu, cũng chẳng có ai thấu hiểu cậu. Tại sao cậu lại cảm thấy như vậy ư? Cậu không biết. Phải chăng có nguyên nhân nào đó khiến cậu nghĩ theo cách đấy? Giả sử là vậy thì chuyện đó chắc hẳn xảy ra trước khi cậu tới Grimgar. Cậu không nhớ nổi.

... Không thể hoà hợp được.

Luôn luôn là vậy.

Bất kể khi nào. Bất kể ở đâu.

*Trái tim mình vẫn luôn đau rát.
Hay phải nói là “đã luôn như thế” nhỉ?
Vì hiện giờ không phải vậy nữa rồi.
“Gì thế?”*

“Người có thực sự muốn mạnh lên không?”
Đó là mục tiêu cả đời đấy hả?
Takasagi đang hỏi cậu điều đó.

Giả sử là cậu muốn mạnh lên thì đó liệu có phải là một mục tiêu không nhỉ? Hay việc trở nên mạnh hơn này chỉ là một phương tiện, và cậu muốn dùng sức mạnh ấy để thực hiện điều gì đó? Hoặc cái việc muốn mạnh lên kia chỉ là một sự né tránh, cậu chẳng qua chỉ đang cố gắng lảng đi khỏi những gì mình phải đối diện mà thôi? ... *Mình muốn làm gì nhỉ? Ước mong của mình là gì...?*

Mình chẳng biết gì về mấy cái chuyện đó đâu. Ai mà biết được chứ.

“... Đến lúc tránh ra rồi đó, lão già. Đừng có mà ngồi lên bụng tôi mãi như thế. Tôi không phải cái ghế đâu.”

“Ta không thích đấy.”

Takasagi cất tiếng cười trầm. Lão nhồi lá vào tẩu, châm lửa bằng thứ dụng cụ trông na ná bật lửa. Chỉ làm bằng một tay mà vô cùng khéo léo.

“Dù sao thì nếu người muốn mạnh lên, ta cũng không phải là không rèn luyện cho người được...”

“Trông cậu vào ông,” cậu thốt ra được những lời đó hết sức trơn tru, không hề do dự, khiến chính bản thân cậu còn phải thấy bất ngờ.

Takasagi cũng có vẻ hơi ngạc nhiên, sau một hồi im lặng, lão trả lời bằng một câu vừa có vẻ rõ nghĩa lại vừa có vẻ rối rắm: “... Ừ thì, tốt thôi.”

3. Jesus again

“*V*ẫn còn, chiến được...” Kuzaku đang lẩm bẩm suốt từ lúc này đến giờ, “... vẫn còn đánh được. Đánh được. Vẫn chiến tiếp được. Còn chiến được.” Cậu vừa lẩm bẩm như thế, vừa đâm thanh đại đao vào miệng con guorella. Khi mũi đao xuyên thủng sọ và thò ra sau đầu đối thủ, Kuzaku liền đẩy nó. Cậu đẩy, đẩy hết sức, xô ngã nó, không rút thanh đao ra mà lật cổ tay khiến cho lưỡi đao phạt sang ngang.

Thanh đại đao từ miệng con guorella lia ra khỏi má phải của nó. Kuzaku lại lẩm bẩm “tớ vẫn chiến được” trong lúc giẫm lên con guorella đã ngã xuống, biến nó thành bàn đạp để chém một con guorella khác ở gần.

“Tớ chiến được, vẫn còn chiến được. Đánh được. Đánh tiếp được, còn đánh được, vẫn được.”

Cậu ấy đã thở dốc từ lâu rồi. Động tác của Kuzaku chẳng hề mau lẹ. Nói thẳng ra là trông chúng còn có vẻ nhênh nhang.

Kuzaku uốn người ra sau rồi vung thanh đại đao lên.

Cậu nặng nề bổ nó xuống.

Một cú vung rộng cũng chỉ nên có giới hạn của nó thôi. Làm thế nào mà đòn chém đó trúng được nhỉ? Liệu nó có thể dễ dàng phá vỡ lớp vỏ biểu bì vững chắc bọc quanh cơ thể guorella không đây?

Phùù, khàà, hàà, khừừ, hừừ, ưừ.. .Tiếng thở nghe có vẻ khổ sở, đương nhiên là khổ sở vượt ngoài sức tưởng tượng. Hô hấp của cậu ấy hỗn loạn, quá sức hỗn loạn, nhưng xen vào giữa từng nhịp thở vẫn là những câu lẩm bẩm: “Tớ còn chiến được. Đánh được, vẫn chiến được. Chiến được. Còn đánh được. Vẫn được...” Trong lúc ấy, Kuzaku không dừng lại. Cảnh đó không hiểu sao

trông cứ như thanh đao tự mình di chuyển, tìm kiếm kẻ địch, còn Kuzaku thì bị nó kéo theo.

Vì quá mệt, Kuzaku chẳng thể ghì chân lẫn giậm nhảy, thành ra bộ dạng giống như cậu bị thanh đại đao xoay vòng vòng, hơn là cậu đang vung vẩy nó. Mà khoan, không đúng. Không phải vậy.

Thông thường, thánh kỵ sĩ sẽ giữ trọng tâm ổn định khi vung kiếm. Và nếu nói cho ra nhẽ thì họ không dùng cả người mà chỉ vung kiếm bằng cánh tay.

Khi dứt khoát dấn lên tấn công bằng toàn bộ cơ thể, uy lực của một đòn sẽ được tăng lên đáng kể, nhưng dù thế nào vẫn sẽ để lộ ra sơ hở làm việc phòng thủ bị lơ là. Bởi vậy, thánh kỵ sĩ thường dùng khiên để bảo vệ mình, che chắn cho đồng đội, đồng thời tấn công đối thủ bằng những nhát chém và đâm nhanh. Trừ phi có được thời cơ tuyệt hảo, họ sẽ không dùng cả cơ thể để tung ra một đòn. Đó chính là phương thức chiến đấu hết sức chắc chắn của một thánh kỵ sĩ.

Kuzaku lúc này thì khác.

Đừng nói tới chuyện chỉ vung mỗi cánh tay, cậu ấy như ném cả người ra để vung thanh đại đao thật lực. Hơn nữa, cú nào cú nấy đều liều mạng, đều là đòn tất sát, không có ngoại lệ.

“Vẫn được... Khự... Vẫn chiến được...!”

Kuzaku lại chém phanh thây một con guorella khác. Hoàn toàn đáng kinh ngạc. Thanh đại đao của Kuzaku chém một đường thẳng từ vai trái đến hông phải của con guorella, xẻ đôi nó bằng một chiêu duy nhất. Con guorella đó ngay trước khi bị chém đã hoảng hốt định nhảy lùi về. Nhưng Kuzaku đã xuất sắc nắm bắt được tình hình để tung ra nhát chém.

“... Chiến đư... ợc... Hààà, vẫn được! Tớ chiến được, phùù... hà... còn đánh được...!”

Tuy bọn guorella không đến mức chạy tán loạn vì sợ Kuzaku, nhưng rõ ràng chúng đã dẫn đo không dám xông lên nữa. Hiện giờ Kuzaku đang áp đảo bọn guorella, dù chỉ có một thân một mình.

Tuy nhiên, việc đó không thể tiếp diễn mãi. Chắc chắn sẽ không kéo dài được lâu.

“Ưnư raaaaa...!” Kuzaku uốn nửa thân trên để vung thanh đao cậu đang cầm bằng cả hai tay lên.

Đến đó, cậu bỗng đứng khựng lại.

Cậu ấy chắc hẳn đã đi quá giới hạn từ lâu rồi. Kuzaku đã chiến đấu vượt ra ngoài giới hạn của bản thân, chạm đến một cảnh giới mà cậu sẽ không thể đạt được nếu không làm như thế. Còn bây giờ, cậu ấy chuẩn bị bước chệch đi. Vì phía trước thực sự chẳng còn gì. Chỉ có vực thẳm mà thôi. Nếu rơi xuống thì sẽ không cách nào cứu vãn.

Dự cảm rằng chẳng mấy chốc mà tình hình sẽ thành thế này, Haruhiro đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Nhưng cơ thể cậu thì, thế nào nhỉ, thú thực là cậu không rõ. Haruhiro vắt kiệt toàn bộ sức lực để lao đi. Bản thân sẽ làm được tới đâu? Không chỉ có Kuzaku mà tất cả mọi người... chính bản thân Haruhiro, Yume, Shihoru, và cả Setora, người cầm trong tay cây trượng không thuộc về mình... một cây trượng có đầu chạm khắc để bảo vệ Shihoru, đều đang làm những gì mình có thể. Dù cậu muốn đưa chân về phía trước thì cậu cũng không làm ngay được. Vũ khí vô cùng nặng, còn tầm nhìn của cậu thì hẹp một cách kì lạ. Đầu óc cậu cũng chẳng còn làm việc được đàng hoàng. Ai cũng vậy mà. Ai cũng đang dùng hết sức. Thực sự đã dốc sạch tất cả sức mạnh của bản thân. Haruhiro hoài nghi rằng, liệu có phải những điều cậu nghĩ trong tình trạng này đều là sai lầm không nhỉ? Cậu định bằng cách nào đó nắm bắt được tình hình, nhưng có lẽ trong thực tế, cậu đã không làm nổi. Chẳng có gì là chắc chắn cả. Phải chăng sự thực là giờ bản thân cậu không còn có thể làm được điều gì nữa. Dù vậy, Haruhiro vẫn chạy. Cậu không thể không chạy.

Bọn guorella sắp nhào vào Kuzaku. Haruhiro bám lấy Kuzaku. Bằng cách nào đó mà cậu ra tay vừa kịp lúc. Cậu vừa kéo Kuzaku vừa hét: “... Shihoru...!”

“Dark, rống lên...!”

dù thế, tay phải Kuzaku vẫn nắm chặt thanh đại đao không buông, như thể chúng đã hoá thành một khối.

“... Đánh được, tớ vẫn... còn... chiến được...” Kuzaku vẫn lăm lăm như thể bên trong mũ giáp.

Vẫn còn chiến được... Cậu ấy đang lặp lại cái câu mà Haruhiro đã thốt ra.

Haruhiro muốn nói rằng thế là đủ rồi, cậu ấy đã làm quá đủ rồi.

Nhưng cậu không cất lời được.

Phải chăng ngay vào giây phút Haruhiro nói ra câu ấy, Kuzaku sẽ đi đến một nơi nào đó và vĩnh viễn chẳng quay về? Nó có thể sẽ cắt đứt một thứ tựa như sợi chỉ đang níu giữ Kuzaku với nơi mà nhóm Haruhiro đang hiện diện. Haruhiro rất sợ. Cậu sợ cất tiếng. Nhưng cậu cũng sợ để mặc cậu ấy tiếp tục như thế mãi. Có lẽ Kuzaku đang rời xa bọn Haruhiro ngay chính tại khoảnh khắc này. Nếu vậy, phải gọi cậu ấy quay trở lại.

“Kuzakkun...!” Những lúc thế này, cậu luôn được cứu giúp bởi sự quyết đoán của Yume.

Yume gọi tên Kuzaku và lắc lắc vai cậu ấy. Hít vào một hơi xong, Kuzaku định gượng đứng dậy, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc. Haruhiro sững sờ. *Đùa ư? Cậu ấy đứng nổi à? Hay nói chính xác hơn là cậu ấy vẫn còn cử động được ấy hả?*

Quả nhiên việc đứng dậy có vẻ là bất khả thi, nhưng Kuzaku vẫn lấy tay trái nhấc tấm che mặt của mũ giáp lên và quét mắt nhìn xung quanh một lượt.

“... Haruhiro... Mọi người... Ơ? Bạn Merry đâu rồi...?”

“Bọn tớ để cậu ấy nghỉ ngơi ở bên trong.”

Ai đây, Haruhiro nghĩ. Là ai đã nói ra câu đấy?

Cậu nhận ra ngay rằng đó chính là mình. Dù đó là lời bật ra chớp nhoáng thì nói như thế cũng trâng tráo quá rồi. Haruhiro thấy xấu hổ với bản thân, nhưng cũng nghĩ rằng vậy là được. Thực tế là cô ấy đang nghỉ ngơi mà. Cậu cố gắng tự nhủ với chính mình rằng đó không phải là nói dối. Hoặc đấy có thể là do bản thân cậu muốn tin như thế mà thôi.

Yume nhìn vào trong nhà giam từ ngưỡng cửa. Sau đó, cô liếc sang cây trượng Setora đang cầm rồi quay mặt về phía Haruhiro.

Haruhiro đưa mắt nhìn tránh sang chỗ khác.

“... Thế... à...” Kuzaku gật đầu đến mấy lần.

“Foooooooooooooooooooo. Foooooooooooooooooooo.
Foooooooooooooooooooo...”

Tiếng nó vang lên từ phía bên kia màn sương mù đen kịt. Hơn nữa còn tương đối gần. Tương đối, hay thực ra phải nói là rất gần mới đúng.

Nó đã đến rồi ư!?

Khi một con guorella được trưởng thành, đám sừng lông dạng bờm mọc rậm rạp phủ từ phía sau đầu đến lưng nó sẽ chuyển thành màu đỏ. Thông thường, đàn guorella sẽ được hình thành với trung tâm là con đực khoẻ mạnh như thế, gọi là red back, cùng vài con cái là vợ red back và con của chúng. Tuy nhiên, đàn đã dai dẳng theo dấu bọn Haruhiro và đang tấn công Jesse Land ngay lúc này thì khác. Chúng có tới vài con red back, tổng số cá thể trong đàn cũng rất đông.

Chẳng lẽ một con red back đặc biệt to lớn và khoẻ mạnh đã tập hợp mấy đàn lại với nhau để dẫn dắt tất cả bọn chúng? Haruhiro đã phán đoán như vậy. Thực tế, đúng là trong đàn này có một con red back to lớn vượt trội, nhưng nó đã bị Kuzaku hạ gục rồi.

Dù cho con red back to khủng khiếp đó đã chết, đám guorella vẫn tiếp tục hoành hành chứ chẳng hề nao núng. Vậy thì kẻ cầm đầu đàn guorella đặc biệt này không phải con red back bị chẳng kia.

Rất có thể là con đó.

Một con red back xuất hiện như vén mở tấm khăn voan hình thành từ sương đen. Cái chạm mắt của nó với Haruhiro chắc hẳn không phải tình cờ. Nó rõ ràng đang nhìn Haruhiro một cách có ý thức. Cứ như thể nó đến là để tìm Haruhiro và đã phát hiện ra cậu.

Gương mặt được bao phủ bởi lớp vỏ biểu bì của nó nhăn nhúm và vẹo vọ. Nó cười đầy ư?

Nó *lại* cười.

Không thể nhầm được. *Con red back biết cười*. Thủ lĩnh của đàn này là nó.

Haruhiro định hô hào mọi người cảnh giác. “Mọi... Ơ...”

Nó bỗng quay gót. Hình bóng nó lẩn vào làn sương đen, khiến cậu không thấy nó đâu nữa. Haruhiro chết lặng. Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Foooooooooooooooooooo. Foooooooooooooooooooo.
Foooooooooooooooooooooooooooo.”

Tiếng kêu ấy lại vang lên bên trong làn sương mù đen.

“Hô!”

“Heh!”

“Hoh! Hoh!”

“Heh. Heh. Heh!”

“Hô! Hô! Hô! Hô!”

Tiếng hú của bọn guorella rần rần vang vọng. Vậy ư?

Hoá ra chuyện là như thế hả?

Trong lúc cảm thấy hổ thẹn sâu sắc vì sự chậm tiêu của bản thân, Haruhiro đã nhận ra bản chất của sự việc một cách rõ ràng. Nó đích thân xác định vị trí cụ thể của nhóm Haruhiro. Và rồi, nó không có ý định tự xuống tay, mà sai lũ đồng bọn guorella của nó tấn công bọn cậu. Vậy thì...?

Làm thế nào bây giờ?

Không còn chút thời gian nào nữa. Phải làm gì đó thôi. Một cái gì đó.

Mình có... cách gì không?

Khó mà nghĩ là có được...

“Không ai được chết cả...!”

Điều Haruhiro vừa thốt ra không phải là mệnh lệnh, thậm chí cũng không phải là lời động viên. Nó đơn thuần chỉ là những

gì bản thân Haruhiro mong muốn. Hơn nữa, điều đó gần như không thể được đáp ứng nữa rồi.

“Tan đi...!” Shihoru vùng dậy. Dark đã khuếch tán và chuyển hoá thành làn sương đen, giờ biến mất tựa mù tan mây tạnh. Không mất nhiều thời gian, Shihoru lại triệu hồi Dark ra lần nữa. “... Nếu tiêu diệt được cái con red back đó...!”

“.. Ừ!” Kuzaku lấy thanh đại đao làm điểm tựa, cố gắng đứng dậy. Vừa thấy cậu ấy không nhắc người lên được, Yume đã vội kêu “meo!” và nhanh chóng đưa tay ra giúp đỡ.

“Cậu làm ta ngạc nhiên đấy...”

Dù lấm bầm với vẻ mĩa mai như vậy, Setora vẫn giương cây head staff sẵn sàng. Con nyaa màu xám Kiichi đã ở dưới chân cô ấy tự bao giờ, nó cong lưng, lông toàn thân dựng đứng, như thể muốn nói rằng nó đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu cùng với chủ nhân.

Đám sương mù đen đã tan được một lúc rồi, bọn guorella giờ đây hiện lên cực kì rõ nét. Có hai con red back, à không, ba con chú. Thêm mười mấy con guorella đực non. Có cả đám guorella cái ở đằng sau chúng và trên mái nhà. Không thấy con red back biết cười đâu cả.

Haruhiro nghĩ rằng mình khá là bình tĩnh. Cậu đã trở nên cứng cỏi đến thế rồi ư?

“Gaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Kuzaku gào to một tiếng như để tự khích lệ bản thân rồi tiến về phía trước. Những bước chân của cậu ấy nặng nề và chậm chạp. Kuzaku nắm cả hai tay vào cán thanh đại đao, trông như kéo lê nó đi vậy. Mũi đao ấy khía một đường rãnh mảnh trên mặt đất.

Thế rồi, mũi đao bất ngờ bật lên.

Thanh đao vẽ nên một quỹ đạo như ánh chớp.

Cánh tay phải cùng thủ cấp của một con red back dẫn đầu đã bị chém phăng.

Trông Kuzaku như sắp sửa cú thế đổ ập về đằng trước.

Cậu ghìem chân lại kịp lúc, đầu gục xuống. Vai buông thõng, Kuzaku thở ra một hơi thật dài.

Một con đực ít tuổi định lao đến tấn công Kuzaku. Haruhiro bám vào nó từ hướng chính diện. Nó là con đực non nên lông chưa hoá đỏ, dù vậy, đám sừng lông như cái bờm ấy rất cứng và nhọn, đâm lia lịa vào người Haruhiro.

Thế này thì ăn thua gì? Cậu cắm thanh stiletto vào mắt trái của con đực trẻ. Con đực trẻ oằn mình. Haruhiro rút thanh stiletto ra rồi đâm tiếp. Rút ra, rồi lại đâm.

“Booooooooooooooooooooooooooooooooooooooh ...!”

Con đực trẻ rống lên. Tay phải của nó thô bạo quắp lấy đầu Haruhiro. Tay trái thì tóm vào sườn trái của cậu. Nó đang cố gắng ản Haruhiro ra. Trước mắt, cậu buộc phải vạy thanh stiletto. Đâm vào, đâm vào, cậu phải tạo ra những vết thương trí mạng. *Chết đi. Chết đi. Chết đi. Làm ơn đấy, chết đi mà.*

Tay của con đực non đó... không, toàn thân nó, đã mất hết sức lực.

Nó đổ gục xuống mặt đất. Haruhiro đã rời khỏi nó trước lúc đó. Nhưng cậu cũng chẳng có thời gian để thở.

“Haru...!” Setora cao giọng gọi.

Ở đằng sau chéo bên tay trái à? Một con guorella khác sắp nhảy bổ vào Haruhiro. Là red back.

“Đi đi...!”

Nếu Shihoru không kịp phóng Dark ra trong đường tơ kẽ tóc, Haruhiro có thể đã bị con red back đó quật ngã rồi mất mạng tức thì. Dark bị hút vào phần vai trái của con red back. Con red back run lấy bầy. Máu trào ra từ mắt và mũi nó. Con red back loạn choạng. Tuy nhiên, nó chưa chết hẳn, nên vẫn có khả năng là nó sẽ phục hồi.

Haruhiro liền lao vào con red back, đâm thanh stiletto đến lút cán vào mắt phải của nó. Chưa được. Một chiêu là không đủ. Nhất định phải kết liễu nó hoàn toàn. Ý định của cậu là như thế.

“Aaaaaa...!” Kuzaku bị thổi bay đi. Haruhiro nhìn sang thì thấy nó.

Là con red back biết cười.

Lúc này nó không có ở đây cơ mà. Giờ nó lại xuất hiện ư?

Có vẻ con red back biết cười đã đá Kuzaku vắng đi. Nó quay sang phía Haruhiro. Cậu tưởng mình lại sắp bị nó cười nhạo, nhưng không phải. Nó đập hai tay xuống mặt đất. Sau đó, nó gập hai chân, lấy hai cánh tay làm điểm tựa để lắc lư nửa thân dưới như một con lắc, rồi nó... *bay tới*.

Haruhiro tung hết sức bình sinh làm một cú nhảy sang ngang.

Cậu lăn tròn, rồi nhồm dậy.

Haruhiro đã tránh được nó rồi sao? Nếu không tránh được thì chắc giờ này cậu đã xong đời.

Con red back biết cười thì sao? Nó đâu rồi? Cậu còn chẳng có cơ hội tìm kiếm nó. Lại một con guorella đực non nữa vừa gào thét gì đó vừa nhảy bổ về phía cậu. Haruhiro vận người tránh được con guorella trong gang tấc. Khi cậu thầm nghĩ “nguy quá” và lùi lại, cánh tay do một con guorella khác vung ra dữ dội sượt qua chóp mũi cậu, rồi một cái gì đó quệt vào chân phải khiến cậu ngã lăn... Tuy đến một nửa là do cậu tự ngã theo phản xạ, nhưng cậu vẫn vô thức kêu oai oái, trong lúc đó thì tránh khỏi chân một con guorella đang chuẩn bị giẫm lên mình. Haruhiro lật người để né, rồi lại né, liều chết lăn lộn cho đến lúc đụng trúng tường. Đây là tường ngoài của một toà nhà à? Nhà giam? Vậy là cậu đã bị dồn đến đường cùng? Cậu phải phản công. *Đứng lên! Đứng dậy rồi tính tiếp*. Có thể là sẽ không kịp. Nhưng kể cả là có không kịp đi chẳng nữa thì cậu vẫn chỉ còn cách chiến đấu mà thôi.

“Zaa...!”

Kuzaku.

Kuzaku ư?

Là Kuzaku đúng không nhỉ?

Kuzaku đâm thanh đại đao vào con guorella đực trẻ rõ ràng sắp sửa đánh chết Haruhiro. Cậu gào lên không ngớt, chém hết

nhát này đến nhát kia trong lúc gọi: “Haru...”, “Hirooooooooo! Aaaaaaaaa.....!” cho đến khi con guorella đổ gục.

“Ừ...!” Haruhiro bật dậy, nghĩ trong đầu rằng: “Ừ cái gì hả, đã kết thúc đâu. Mình chưa chết, nên chưa thể kết thúc được. Giả dụ mình có mất ai đi chẳng nữa, dù có buồn bã, cay đắng, khổ sở, đau đớn đi chẳng nữa... nếu như mọi chuyện có thể kết thúc vì lí do ấy thì hẳn là đã kết thúc từ lâu rồi. Nhưng vẫn chưa thể kết thúc được. Kết thúc chẳng phải chuyện dễ dàng như thế. Sẽ không thể kết thúc một cách giản đơn.”

“Yaaaaaaaa...!” Kuzaku vùng thanh đại đao. Chắc cậu ấy định nhắm tới một con guorella, nhưng lại chém hụt vào khoảng không, còn bị đánh văng bởi một đòn bằng tay phải của nó. Nó cười lên người Kuzaku ngay khi cậu vừa ngã xuống. Kuzaku khốn khổ đâm thanh đại đao ra, và có lẽ là ngẫu nhiên mà thanh đao xuyên thẳng vào ngực con guorella. Tuy nhiên, vẫn chưa xong chuyện. Con guorella chưa chết hẳn. Nó trở nên hung hãn, kêu âm lên: “Gừ, hô! Ga, hi...!” và vươn hai tay về phía Kuzaku. Kuzaku rú lên: “Phù! Ááááá...!” và định đập con guorella ra khỏi người mình.

Haruhiro bám lên lưng con guorella đó, đâm thanh stiletto vào mắt phải của nó, rút ra, đâm vào, rút ra, rồi lại đâm vào. Toàn thân con guorella mềm nhũn. Khi Haruhiro rời khỏi người con guorella, Kuzaku đẩy bật xác nó sang bên.

Lúc cậu tóm cánh tay Kuzaku định kéo cậu ấy dậy, cậu cảm thấy thứ gì đó, cái mà cậu chỉ có thể nói là... thứ gì đó, và khi nhìn sang, cậu phát hiện ra Yume đang nằm sõng soài cách đấy bảy, tám mét.

“Yume...!”

Haruhiro buông tay Kuzaku. Cậu định chạy về phía Yume. Nhưng cậu bị một con guorella lao tới cản trở từ bên cạnh. *Cái con này vương quá. Đừng có ngăn đường tao. Tao phải đến chỗ Yume kia mà.* Tuy nhiên, Haruhiro không có đủ khả năng để loại bỏ nó bằng vũ lực. Cơ thể Haruhiro không đủ nhanh nhẹn linh hoạt để có thể tránh con guorella đó rồi tới chỗ Yume.

Dark bay vèo tới, làm con guorella co giật. Tuy nhiên, đó không phải con guorella mà Haruhiro đang phải đối mặt. Đó là một con guorella khác đang chuẩn bị tấn công Kuzaku.

Con guorella vươn cánh tay hướng về phía Haruhiro. Haruhiro tránh được thực sự chỉ trong gang tấc. Cậu rất lo cho Yume. Trong lúc xoay sở tránh đòn tấn công của guorella, cậu cứ liên tục liếc về phía Yume. *Thế này thì hỏng. Nếu không tập trung vào kẻ thù ở ngay trước mắt thì mình sẽ toi mất.*

“Kuzaku, tới giúp Yume...!”

Nói thì nói vậy chứ không biết Kuzaku thế nào rồi? Cậu ấy có thực sự ở trong trạng thái chiến đấu được không thế? Vì bọn guorella đang ào ào tiến tới tấn công nên cậu không thể xác nhận được. Cậu có cảm giác mình đã nhìn thấy Yume bật dậy, nhưng không chắc lắm. Chẳng biết là do đòn tấn công của kẻ thù quá dữ dội, hay do Haruhiro đang ở tình thế tụt lại phía sau so với đối thủ. Cậu dường như sắp sửa mất thăng bằng và ăn luôn một đòn bất cứ lúc nào. Nếu dính dù chỉ một đòn thì cậu cũng sẽ không trụ được nữa. Trong khi rõ ràng là cậu không thể cứ mất thời gian chỉ với mỗi mình tên này. Vẫn còn những kẻ địch khác. Thậm chí là nhiều. Tới mức quá nhiều.

“Delm, hel, en, giz, balk, zel, arve!”

Tiếng niệm chú. Đó không phải Shihoru. Giọng nói không giống nhau. Hơn nữa, đã lâu rồi Shihoru không sử dụng ma thuật nào khác ngoài Dark nữa. Nhưng cậu biết câu thần chú kia. À không, có thể là cậu đã từng được nghe câu thần chú giống vậy.

Một cơn chấn động kinh hoàng, tiếng nổ cùng nhiệt lượng dữ dội, *ập đến* từ hướng chính diện và *xộc lên* cả từ bên dưới.

Tuy Haruhiro không đến nỗi bị thổi bay, nhưng người cậu ngã ra, mém ngã chống kênh về sau. Lúc ấy, Haruhiro nhìn thấy mấy con guorella *bị đánh văng lên*.

Đó là một vụ nổ.

Haruhiro lập tức hiểu ra rằng một vụ nổ với quy mô khá lớn đã xảy ra và nó có được là nhờ ma thuật. Cậu cũng đoán ra ai đã

làm điều đó. Nếu đã không phải Shihoru thì chỉ có một người.

Jesse.

Haruhiro tin chắc đây là người đàn ông đó, chứ không chỉ bảy, tám phần.

“... Thế này...!”

Haruhiro lập tức gào lên, đâm thanh stiletto vào mắt con guorella đang ôm đầu lẫn lộn ngay bên cạnh. Thế này... nếu có thể dùng được ma thuật mạnh đến thế này thì nên sử dụng ngay từ lúc đầu đi chứ? Chẳng phải anh ta nên nhanh chóng sử dụng nó sao? Trước khi thiệt hại trở nên nghiêm trọng. *Nếu như anh làm thế thì mọi chuyện đã ổn rồi.* Trong lúc lẫn lộn kết liễu bọn guorella đang hoang mang cực độ, thậm chí là khiếp sợ sau khi bị Blast [Phát nổ] hoặc phiên bản phép thuật nào đó cao cấp hơn thổi bay, bản thân Haruhiro cũng không rõ là cậu có phát âm hẳn hoi không hay chỉ thuần la hét.

Đây đó là những người mặc áo choàng xanh lá đang ném những cái chai vào bọn guorella. Họ là những ranger được Jesse huấn luyện và có vũ trang, giữ nhiệm vụ canh gác vùng đất Jesse Land này. Đội ranger ban đầu có hai mươi tư người, nhưng đã có người mất mạng bởi cuộc tập kích của guorella. Dù vậy, có vẻ vẫn còn hơn mười người sống sót. Các ranger không chỉ ném chai vào bọn guorella. Vài ranger khác đang giương cung. Thứ được đặt trên cung không phải mũi tên thường. Đầu mũi tên đang cháy. Đó là những mũi tên đã được châm lửa.

Mũi tên châm lửa bay đi. Nếu không phải là nổ hay cung dài với uy lực đáng kể thì sẽ không thể bắn ra mũi tên xuyên qua lớp vỏ biểu bì của bọn guorella. Tuy nhiên, những mũi tên châm lửa kia không cần phải bắn xuyên vào đó.

Có đến mấy con guorella bốc cháy. Có lẽ là do chất lỏng đựng trong chai. Hình như đó là dầu dễ cháy hay gì đấy tương tự. Chất lỏng đó chắc đã bắt lửa từ ngọn lửa ở đầu mũi tên. Không phải kiểu cháy bùng lên dữ dội. Tuy vậy, bọn guorella vẫn la hét và lẫn lộn trong lửa. Lửa lan từ con guorella này sang con guorella

khác, hoặc lan xuống mặt đất nơi chất lỏng bị vương vãi, rồi tiếp tục cháy rộng ra.

Haruhiro hạ thấp cơ thể, kéo phần cổ áo choàng lên để che miệng. Nhiều khói kinh khủng. Ngọn lửa bắt đầu lan sang cả những căn nhà. Những công trình xây dựng của ngôi làng nằm ở trung tâm Jesse Land này hầu như được chế tạo bằng gỗ, mái lợp rơm. Chẳng phải một khi đã bắt đầu bén lửa thì chúng sẽ cháy rụi, không có nổi thời gian dập lửa hay sao? Haruhiro không thể nào cho rằng các ranger làm việc này dựa trên ý chí của bản thân. Bọn họ chắc chắn đang phục tùng mệnh lệnh của Jesse. Chẳng nhẽ Jesse định thiêu sạch cả bọn guorella cùng với ngôi làng?

Có lẽ trong số dân cư vẫn còn vài người chưa kịp chạy, đang run rẩy trốn trong nhà, nhưng phần lớn người dân đã bị guorella giết hại hoặc đi di tản. Những căn nhà đã bị đốt cháy thì sau này xây lại là xong. Nghĩ vậy thì thấy đây cũng là một kế sách không tồi... phải không?

Quả thực là nếu có ai hỏi Haruhiro rằng có cách nào khác để đánh đuổi đàn guorella hung hãn và gian xảo không thì cậu cũng chẳng nghĩ ra được gì. Có lẽ chính Jesse cũng đã phải miễn cưỡng đưa ra quyết định khó khăn này, nhưng dù thế nào thì cậu vẫn không thể đồng tình được.

Jesse đã khuyên Haruhiro nên sử dụng nhà giam.

Nếu như nhóm cậu bị bao vây bởi bọn guorella ở một nơi rộng rãi thì sẽ không chống chọi được lâu. Với kế sách cố thủ trong một công trình kiên cố và chỉ hạ gục những con guorella sắp chui vào, có lẽ bọn cậu sẽ có thể vượt qua. Haruhiro đã nghĩ thế ngay tức khắc và quyết định làm theo lời Jesse.

Thế nhưng kết quả là, *đối với tụi Haruhiro*, phải nói rằng lựa chọn ấy là một sai lầm trí mạng, cực kì nghiêm trọng và đau thấu tận tâm can.

Vậy còn *đối với Jesse* thì sao?

“... Là mỗi nhủ à...?”

Cái câu “hãy dùng nhà giam” của Jesse không phải là một lời *khuyên*. Có lẽ người đàn ông đó đã có ý định lợi dụng nhóm Haruhiro. Anh ta gài nhóm Haruhiro trở thành mồi nhử dẫn dụ bọn guorella để câu giờ, trong lúc đó thì tranh thủ chuẩn bị mảnh lưới này. Nhóm Haruhiro chính là miếng mồi được treo trước mặt bọn guorella.

Cậu cảm tưởng như nghe được một giọng nói bảo rằng: “Chẳng phải đó là tự mình gieo nhân nào gặt quả nấy sao?”... Nước mắt cậu như sắp ứa ra vậy. Nhóm Haruhiro chính là những kẻ đã dẫn đàn guorella tới đây. Vì thế mà rất nhiều cư dân của Jesse Land đã chết. Dù bọn cậu có bị lợi dụng để triệt hạ chúng thì cũng chẳng thể trách ai. Cậu không có lí do gì để oán thán Jesse cả. Cậu tưởng mình có đủ tư cách để phê phán Jesse hay sao? Rõ ràng là làm gì có.

Tuy vậy, ôi... tuy là vậy...

“Merry.”

Haruhiro buột miệng gọi tên cô. Cậu đã không muốn gọi. Cậu không muốn thốt ra cái tên ấy. Bởi Haruhiro sợ. Nếu như thứ cậu vẫn đang để cho nó mơ hồ lúc này bỗng trở nên sáng tỏ, mang hình hài khó có thể xê dịch và hiện lên sừng sững ngay trước mắt, con đường cậu đang đi sẽ bị chặn lại. Nếu có thể, cậu muốn để mọi chuyện cứ mơ hồ. Mãi mãi. Nếu ước nguyện ấy có thể trở thành hiện thực, cậu muốn mọi thứ như vậy vĩnh viễn. Nếu có thể biến điều đó thành chuyện chưa từng có thì cậu muốn làm. Nếu như cái sự thực là cô ấy không còn vẫn cứ mơ hồ, cậu sẽ được phiêu lãng trong ảo tưởng rằng việc xoá bỏ sự thực ấy bằng cách nào đó không phải là bất khả. Ví dụ như là toàn bộ mọi thứ đều không hơn gì một giấc mơ. Khi tỉnh giấc, cậu sẽ thấy nhẹ lòng và nói: “Ôi... quả nhiên là một giấc mơ.” Đâu đó trong trái tim, cậu vẫn có thể tin rằng khả năng ấy hoàn toàn tồn tại. Có lẽ từ giờ cậu sẽ rất nhiều lần mơ về điều đó. Giấc mơ mà cô ấy vẫn ở đây. Trong những giấc mơ ấy, Haruhiro sẽ cười ngượng nghịu và tự nói với chính mình rằng: “Thấy chưa, là nhầm lẫn. Cô ấy vẫn còn đây, sao mình lại nghĩ rằng cô ấy đã không còn cơ chứ.” Thế rồi, cậu tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Giây phút

tỉnh giấc kinh khủng nhất sẽ tới. Bởi vì Haruhiro đã từng có trải nghiệm tương tự, cậu có thể hình dung rất rõ cảm giác lúc đó của mình. Haruhiro vẫn cố nghĩ ngợi. *Nhưng mà... nếu thấy được những giấc mơ có cô ấy, thì chắc chắn cũng có lúc mơ thấy giấc mơ nơi cô ấy không còn. Vì vậy, cảm giác cô ấy không còn mới mơ hồ như thế, đây có khi lại là một giấc mơ. Bởi lẽ, làm sao có chuyện cô ấy thực sự không còn được.*

Chuyện Merry đã chết là dối trá.

Vì cả bọn bị Jesse lợi dụng một cách khôn ngoan, Merry đã chết.

Ngay từ đầu, nếu như họ không dẫn đàn guorella đến đây thì đã không xảy ra chuyện thế này.

Haruhiro thực sự đã phạm phải rất nhiều sai lầm.

Vì thế mà Merry mới chết.

Cô ấy đã chết ngay trước mắt Haruhiro.

Cô ấy bị giết.

Không đúng.

... Chuyện này giống như mình là kẻ giết cô ấy vậy.

Tối thiểu thì người để cho Merry chết cũng là mình.

Chính là mình.

Là lỗi của mình.

Xin lỗi, Merry.

Thế mà lúc cuối cậu lại cười với tớ. Tớ hoàn toàn không hiểu được Merry đã cười vì lí do gì.

Bởi lẽ, chẳng phải đó là lỗi của tớ ư? Tớ đã để cho cậu chết.

Trong khi cậu là người đồng đội vô cùng quan trọng.

Tớ rất thích Merry.

Tớ cực kì thích cậu.

Tớ đã không bảo vệ được Merry. Không những thế, nếu Merry không đón đánh con guorella lọt vào nhà giam khi ấy, có lẽ tớ đã là người bị giết chết rồi. Nhất định là tớ. Merry đã cứu mạng tớ.

Tớ vẫn còn sống là nhờ có Merry.

Tớ đã để Merry chết, vậy mà tớ vẫn có thể ung dung mà sống thế này.

“Hí... Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Một tiếng gầm giận dữ kinh khủng vang dội. Cậu biết ngay đó chính là nó.

Con red back biết cười.

Nó đang ở vị trí cách Haruhiro chưa tới mười mét, ngửa mặt lên trời mà rống. Nó không cười. Có lẽ nó đang cực kì phẫn nộ. Haruhiro hoàn toàn lí giải được cảm xúc này của nó. Bởi vì Haruhiro và nó giống nhau. Không đơn thuần ở mức độ như tức giận hay nổi nóng. Dù cho có rất nhiều đối tượng, tức giận đối với ai, hay đối với cái gì, nhưng có lẽ nó đang phẫn nộ nhất với chính bản thân. Nó... và cả Haruhiro, đều đã rơi vào bẫy. Hơn cả người giăng bẫy, chính bản thân đã rơi vào bẫy mới là kẻ không đáng được tha thứ hơn bất cứ thứ gì.

“Weruu,ruu,ruuuu,ruu,ruu,weruuuuuuuuuu...!”

Tuy nhiên, con guorella này cũng không phải hạng xoàng.

Mới giây trước, con red back biết cười còn đang hướng vào khoảng không mà gào rú, nay bỗng dừng bắt đầu vừa bật nhảy vừa phát ra âm thanh kì quái. Âm thanh đó hình như là hiệu lệnh rút lui.

Tưởng tao cho mày chạy thoát chắc?

Haruhiro vùng chạy. Cậu không thể chạy nhanh. Chạy với tốc độ chẳng khác rảo bước đi bộ là mấy đã phải dùng hết sức rồi, nhưng kể cả thế, cậu cũng không thể dừng chân. *Tao biết mà. Tao hiểu rõ mày. Dù mày có tạm rút lui bây giờ thì mày chắc chắn vẫn sẽ lại đến nữa.* Chỉ cần sống sót, nó sẽ vẫn ngoan cố, tiếp tục nhắm vào nhóm Haruhiro. Chính vì thế, nó chỉ đang lựa chọn một thứ gọi là sự rút lui mang tính chiến lược mà thôi.

Nên làm sao để có thể kết thúc chuyện này?

“Weruuuu,ruu,ruuuu,ruu,ruu,weruuuuuuuuuu...!”

Trong lúc cất tiếng gọi đồng bọn, chính nó cũng định bỏ trốn.

Nó thoáng quay mặt về phía cậu.

Cậu đã bị nó phát hiện rồi.

Vẫn còn hơn năm mét để tới chỗ nó.

“Tóm lấy nó...!” Haruhiro gào lên và phi tới.

Tụi Kuzaku, Jesse, hay ranger, ai cũng được. Là nó. Phải làm gì đó với nó. Phải giết nó, ngay tại đây. Không thể để nó tẩu thoát. Nếu không sẽ uổng phí... Cái chết của cô ấy, cái chết của Merry, sẽ trở nên vô ích. Dù điều này có ý nghĩa hay không cũng chẳng thay đổi được gì. Hệ quả đã xuất hiện, sự thực đang nằm ở ngay kia đều sẽ không thể nào thay đổi. Như vậy chẳng phải thật quá đáng buồn hay sao? Chẳng phải cậu muốn chuyện đó chỉ ít cũng phải có ý nghĩa nào đó hay sao? Merry chết đi, nhờ thế mà cậu mới giữ được mạng, và cũng có thể kết liễu nó. Một câu chuyện như thế không bao giờ có thể an ủi cậu, và vết thương lòng này tuyệt đối sẽ chẳng được chữa lành. Bởi vì Haruhiro đã mất Merry, mất đi người chữa lành các vết thương cho cậu. Không gì có thể bù đắp nỗi sự mất mát này. Vì thế, đến cuối cùng, giết nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Bất kể sau đây Haruhiro có làm gì, cậu cũng không thể đem lại chút ý nghĩa nào cho việc mất Merry.

Giờ thì thắng hay thua, thế nào cũng được. Đằng nào cũng chỉ có hoặc là tao giết mày, hoặc là mày giết tao thôi.

Cậu sẽ kết thúc tất cả.

Cậu sẽ là người đặt dấu chấm hết.

Nhưng, nó khá nhanh.

Hay là bởi Haruhiro chậm nhỉ?

Dù thế nào đi nữa, chỉ trong chớp mắt, khoảng cách giữa cậu với nó đã rộng ra cỡ gấp đôi.

“Uraaaa...!” Một ranger ném chai vào nó. Làn da màu kem. Mắt đỏ. Ranger ấy tên là Janni hay gì đó. Chiếc chai vỡ vụn, dầu bên trong văng ra tung toé, làm con guorella ướn sừng người. Nó mặc kệ và cắn đầu cắn cổ chạy đi bằng kiểu knuckle walk dồn trọng lượng xuống mặt đất qua khớp đốt ngón tay. Một ranger khác phóng đi hai, ba mũi tên châm lửa nhưng đều trượt cả.

“Delm, hel, en...”

Dù cậu biết đấy là giọng Jesse, nhưng không biết người đàn ông ấy đang ở đâu nữa. Cậu không trông thấy anh ta. Tuy nhiên, Jesse đang niệm thần chú, định sử dụng phép thuật. Đó là Arve Magic [Ma pháp hoả diễm].

“Saras, trem, rig, arve!”

Ngay ở hướng con red back biết cười đang lao đến, một cột lửa khổng lồ dựng lên như thể nó sắp đốt cháy cả bầu trời. Sức mạnh của cột lửa không hề giảm, chặn đứng đường đi của đối phương. *Firewall [Tường lửa]. Phiên bản cao cấp hơn chẳng?*

Giờ nó sẽ làm gì?

Nó không hề dừng lại.

Nó vẫn định cắm đầu lao đi như thế. Dù dầu trong chai thấm đẫm khắp người. Nó không hề tránh cột lửa mà vẫn giữ nguyên ý định lao qua đó để bỏ trốn.

Cột lửa bốc cháy ngùn ngụt, cuốn theo cả các ngôi nhà quanh đó. Xuyên thẳng qua cột lửa ấy xong thì sẽ ra đâu? Haruhiro dự đoán hướng đi của nó rồi vòng qua cột lửa và các căn nhà đang cháy.

Nó ở đó.

Nó phi thẳng về phía trước, kéo theo ngọn lửa trông như bay phấp phới ở phía sau. Đó là khoảnh khắc ngay trước lúc nó rời khỏi làng.

Và giờ thì nó đã ra ngoài.

“Đợi đã...!” Cậu thốt lên như thế nhưng hiểu rõ nó chẳng có lí do gì để đợi mình. Haruhiro chạy theo. Tuy suýt ngã sấp mặt rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn tập trung đẩy người về trước, về đằng trước.

Làn gió âm ẩm và ẩm ướt đang thổi.

Xung quanh tối vô cùng.

Những con guorella khác thì sao? Có bao nhiêu con guorella đã trốn thoát vậy?

Ai biết.

Ai thêm quan tâm hả?

Ơ không... Đâu thể “không thêm quan tâm” được? Đại khái là cậu đuổi theo con guorella này để làm gì? Dù nó vẫn đang chạy trốn, nhưng nó là một quả cầu lửa. Cách cháy ấy không hề tầm thường. Cho dù có là con guorella “khủng” đến đâu đi nữa chắc chắn cũng không thể bình an vô sự. Nếu suy nghĩ một cách bình thường thì nó sẽ sớm không thể di chuyển được. Chắc nhóm Jesse sẽ truy vết và giải quyết nó thôi. Haruhiro không việc gì phải đuổi theo cả. Chẳng phải cậu có chuyện khác để làm quan trọng hơn thế hay sao? Ví dụ như, đồng đội của cậu đâu rồi? Họ không sao chứ? Cậu nên quay lại và xác nhận chuyện đó trước tiên phải không? Tại sao cậu lại làm cái việc này nhỉ?

Mình biết bản thân đang làm một việc chẳng có ý nghĩa gì. Trong đầu mình hiểu rõ việc ấy, nhưng mình không dừng lại được. Mình không muốn dừng lại chút nào.

Haruhiro cũng chạy ra khỏi làng. Bầu trời cất tiếng vang rền. Là sấm sét ư?

Nó cắm đầu chạy qua cánh đồng. Cánh đồng nơi loài thực vật trông như lúa mạch mọc um tùm và đang đơm hạt. Khi nó tiến về phía trước, đám thực vật trông như lúa mạch ấy bắt lửa hoặc cháy sém. Những dấu vết còn rõ ràng hơn cả dấu chân tiếp nối nhau dẫn tới vị trí của nó. Haruhiro chỉ cần lần theo chúng là được. Vì đang ở cánh đồng, nên có vấp ngã cũng chẳng sao, cậu có thể đứng dậy ngay lập tức.

Khi ra khỏi làng, nó đã đi trước Haruhiro hơn mười mét, hoặc có thể là tận hai chục mét. Bây giờ thì thế nào? Mười mét? Không, gần hơn chứ. Có lẽ khoảng năm, sáu mét chẳng? Thi thoảng cậu còn cảm tưởng như chỉ cần vươn tay ra là sẽ chạm được vào nó. Chân của nó nhất định đang trở nên uể oải lắm rồi.

Haruhiro không quay đầu lại dù chỉ một lần. Cậu truy đuổi nó, không nhìn ngang ngó dọc. Chẳng biết Jesse hay đồng đội có theo sau cậu không? Xung quanh có còn con guorella nào khác không nhỉ? Cậu không biết. Không phải là cậu không để tâm. Chỉ là cậu không muốn biết. Hành xử kiểu này không hay ho gì nhỉ? Thực sự không tốt tí nào.

Nhưng cậu muốn kết thúc mọi chuyện.

Cái kẻ đang bốc cháy khắp người, vừa chạy vừa nhả khói kia. Cậu muốn tóm lấy nó rồi kết liễu cuộc đời nó bằng chính đôi tay này. Cậu muốn bằng cách đó đặt dấu chấm hết cho tất cả.

Merry. Merry nhất định sẽ nổi giận. Nếu là Merry, chắc cô ấy sẽ mắng mình rằng, đừng nói thế. Bỏ qua chuyện của tớ đi. Cho tới tận bây giờ, cậu đã ở bên tớ, đã là đồng đội của tớ, chỉ vậy thôi là đủ rồi, vì thế, Haru, cậu hãy tiến về phía trước giống như từ trước tới giờ đi nhé. Nếu là Merry, có vẻ cô ấy sẽ nói những lời như thế.

Merry không hiểu rồi.

Cậu chẳng hiểu gì cả.

Một chút cũng không.

Bởi vì, Merry là một người luôn nghĩ cho đồng đội, đầy lòng tử tế, là Healer [Người chữa trị] tuyệt nhất của bọn tớ, ngoài ra... ngoài ra, cậu còn thực sự, vô cùng xinh đẹp, nói sao nhỉ, cậu cũng có cả những điểm dễ thương nữa, ấy thế mà, dường như Merry thỉnh thoảng lại cảm thấy rằng bản thân vẫn còn thiếu sót... Nhưng làm gì có chuyện đó chứ. Không hề.

Tớ đã muốn nắm chặt tay cậu.

Nói thế này có chút không biết thân biết phận, nhưng tớ đã muốn cậu tự tin về bản thân hơn.

So với trước kia thì cậu cũng đã hay cười hơn rồi, nhưng tớ còn muốn làm cho cậu cười nhiều hơn nữa.

Nói thực lòng, tớ đã rất muốn ôm cậu bằng tất cả sức lực của mình.

Tớ đã muốn cầm tay cậu và sánh bước cùng cậu mãi mãi.

Merry.

Merry.

Merry.

Tớ không thể tưởng tượng được tương lai từ ngày hôm nay không còn Merry nữa.

Ngay cả ở Darunggar còn có mặt trời mọc. Thế nhưng, nếu Merry không còn nữa, Grimgar này sẽ tối đen. Không nhìn thấy gì

cả, và chắc chắn, cũng chẳng còn nghe được bất cứ gì.

Tớ làm sao mà bước tiếp được.

Nếu tương lai từ đây mà như thế này, tớ chẳng cần.

Vì vậy...

Thế là đủ rồi còn gì.

Tớ muốn coi đây là lần cuối.

“Sau khi tao giết được mày...!” Haruhiro vắt kiệt chút sức tàn hòng tăng tốc đôi chân. Ngay chính lúc đó.

Nó đổ vật ra đằng trước.

Nhờ thế mà Haruhiro cuối cùng đã đuổi kịp.

Đằng nào nó cũng sẽ sớm đứng dậy và khôi phục lại tư thế thôi. Nó sẽ chạy trốn, hay sẽ chống trả? Mà thế thì sao? Chẳng liên quan. Thế nào mà chẳng được.

Nó nằm sấp, chỉ có mặt quay sang một bên. Haruhiro phi lên lưng nó. Lửa gần như không còn bốc lên trên cơ thể nó mà chỉ đang âm ỉ. Không nóng là bao. Nhưng có điều gì đó rất lạ.

Nó không hề nhúc nhích.

“Này...”

Là sao hả? Haruhiro đang ở trạng thái cuỗi trên lưng nó, có thể lập tức đâm thanh stiletto vào con mắt của nó mà nhìn từ đâu nhìn kiểu gì cũng thấy là không hề phòng vệ. Vậy mà, cậu *chẳng cảm thấy gì. Này? Này, này, này? Mày sao đấy, ề này? Mày đang cố nín thở để tìm cơ hội phản công đấy hả? Là thế đúng không? Nếu là thế thì nói đi chứ, này?* Nhưng mà, kể cả vậy thì vẫn thật kì cục. Nó quá khác biệt so với lúc này. Cứ như thể đây là một thứ khác... Một *thứ* khác... Đúng thế, là một thứ hoàn toàn khác. Nó chẳng có tí dấu hiệu gì ra dáng một sinh vật sống cả. Đây chỉ đơn thuần là một vật mà thôi.

Haruhiro nắm lại thanh stiletto.

Cậu không dồn lực vào tay một cách suôn sẻ được. Không chỉ tay. Mà là toàn thân. Dường như có một cái lỗ ở đâu đó trên người cậu mà sinh lực của cậu từ đấy tuôn chảy ra ngoài. Cậu phải nhanh chóng tìm chiếc lỗ đó rồi bịt nó lại. Cậu hiểu rất rõ

việc mình phải làm. Vì việc cần làm đã được ấn định, nên tiếp theo chỉ cần làm nó là xong. Đó là một chuyện đơn giản. Chẳng khó khăn gì. Cậu có thể làm được. Không lí gì cậu lại không làm được. *Nào, làm đi. Phải làm rồi. Làm nhanh nào.*

Mưa bắt đầu rơi lộp độp từng giọt.

Một cơn mưa với những hạt mưa to.

Mưa dày thêm trong nháy mắt.

Sấm vang rền. Mưa xối xả như thác đổ.

Bởi thế, cậu không thể nghe thấy tiếng bước chân. Một người đàn ông trong bộ áo choàng xanh chạy đến gần, nói với Haruhiro điều gì đó. Haruhiro không rõ anh ta đã nói gì. Bởi thế, cậu không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu.

Người đàn ông tóc vàng, mắt xanh đó là Jesse. Anh ta quỳ xuống ngay cạnh Haruhiro, hay nói đúng hơn là cạnh con red back biết cười. Anh ta ngó vào mặt nó và nhìn chăm chú, nhất là phần chóp mũi cùng cặp mắt mở trừng trừng. Thế rồi, Jesse nắm vào dưới cằm con red back để lắc lắc, làm cho nó chuyển động.

“À... Tên này chết rồi nhỉ.”

Lúc ấy, mưa đã ngớt đi phần nào. Sấm cũng không còn rền rĩ. Cả bầu trời cũng dần dần sáng lên.

“Trong miệng nó bị cháy và lở loét. Thế này thì có lẽ vết bỏng đã vào tới sâu trong họng. Chắc chắn không thở được bình thường. Thế mà nó vẫn có thể chạy tới tận đây. Nó hẳn đã sức cùng lực kiệt.”

“... Như thế, là sao chứ?”

Haruhiro ngồi bệt xuống đất mà trông như ngã lăn khỏi lưng kẻ địch. Cơn mưa chỉ còn lất phất, những hạt nước đập lên mặt cậu. *Như thế, là sao chứ?*

Vài ranger theo sau Jesse cũng tập trung lại.

“Bạn Haru ới!”

“Haru!”

“... Bạn Haruhiro!”

“Haruhiro...!”

Nghe tiếng gọi mình, Haruhiro nhắm chặt mắt lại. Cậu đặt tay trái lên trên mí mắt đã khép vào.

Bạn Haru ới. Haru. Bạn Haruhiro. Haruhiro.

Đó là giọng của bốn người.

Của bốn người.

Jesse lên tiếng hỏi: “Tu sẽ đâu rồi?”

Cậu không thể trả lời ngay.

Cậu nhấc tay trái khỏi mí mắt. Cậu vừa mở mắt ra đã thấy Jesse đang nhìn xuống mình.

Không biết Haruhiro bây giờ hiện lên như thế nào trong đôi mắt xanh mà cậu hoàn toàn không đoán được suy nghĩ hay cảm nhận gì của người đàn ông này nhỉ?

Đó là lỗi của anh.

Haruhiro suýt nói thế, nhưng rồi lại nghiêng rằng, *không phải.*

Có lẽ cũng không hẳn là sai, nhưng quả nhiên cậu vẫn thấy là không phải.

“Vậy hả?” Jesse chớp mắt rồi thở ra một hơi ngắn. “Chết rồi à?”

“... Đừng có nói.”

“Hử?”

“Đừng nói. Chuyện ấy, anh... không được nói.”

“Tôi chỉ hỏi vì thấy cậu cũng bị thương tương đối, nghĩ là nên chữa trị thôi.”

Chuyện đó thì sao chẳng được. Đã quá đủ rồi. Anh hiểu mà. Hay là anh không hiểu? Chắc anh chẳng hiểu gì đâu nhỉ?

Anh là kẻ kì quặc mà. Dù đã dính trọn đòn Backstab [Đâm sau lưng] của tôi, anh vẫn chẳng làm sao cả. Nhìn anh chẳng giống pháp sư tí nào, nghe đâu còn từng là một thợ săn nữa, thế mà vẫn sử dụng được phép thuật. Hơn nữa, anh dùng được thứ phép thuật vô cùng lợi hại. Anh có vẻ là con người, nhưng rõ ràng không phải một người bình thường.

Haruhiro lăn sang bên, nằm sấp trong giấy lát rồi gượng dậy. Đồng đội của cậu sắp tới. Cậu không thể cứ nằm ì ra đó được.

Nhưng, cơ thể cậu nặng quá.

Nặng thế. Chân tay của bản thân cũng không chịu nâng cái cơ thể này lên.

“Bạn Haru ới!”

Cuối cùng, cậu được Yume dựng dậy. Dù đã nhô dậy, nhưng nếu không được đỡ thì cậu sẽ không đứng nổi. Cậu nhận ra rằng mình không chỉ kiệt quệ do mệt mỏi mà mức độ chấn thương của cậu khá nghiêm trọng đúng như lời Jesse. Dù cậu gần như chẳng thấy đau, nhưng với cơ thể đầy rẫy vết thương, cậu bị chảy máu khá nhiều. Nếu không được sơ cứu, chắc cậu sẽ sớm mất dần ý thức, rồi tim cũng ngừng đập luôn.

“Haru... Đây, vương quá, tránh ra, thợ săn!” Setora đẩy Yume ra để ôm Haruhiro vào lòng. “Anh có sao không? Đây, Haru, cố giữ tỉnh táo đi nào. Đàn guorella đã phân tán cả rồi. Con đầu đàn đã chết nên ít nhất là tạm thời trong lúc này, chúng ta sẽ được an toàn. Hiểu chưa, Haru, dù gì đi nữa, chúng ta cũng đã chiến thắng rồi.”

“... Thắng?”

“Đúng vậy. Dù có không thể tin được chuyện đó thì hãy cứ nghĩ là chúng ta đã thắng đi. Trong lúc này...”

“Thắng à...”

Haruhiro muốn đẩy Setora ra. Thế nhưng, ngay cả sức lực để đương đầu với công việc lớn lao ấy, dù cậu có tìm kiếm ở đâu cũng chẳng còn. Bởi vậy, Haruhiro chỉ lắc đầu. Lắc hết lần này đến lần khác.

Shihoru đi đến gần xác con red back biết cười. Cô ấy như thể sắp đứt hơi chứ chẳng phải là thở ngắt quãng nữa. Shihoru ngồi bệt xuống tại chỗ luôn.

Kuzaku ngã xuống tại vị trí ở sau Shihoru khoảng sáu, bảy mét rồi chẳng đứng dậy nữa. Tiếng thở gấp của cậu ấy truyền đến tận chỗ Haruhiro. Ranger đang đi tới chỗ Kuzaku kia là Janni nhĩ?

“Janni!” Nghe Jesse gọi, người đó tắt tả chạy lại, nên đẩy hẳn là Janni rồi. Jesse ra lệnh gì đó cho Janni. Tuy họ dùng ngôn ngữ mà Haruhiro không hiểu, nhưng trong tai cậu vẫn đọng lại đúng một từ là “vooloo yakah”. Có lẽ nguyên nhân là bởi Janni đã để lộ biểu cảm như trộn lẫn sự căng thẳng và sợ hãi khi nghe xong câu nói của Jesse.

Cả lúc Janni tập hợp các ranger và đưa ra chỉ thị, cô ta cũng thốt lên cái từ “vooloo yakah”. Nhóm ranger dưới trướng Janni chia thành mấy nhóm rồi tản đi.

Mưa đã tạnh hẳn, thậm chí còn thấy nắng lên le lói. Có vẻ chỉ là một cơn mưa bóng mây.

“Chà, may mắn là...” Jesse nhún vai.

May mắn cái nỗi gì? Ở thời điểm ấy, Haruhiro đã thấy cực kì bức xúc.

“Phù thủy bùa chú của chúng tôi vẫn còn sống, người bị thương sẽ lập tức được chữa trị ngay, vấn đề là tu sĩ của các cô cậu nhĩ. Trước mắt, chưa xem tình hình thì vẫn chưa thể nói được gì, nhưng...”

“Merry...!” Haruhiro đẩy Setora ra và chồm về phía Jesse, “... chết rồi! Cô ấy chết thật rồi. Merry, là tôi... do tôi đã để cho cô ấy chết! Không có vấn đề hay tình hình gì ở đây hết! Anh đang... nói cái... cái quái gì thế hả.. !”

“Không phải, thế nên tôi mới nói...”

Jesse vẫn bình tĩnh dù bị Haruhiro túm cổ áo. Anh ta chẳng hề nao núng, và ngược lại, cũng chẳng mỉm cười. Cũng không phải là anh ta ngây ra ngơ ngác. Rốt cuộc là người đàn ông này có cái gọi là cảm xúc hay không? Hình như anh ta còn chẳng có cảm xúc cho ra dáng con người? Ở người đàn ông này có một sự thiếu tự nhiên, đủ khiến người ta phải nghi ngờ. Haruhiro nghĩ vậy, và bất kể là ai nếu nhìn thấy Jesse bây giờ thì hẳn cũng sẽ đồng tình với cậu.

“Chưa xem tình hình thì vẫn chưa thể nói được gì. Cậu không nghe thấy tôi nói thế hả?”

“Cô ấy... chết mất rồi! Còn tình hình cái nổi gì nữa! Phải nhanh chóng... nhanh chóng, trước khi lời nguyền của No-Life King [Vua Bất tử]... biến Merry thành... giống như đồng đội của tôi ngày trước... Đúng thế, Merry sẽ... trở nên như thế...”

“Lời nguyền của Vua Bất tử Enad George hử?”

Jesse khịt mũi rồi chau mày. Mấy hành động ấy cũng có gì đó không tự nhiên. Có lẽ nên nói là chúng không ăn khớp.

“... Enad... George...?”

“Buông ra.”

Jesse đâm vào cầm Haruhiro. Không phải, Jesse chỉ ghì lòng bàn tay vào cầm Haruhiro. Dù vậy, Haruhiro vẫn ngã chổng kên.

Hông và phần sau đầu của Haruhiro đều bị va đập. Cơ thể cậu chẳng còn chút sức lực nào.

Yume và Setora lên tiếng cự cãi với Jesse. Nhưng Jesse cứ lờ đi, mặc cho họ có nói gì.

Haruhiro chỉ cử động mỗi nhãn cầu để nhìn về phía Jesse.

Jesse tĩnh lặng đến rợn người, nhìn chòng chọc xuống Haruhiro với ánh mắt dường như không ẩn chứa bất cứ điều gì cả.

“Tình hình...”

Haruhiro không biết mình định nói gì bằng cái chất giọng yếu ớt như tiếng muỗi kêu này nữa. Mà không, thực ra là cậu biết. Haruhiro muốn hỏi Jesse một chuyện. Tuy nhiên, điều đó thật ngu ngốc. Bởi vì, Merry đã chết rồi. Cậu đang mong đợi điều gì cơ chứ? Đừng có ỷ lại. Đừng có nghĩ đến những điều ngu xuẩn. Thật ngờ nghệch khi ôm hi vọng. Đúng rồi. Bản thân cậu là một kẻ ngu ngốc đến không tưởng. Nếu cậu khôn ngoan thì chắc chắn chuyện đã chẳng đến nước này.

“Anh đang nói rằng tùy vào tình hình thì... sẽ làm được gì đó phải không?”

“Cách thì có đấy.”

Jesse ngay lập tức trả lời như thế, rồi lại khịt mũi và bổ sung thêm.

“Chỉ có một mà thôi.”

4. Hẳn và người thầy quan trọng của tôi

... Từ khi nào nhỉ?

Cái việc về nhà trở nên vô cùng khó chịu.

Hễ đứng trước cửa nhà là cậu lại ngay lập tức rơi vào tâm trạng như bị nhốt trong một không gian cực kì chật hẹp, khiến cậu buồn nôn.

Mọi chuyện vẫn luôn như thế này à? Chắc chắn là không phải. Vậy thì từ khi nào nhỉ? Cậu không rõ nữa. Chỉ biết là cậu rất ghét nhà.

Hôm nay, cậu muốn hát hò không chịu nổi, nên đã rủ vài người đi hát karaoke và thời gian hát cứ thế kéo dài, kéo dài, kéo dài... cho đến lúc một người rút lui, xong lại thêm một người nữa, tới khi tất cả đều ra về thì đành phải kết thúc, tổng cộng hết bốn tiếng đồng hồ. Cậu đã tự thanh toán tất cả một cách cực kì hào phóng. *Ờ thì chẳng lẽ mình cũng là người khởi xướng mà ỉ?* Trong lúc hát hết mình, cậu đã ăn uống cái nọ cái kia, nên giờ cũng không đói bụng.

Giờ này thì chắc đã có ai đấy ở nhà rồi. Đèn còn đang bật nữa.

Cậu rút chìa khoá ra từ trong cặp và mở khoá. Cậu đẩy cửa rồi bước vào bên trong. Bí quyết là làm tất cả các động tác vừa rồi liền một mạch. Nếu dừng lại giữa chừng, cậu sẽ muốn bỏ chạy. *Nhưng chạy cũng chẳng để làm gì... Giờ có bảo là đi đâu đó thì cũng chẳng biết đi đâu, bởi mình vừa mới hát karaoke bốn tiếng đồng hồ rồi còn gì. Dù gì cũng chẳng có đứa nào chơi cùng nữa. Chơi, một mình thì hơi ngại. Nếu chỉ thỉnh thoảng thì kể ra vẫn vui. Như hôm qua mình cũng đã đến game center một mình rồi đấy.*

Đèn trước thêm có cảm ứng nên tự động bật lên. Cậu thấy một đôi giày cao gót. Là giày của mẹ.

Cậu cởi giày và bước vào nhà.

Cậu đi lên tầng hai bằng cầu thang ở tiền sảnh, vào phòng riêng của mình rồi bật điện. Cậu quảng cặp sách đi, vừa tránh giảm phải những món đồ vương vãi trên sàn vừa tiến về phía chiếc giường.

Chẳng buồn cởi đồng phục, cậu vùi mình xuống giường, mặt ngửa lên.

Cậu lơ đãng nhìn lên những tấm áp phích trên trần nhà và thắc mắc: “Ủa, mình dán chúng lúc nào vậy ta?” Những tấm áp phích rất đa dạng về chủng loại, từ hình thần tượng, quà đính kèm trong tạp chí manga, cho đến phim ảnh. Vì không còn chỗ nào dán được trên tường nữa nên cậu đã bắt đầu dán chúng lên trần nhà.

Cậu cúi tắt và vút chúng sang một bên. Chân phải của cậu chạm vào thứ gì đó. Ra là một quả bóng rổ nhỏ. Cậu dùng chân giữ quả bóng, thấy nó lên rồi bắt gọn bằng tay. Cậu nhồm dẩy, ngấm vào chiếc rổ cỡ nhỏ được đặt trong góc phòng. Rồi ném.

“...Nào! Vào đi...!”

Quả bóng phũ phàng đập vào vành rổ và bật ra.

“Gùừừừ! Chán chết! Mặc kệ!” Cậu nổi cáu, hờn dỗi lăn ra ngủ.

Chà, nếu ngủ được thì cậu cũng muốn ngủ lắm, nhưng quả nhiên là cậu vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ ngay bây giờ.

“... A a...”

Cậu phát ra một tiếng chẳng mang ý nghĩa gì.

Cậu vò đầu bứt tóc.

“I i...” Cậu rên rỉ.

Cậu thở dài.

“Ư ư...” Rồi lại thử cất giọng.

Lần này cậu đổi âm sắc và nói “Ê ê...”.

Rồi lại nói “Ô ô...” bằng giọng khác.

Cậu cười rinh rích.

“... Chán òm.”

Cậu nằm sấp xuống, vùi mặt vào gối. Cậu ngửi thấy một cái mùi hoà trộn giữa keo xịt tóc, dầu gội đầu và nhiều thứ khác. Tuyệt đối không thể nói là thơm tho. Nhưng cậu cũng không ghét nó. Nói chung là không hay không dở. Cậu đột nhiên nghĩ rằng có lẽ cuộc đời là thứ như thế.

“Có khi là vậy... Chắc đời người là thế nhỉ. Ừm. Mình ngẫu nhiên. Khụ. Khát khô cả cổ rồi...”

Cậu ngồi dậy rồi gỡ đầu. Biết thế cậu đã rẽ vào cửa hàng tiện lợi mua đồ uống rồi mới về nhà. Nhưng bây giờ mà lại ra ngoài thì cực kì phiền phức. Thôi, hết cách rồi.

“Xuống nhà vậy...” Cậu xuống khỏi giường, rời phòng để đi xuống tầng một. Có một hành lang ngắn kéo dài từ tiền sảnh. Cửa bên trái là nhà vệ sinh, còn bên kia cánh cửa trong cùng là phòng khách.

Cậu mở cửa ra thì thấy ti vi đang bật. Mẹ cậu ngồi trên ghế sofa, vẫn mặc nguyên trang phục đi đường và đang uống gì đó. Thay vì “gì đó”, có lẽ vẫn là rượu vang như mọi khi.

Căn nhà này có hầm rượu to một cách lãng phí, luôn luôn sẵn sàng tầm gần trăm chai rượu vang. Hình như tối nào mẹ cậu cũng uống rượu, bằng cái ly rượu cũng to tới mức ngó ngẩn.

Mẹ liếc về phía cậu nhưng không nói năng gì. Nếu mẹ ca cẩm gì thì đương nhiên cậu sẽ bực, nhưng bị ngó lơ lại vẫn thấy tức mình.

Cậu băng qua phòng khách để đi vào bếp và lục lọi tủ lạnh.

“... Chết tiệt. Sao cái nhà này chỉ có mỗi nước có ga và nước khoáng cơ chứ? Chết tiệt. Không thể tin nổi,” cậu lầu bầu trong vô thức.

Thế rồi, nghe được tiếng tặc lưỡi của mẹ, cậu nổi xung lên.

“... Gì hả? Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Mẹ có gì muốn phàn nàn hả?”

“Sao mà cứ ăn nói khó nghe như vậy? Giống ai không biết. Chắc chắn là giống bố rồi.”

Xem ra mẹ đã say. Kể cả thế, cậu cũng chẳng có nghĩa vụ phải gạt đầu vâng dạ để mọi chuyện êm xuôi. Cậu đóng sập cánh cửa

tủ lạnh lại.

“Bố của tôi ý mẹ là chồng của mẹ hả? Hay là ai khác?”

“Hả? Ai khác? Ý mày là sao?”

“Tôi chả biết. Mẹ có vẻ chẳng ưa gì chồng mình nên tôi nghĩ biết đâu mẹ đang ngoại tình. Đang, hay là đã nhỉ?”

“Đừng nói xàm nữa.”

“Tính ra cũng không xàm mấy đâu, nói là vấn đề khá quan trọng thì cũng quan trọng phết. Tôi có phải là con của ông bố không vậy?”

“Mày có ngu không hả con? Nhưng quả đúng là mày hoàn toàn chẳng giống anh chị mày. Cả hai đều không ăn nói vô lễ như mày.”

“Anh với chị khác tôi, đều là những học sinh ưu tú? Ý mẹ là thế chứ gì?”

“Cái gì? Mày đang dối đấy à? Thành tích của mày kém cỏi là vì mày không nỗ lực đấy chứ? Không phải là lỗi của bản thân mày sao?”

“Tôi chẳng dần dối cái quái gì. Nhưng ghen tị thì vẫn ghen tị đấy. Họ bỏ lại một mình tôi trong cái căn nhà chết tiệt này và lạnh lẽo cuốn gói ra đi. Cảm giác như giỡn mặt nhau vậy. Nghiêm túc, nghiêm túc là thế đấy.”

“Đã nói đến vậy rồi thì mày cũng nhanh rời khỏi nhà đi?”

“Chẳng cần mẹ nói thì tốt nghiệp cấp ba xong tôi cũng sẽ đi.”

“Nếu mày ghét ăn bám bố mẹ thì cứ bỏ học cấp ba rồi đi làm luôn là được mà?”

“Mẹ ghê gớm đấy. Tôi chẳng mấy khi nghe được chuyện người làm cha làm mẹ lại bảo con cái ‘bỏ học đi’ đâu.”

“Đấy là tao nói trong trường hợp nếu mày ghét sống ở nhà này mà? Chơi bời bằng tiền bố mẹ làm ra thì đừng có hơi tí lại cằn nhằn nữa.”

Máu dồn lên não, cậu đá vào kệ bếp. Thấy vậy, mẹ cậu gào lên: “Làm cái gì thế hả!?”

“Sao nào!? Tôi đá đấy!”

“Cái kiểu hể bức tức là lại trút lên đồ đạc cũng giống hệt ông ta!”

“Chuyện đó hoàn toàn không làm tôi thấy vui đâu!”

“Vì tao có muốn mày vui đâu chứ!”

“Hôm nay là sinh nhật tôi đấy...!”

Lỡ nói ra rồi, có đưa tay bịt mồm thì cũng đã muộn. Thực sự đã trễ rồi. Thật tình, chẳng hiểu tại làm sao cậu lại buột miệng nói ra điều đó? Đương nhiên cậu không có ý định nói ra những lời này. *Sinh nhật thì thế nào chẳng được. Nào có liên quan gì. Đại khái thì thử nghĩ mà xem. Lần cuối cùng mình được tổ chức sinh nhật là khi nào chứ? Hồi tiểu học à? Lớp ba hoặc lớp bốn chẳng? Chắc chỉ tầm đó. Từ hồi ấy, bầu không khí trong cái nhà này đã thật là tệ hại. Sau đó, khi mẹ bắt đầu đi làm, mọi thứ lại càng kì quặc hơn. Bố chỉ về nhà khoảng đôi lần một tuần. Dù về thì cũng là vào lúc nửa đêm. Hình như bố có **nhà khác**. Mẹ xem ra cũng có tình nhân. Mặc dù vậy, bà ấy vẫn về nhà hằng ngày. Không đếm nổi số lần mình đã nghe và chứng kiến những màn cãi vã của bố mẹ. Mình luôn cảm thấy lạ lùng. Mọi quan hệ đã tồi tệ đến thế này thì tại sao bọn họ chưa li hôn chứ?*

Anh trai cậu năm ngoái đã đi làm. Còn chị gái là sinh viên đại học. Cả hai vào đại học xong đều không ghé về nhà nữa. Hình như cả hai anh chị đều cho rằng đây là chuyện vợ chồng, để bố mẹ sống tùy thích theo ý mình cũng đâu sao, tiền bạc lại vẫn được chu cấp đàng hoàng. *Cái đó thì phải rồi, với anh chị thì đúng là như thế.* Khi anh có việc làm, bố đã mua cho anh một chiếc xe hơi đắt tiền, còn chị thì được may cho một bộ kimono lông lầy vào dịp lễ Thành nhân. Thỉnh thoảng bố đi công tác tới Tokyo và sẽ cùng anh ăn sushi ở Ginza. Chị vẫn giữ liên lạc thường xuyên với mẹ. Không biết người đã mua chiếc nhẫn Tiffany cho chị là bố hay mẹ nhỉ? Tóm lại là một trong hai người.

Cậu không trông chờ gì ở bố mẹ cả. Thực tế, cậu nhận được tiền. Cậu có tài khoản ngân hàng chuyên dụng, hể số dư giảm xuống thì sau đó nó lại tự tăng lên nhờ có chuyển khoản hay gì đấy. Cậu chưa bao giờ gặp điều gì bất tiện. Nói chung là đủ đầy. Không cần phải trông chờ bất cứ điều gì hết.

Ai cần biết ngày sinh nhật chứ? Ngày nào cũng chỉ là một trong ba trăm sáu mươi lăm ngày mà thôi. Đương nhiên, mình cũng chẳng nói với bạn bè rằng hôm nay là sinh nhật mình. Được hỏi cũng không nói nhé. Mình chọn cách đáp lại rằng: “Mày không biết ngày sinh của ông đây hả? Xong đời rồi con ạ.” Nhưng mình thì vẫn tìm hiểu sinh nhật của bạn bè rồi lên kế hoạch tiệc tùng chúc mừng họ đấy. Còn chuẩn bị chút quà đem tặng nữa cơ. Chuyện đó ăy hả? Gọi là thú vui tao nhã của con người đi. Cũng chẳng phải mình đòi hỏi được đền đáp mà? Đơn giản là mình thích thì mình làm thôi. Mấy cái đó, nói nghiêm túc là thế nào mà chẳng được. Kể cả việc hôm nay là sinh nhật mình.

“Thế thì sao?”

Không hiểu sao trông mẹ lại như càng thêm tức giận. Ố ồ. Đây là trò giận ngược đấy à? Bà dốc ngược chiếc ly, ngậm hết toàn bộ chỗ rượu vang trong miệng. Sau đó mới nuốt xuống. Cái cách uống ăy sao mà thật khó ưa.

“... Cũng chẳng làm sao cả.”

“Tiền thì mẹ vẫn cho mày đấy còn gì. Mày cứ việc mua đã đòi những thứ mày thích là xong?”

“Không phải vậy...!”

“Dù tao có mua gì cho mày thì mày cũng không vui, thế thì làm ơn đừng đòi hỏi nữa?”

“Tôi không bảo là tôi muốn mẹ mua gì đó cho mình, và tôi cũng không nghĩ đến chuyện đó!”

“Vậy mày muốn gì!? Vào sinh nhật tao, anh mày, chị mày đều nhắn tin, còn gửi cả quà, nhưng mày thì một câu chúc mừng cũng không có nổi!? Thế mà mày lại muốn được người ta chúc mừng, không thấy quá ích kỉ hay sao!? Bản thân thì không làm gì hết, nhưng luôn bảo người ta không làm cái này, không làm cái nọ, cả điểm đấy mày cũng giống ông ta! Cứ nhìn mày là tao lại thấy buồn nôn!”

“Thế thì mẹ nôn đi! Nôn đi, nôn đi, phun hết ra đi! Nốc rượu cho đã vào rồi phun phì phì ra hết đi, mụ đàn bà quái quỷ!”

“Sao mày dám ăn nói với bố mẹ như thế...!”

Đột nhiên, trông mẹ như sắp ọe. Bà buông rơi chiếc ly, lấy hai tay bịt miệng. Bà gập người lại trên chiếc xô pha. Bỏ xừ rồi. Cậu đã định đánh mắt ngay ra chỗ khác nhưng không kịp. Cậu đã chứng kiến rõ mồn một khoảnh khắc mang tính quyết định mất rồi.

“... Từng này tuổi rồi mà mẹ còn làm cái quái gì vậy?”

Cậu đoán mẹ đã uống khá nhiều, nhưng không ngờ là tới mức nôn mửa. Đến cậu cũng bắt đầu thấy phát bệnh. Vớ vẫn khéo còn *bị lây*. Nhỡ mà thành ra như thế thì phải thêm chữ “cực” vào đằng trước chữ “tội tệ”. Cực tội tệ.

Hình như mẹ cậu đã bỏ cuộc và quyết định cho ra tất tần tật ngay tại chỗ. Trong tư thế như chồm lên chiếc bàn thấp trước ghế xô pha, bà ho sặc sụa đầy khổ sở.

Đúng ra cậu chỉ cần bỏ mặc người đàn bà tội tệ ấy và quay về phòng. Vậy nhưng, khi ý thức được, chẳng hiểu sao cậu thấy mình đã vớ lấy hộp giấy ăn và thả nó cho mẹ.

“... Cảm ơn,” mẹ cậu nói vậy bằng giọng rất nhỏ với vẻ lúng túng, rồi bắt đầu dùng giấy ăn lau mặt và tay. *Bẩn quá đi mất. Thực sự thảm hại. Mình từ lâu đã không còn yêu thương gì mẹ, nhưng đây là lần đầu tiên mang cảm giác chán ghét mạnh mẽ tới nhường này.*

“Giẻ lau thì sao...”

Cậu nói dở rồi ngậm chặt miệng lại. Nhưng hình như mẹ đã nghe thấy mất rồi.

“... Ở dưới bồn rửa mặt trong phòng thay đồ...”

“À rồi.”

Mặc dù không vội, nhưng cậu vẫn sải bước đi về phía phòng tắm rồi mở cánh cửa của chiếc tủ chứa bên dưới bồn rửa mặt. Bên trong có xô, giẻ lau và các loại chất tẩy rửa. Lúc cậu định cho nước vào xô, cái vòi nước vương vãi khiến cậu không thể đặt cái xô xuống đáy bồn rửa mặt.

“Lại phải ra bồn tắm hả...”

Không còn cách nào khác, cậu đành dùng vòi hoa sen xịt nước vào xô rồi thả giẻ lau vào đó. Khi cậu mang xô và chai nước

tẩy rửa quay lại phòng khách, mẹ cậu nói: “Xin lỗi con.” Bà ấy xin lỗi chuyện gì mới được. Cậu muốn hỏi nhưng lại không muốn biết.

Đặt cái xô và chai nước tẩy rửa xuống, cậu quay về phòng, tắt điện và nhảy phóc lên giường. Vui mình xuống tắm đệm xong, cậu cởi đồng phục, chỉ còn mặc mỗi áo phong và quần. Cậu lật nghiêng và cuộn tròn người lại. Tư thế hai chân kẹp tay phải, tay trái ôm đầu gối này làm cậu thấy bình tâm nhất.

Cậu thì thâm, sinh nhật mà thế đấy.

Nực cười làm sao.

Ông bố sở hữu mái đầu xù, nhưng anh chị mình thậm chí còn chẳng có tóc xoăn. Nhân tiện là mẹ cũng tóc thẳng. Trong ba anh chị em, chỉ có mình là đầu xù. Mình giống ông bố. Nhưng ông bố chắc chắn rất ghét mình. Mình chưa lần nào được khen ngợi. Còn kỉ ức bị bố nạt nộ thì nhiều như núi. Gần đây ông ấy còn chẳng buồn nổi giận. Vì đến cả gặp mặt cũng hiếm lắm rồi. Có lẽ thay vì ghét bỏ, ông ta còn chẳng bận tâm nữa. Anh và chị cũng không để ý đến mình. Sinh nhật mình nhưng không có nổi một lời nhắn. Mình có bạn bè. Rất nhiều. Từ xưa mình đã là một người được yêu quý? Mình không thiếu người chơi cùng. Chỉ cần nói “tao bao” là ai cũng chạy theo. Thế giả sử mình không trả tiền nữa...? Sao nhỉ? Bọn chúng đã quen với việc được bao rồi. Tụi nó sẽ không thể trở thành những người lớn tử tế. Rặt một lũ rác rưởi đấy, rác rưởi. Chẳng còn gì ngoài rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi. Một thế giới rác rưởi đầy rác rưởi toàn rác rưởi.

À mà cứ thấy sao cũng được cả. Cái này cái khác, thế nào cũng xong. Như thế này. Nằm ì ra miết có lẽ cũng hay. Mình khá thích những chỗ chật hẹp. Ở một mình cũng không tệ. Đằng nào cũng toàn rác rưởi mà. Chỉ có mỗi rác rưởi thôi, ít nhất phải gửi tin nhắn chứ. Sinh nhật tôi kia mà. Thế thì sao? Chẳng sao cả. Chẳng liên quan gì. Thế nào cũng được. Buồn ngủ quá. Thực sự, cực kì buồn ngủ... luôn.

“... Ủa?”

Chẳng nhẽ vừa rồi mình đã... ngủ quên một lát?

“Thật đó hả...”

Mặc dù hoàn toàn không nhớ nội dung, nhưng cậu cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng. Có lẽ không phải một giấc mộng đẹp cho lắm. Cậu khẽ cười và nghĩ rằng hoá ra mình cũng khá to gan.

Ranta đang ở *trong một cái cây*.

Nói một cách ví von thì có một cái cây trông như hàng chục, à không, hàng trăm con rắn bự chẳng xoắn xuýt vào nhau, nâng đỡ nhau để vươn lên tới bầu trời. Ranta đang tựa lưng vào đó và cố triệt tiêu hơi thở. Đương nhiên, cậu làm vậy không phải để giết thời gian hay làm trò tiêu khiển. Hiển nhiên thôi. Mặc dù Ranta cho rằng sự điềm nhiên thoải mái để bất cứ lúc nào cũng có thể làm mà như chơi là điều vô cùng quan trọng, nhưng kẻ săn đuổi cậu... mới đe dọa thực tế mang tên ông chú Takasagi đang áp sát cậu, nên chắc chắn giờ không phải lúc để vui đùa. Vì lí do đó, ban đầu Ranta núp dưới bóng cây, nhưng thấy giọng Takasagi mỗi lúc một gần, cậu nghĩ rằng tiếp tục như thế này thì không ổn, và đã *chui vào bên trong cây*. Thân cây trông như hàng trăm con rắn bự không phải chỉ có vẻ ngoài như vậy, mà thực tế nó là tập hợp của vô vàn thân cây mảnh quấn queo. Nhờ đó, cậu tìm được một khoảng trống có thể chui vào nấp được.

Cậu biết đây là một ván cược nguy hiểm. Có lẽ nhìn từ bên ngoài sẽ không thể thấy được bóng dáng Ranta. Tương tự, từ trong cái cây cũng gần như không thấy bên ngoài, chỉ còn cách dựa vào âm thanh để nắm bắt tình hình. Khi chui vào đây cậu đã khá là vất vả, nên lúc ra chắc vẫn vậy thôi. Đồng nghĩa với việc, nếu bị Takasagi đánh hơi ra nơi ẩn náu, trước mắt là cậu sẽ không thể chạy trốn.

Dù có là nói giảm nói tránh thì cậu vẫn thực sự hồi hộp muốn phát điên, trống ngực đánh liên hồi.

Ông chú Takasagi còn gọi “*Rantaa!*”, “*Rantaa!*” luôn mồm nữa chứ.

Giọng lão mỗi lúc một gần.

Thực lòng mà nói... nhé...

Không hẳn là mình không nghĩ phen này bung bét rồi đâu?

Ừm. Có thì có đấy? Nhưng không phải là nghĩ rất nhiều, mà ở cái mức lúc có lúc không. Như thế gọi là chủ nghĩa thất bại rồi hả? Coi này, tôi là một thằng con trai không nghĩ ngờ gì về thành công đấy nhé? Dù có nghĩ về những việc xảy ra khi thất bại thì cũng thật là vô ích đó? Người ta vẫn nói rằng tới lúc ấy hăng hay mà. Mình là một người đàn ông hiếm có, thông tuệ, dũng cảm, đầy đức hạnh đây...?

Cậu không hề sợ. Một chút cũng không. Nói toẹt ra như thế cũng được mà. Bằng chứng là dù nghe thấy tiếng Takasagi gọi "Rantaa!" ở ngay đó... khoảng cách chính xác thì không biết nhưng chắc cũng khá gần, Ranta không hề ngọ nguậy. Chỉ nín thở ngồi yên. Có phải là sợ đến sồn ra quần không ấy hả? Không không không. Không có chuyện đấy đâu nhé? Tôi tin chắc là tôi sẽ ổn mà? Cảm giác như lên một con thuyền lớn để đi du ngoạn ấy? Chà. Nói chuyện nghiêm túc đấy. Ta muốn cho các người thấy, đáng vẻ dũng mãnh ung dung tự tại của ngài Ranta khi ấy. Ta muốn cả thế giới chứng kiến, rồi hiên ngang tuyên bố thế này. Hắc ám kị sĩ tối cao mạnh nhất là ngài Ranta đang có mặt ở đây đấy?

Dù gì đi nữa, vì không thể chạy ra ngoài, nên cậu chỉ còn cách yên lặng. Ranta đã thực tâm quyết ý như vậy... Nhưng mình nào có ngờ mình lại thực sự ngủ quên...

Xem nào...

Mình đã ngủ bao lâu rồi nhỉ?

Kể từ khi nghe thấy tiếng Takasagi ở sát rạt, cụ thể đã bao nhiêu phút trôi qua? Vài chục phút? Hay là vài tiếng đồng hồ?

Cậu nghĩ thử rồi, nhưng... ừm, chịu.

Giờ với giấc, biết thế quái nào được.

Nhưng mà, nên chịu đựng một lúc nhỉ? Giờ là lúc cần kiên nhẫn mà. Có khi lão già vẫn đang ở gần đây. Nếu hẳn ở ngay cạnh thì đúng là nguy hiểm. Siêu hiếm nghèo luôn ấy. Nhịn, nhịn đi. Mình là cây. Hãy trở thành một phần của cái cây. Hay biến thành cái cây luôn cũng được. Cây. Cây. Mình là cây mà. Nghĩ kiểu gì cũng thấy

mình không thể là gì khác ngoài một cái cây. Một cái cây hiếm thấy. Một cái cây perfect...

Mình đang... nhìn nhìn đấy?

Đang chịu đựng mà?

Có điều là...

Khổ sở ghê.

Nỗi khổ sở này.

Là tu hành à?

Là khổ hạnh hả?

Hoặc là khổ qua?

Ai là khổ qua chứ? Chẳng lẽ là ướp đắng? Chẳng hiểu có nghĩa gì. Nói thẳng ra thì đây nhé?

Ông đây muốn đi tè.

Cứ xả ra ở đây luôn thì không ổn nhỉ? Dù rằng trường hợp xấu nhất thì vẫn phải tính đến phương án đấy. Tất nhiên ngài Ranta đây là người sống thực tế, nên nếu buộc phải làm vậy thì cũng sẵn đây, à nhầm, xù lông? À không phải, là sẵn lòng, nhưng tình hình hiện tại đã đến mức phải “mở van” chưa nhỉ? Tình huống khủng hoảng? Thế giới sắp diệt vong? Tận thế đã rất gần? Làm gì tới mức đó nhỉ...?

Mạnh dạn nói ra nào. Con người rớt cuộc cũng không thắng được cơn buồn tiểu. Đây là chân lí.

Mà từ nãy, mình đã trợn tai... à không phải nhỉ, trợn thì phải là trợn mắt, và tạm bỏ qua chuyện đó thì mình đã vừa nhìn cơn buồn tiểu vừa căng tai nghe ngóng, nhưng không hề thấy một tiếng động nào chứng tỏ có người ngoài đó, chắc là vẫn ổn thôi. Đúng là Takasagi đã đi qua khu vực này. Nhưng hẳn không còn ở gần đây nữa. Cũng như ngày tận thế chưa đến gần, Takasagi cũng không ở gần. Dù đưa ra kết luận như vậy thì cũng chẳng có lí do gì để bị ai phàn nàn, với lại hết chịu nổi rồi, bất lực quá, mình muốn đi tiểu đi tiểu đi tiểu đi tiểu đi tiểu, cứ thế này mình biến thành ma thần tiểu tiện mất, cứu tôi với, nói thế chứ chẳng có ai tới cứu đâu, phải tự mình giải quyết vụ tiểu tiện này thôi.

Tức là, chiến!

Thế thôi, hết chuyện!

Ranta rẽ những thứ chẳng rõ là thân cây hay cành cây cong queo, tách rộng cái khe và nhảy ra thế giới rộng lớn bên ngoài. Tất nhiên cậu đã nhìn xung quanh để kiểm tra chắc chắn không có ai cả. *Thấy chưa thấy chưa thấy chưa? Hẳn không ở đây còn gì? Đúng như mình nghĩ còn gì? Tóm cái váy lại là tất cả đều đúng ý mình. Chết cha, són mất, són mất, chà, bây giờ phải bình tĩnh lại, đừng cuống, cứ việc ngân nga hát, bình thản mà nhanh chóng, tụt quần xuống với tốc độ ánh sáng...*

“Ôi...” Giọng cậu bật ra.

Cái, cảm, giác, được, giải, phóng, này...

Đằng nào thì cũng ra rồi nhỉ. Tuôn ra. Tuôn ông ọc. Hoá ra mình đã nhìn tới chừng này. Thử nghĩ thì thấy đúng là mình mãi mà không được đi giải quyết nên đã phải nhẫn nhịn nhiều, nhưng chẳng nhẽ trong cơ thể của một người có thể chứa được lượng nước tiểu lớn thế này hử? Cái lượng này là sao chứ? Quái lạ thế? Mình không tài nào nghĩ được rằng tất cả chỗ này chỉ là của bản thân. Chẳng nhẽ đường tiết niệu của mình lại thông với một nơi nào đó? Ở đấy có một cái bể chứa nước tiểu ngang phân của mười người? Nói một cách thực tế thì chỗ nước tiểu này được truyền ra từ đó...?

“Ừ...” Ranta rùng mình.

Xem ra cậu đã giải phóng cho bằng hết.

Ranta quên cả việc thu gọn *hiện vật*, buông một tiếng thở dài lớn nhất từ trước tới giờ. Cái cảm giác sảng khoái tận cùng này không hề nửa vời chút nào cả. Sao nhỉ? Đây là cảm giác như thể cậu được sinh ra vì lí do này? Rồi kiểu như giờ đây cậu sẽ lại bắt đầu cất bước để viết nên truyền thuyết?

Nói một cách cường điệu thì Ranta lúc đó đang đắm chìm trong cảm giác mình đã trở thành một vị thần toàn trí toàn năng. Mọi chuyện xem ra đều suôn sẻ, chẳng có gì là bất khả thi cả. Cậu thậm chí còn tin như vậy, nên không hề nghĩ rằng mình sẽ bất ngờ nghe thấy tiếng gọi: “Ranta.”

Bởi thế, Ranta không hề có cảm giác về hiện thực, chỉ ngoảnh lại với động tác hết sức ung dung.

Hình như hắn đã tiến ra từ bóng râm của một cái cây khá bụi phía trước cậu khoảng mười mét.

“Hoá ra người ở chỗ đó à?” Gã đàn ông chỉ có một mắt, một tay nói. Điều đầu tiên Ranta nghĩ tới đại khái là: “Đó phải là lời thoại của tôi mới đúng,” nhưng cậu nói không thành tiếng. Thay vào đó, chỉ có một âm thanh “ự...” như tiếng nấc phát ra.

Takasagi dừng chân, nhăn mặt rồi hất hàm nói: “... Này.” Sau đó, cuối cùng Ranta cũng đáp lại được rằng: “... Vâng.” *Ừa vâng là sao, vâng gì chứ, có phải thầy với trò đâu.* Tuy cậu có suy nghĩ như thế và thoáng cảm thấy một nỗi xấu hổ rất rõ ràng, nhưng nghĩ lại thì dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cũng không thể phủ nhận hai người đã từng có mối quan hệ sư đồ. Bởi vậy, cậu cũng nghĩ rằng thôi thì cũng được. *Mà không, đâu có được. Thế nào đây? Ừm, liệu sẽ thế nào đây... ?*

“Trước tiên, người xử lí cái kia đi.”

“... Cái kia?”

“Không ngờ người lại lộ mặt ra vì muốn tiểu tiện.”

“Á...!” Ranta nhận ra cái bộ phận nằm giữa hai chân mình đang lồ lộ, bèn luýnh quýnh giấu nó đi. Rồi cậu vội vã rút thanh RİPer ra thủ thế.

Takasagi chẳng hề có dấu hiệu gì là sẽ đưa tay về phía chuôi katana. Con mắt phải đó đang phản chiếu điều gì? Gã đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì không biết. Nét mặt trông như đang tự nhủ “hay rít tạm tẩu thuốc nhỉ”, nhưng dù thế nào thì cũng không thể có chuyện như vậy được.

Ranta thở phào một cái. Cơ thể cậu đang co rúm lại. *Thế này thì cử động làm sao nổi, sẽ bị ông chú ấy giết trong nháy mắt, vừng vàng lên tôi ơi!* Cậu tự khích bản thân như vậy. *Hay là mình nên thư giãn nhỉ? Thật đau đầu. Nhưng ai mà thư giãn được cơ chứ đồ ngu!*

Khoảng cách giữa cậu và Takasagi là khoảng bảy mét. *Dùng Leap Out [Phóng ra] lao vút tới để tấn công bất ngờ ư? Thôi thôi.*

Không được không được không được. Hắn không phải đối thủ có thể áp dụng chiêu đó được.

Takasagi đi một mình à? Có đồng bọn không? Mặc dù rất muốn xem xét tình hình xung quanh, nhưng hiện giờ, đời mắt khỏi Takasagi thì nguy hiểm lắm. Nguy hiểm vô cùng. Gần như là tự sát. Ông chủ này thực sự, thực sự, cực kì đáng ngại. Không đùa được đâu.

Chỉ trong thoáng chốc, người Ranta đã mướt mát mồ hôi.

“Ta nói trước thế này...”

Takasagi thở dài. Khi hắn nghiêng đầu, khớp xương cổ kêu lên răng rắc. Âm thanh đó làm Ranta giật mình và nổi xấu hổ khiến cho trong ngực cậu bỏng rát.

“... Sao... sa... sao cơ?”

“Người bây giờ chẳng có nổi một phần mười nghìn cơ hội thắng ta.”

“Như... Nhưng, nếu có dù chỉ một phần mười nghìn cơ hội thì vẫn đáng để thử chứ...”

“Ta nói là không có nổi một phần mười nghìn cơ.”

“Làm sao biết được! Phải đánh thử đã chứ!”

“Vậy người đánh thử đi. Ta sẽ nghênh chiến.”

Takasagi hờ hững rút katana. Lão buông lỏng tay trái, mũi kiếm cứ như sắp chạm mặt đất.

Ranta nghiêng rằng. Ngay cả tôi... cũng không phải đồ ngu đâu. Tôi thừa biết ông là một đối thủ tôi chẳng hề có cơ hội thắng.

Chênh lệch về thực lực thế nào...?

Nếu Ranta ở level 50, thì Takasagi chắc phải level 99... Ừm? Level? Level gì kia? Thì kiểu như level chiến đấu ấy? Dù không tới mức gấp đôi thì Takasagi cũng mạnh hơn gần gấp đôi Ranta. Đây là một khoảng chênh lệch quá lớn. Ví dụ như chiều cao của Ranta xấp xỉ một mét bảy, thì gần gấp đôi tức là gần ba mét tư. Đánh nghiêm túc với một kẻ như vậy thì làm gì có cơ hội thắng.

Có sơ hở nào để cậu tận dụng không?

Về cơ bản là, không.

Một gã đàn ông không hề có sơ hở. Nếu nhìn ra được sơ hở thì lại cần cảnh giác, tốt nhất nên nghĩ rằng đó là một cái bẫy không hơn.

Gã đàn ông trung niên một mắt một tay này sao lại mạnh đến nhường ấy?

Dù chỉ trong một thời gian ngắn nhưng cậu đã được Takasagi huấn luyện với tư cách thầy trò. Bởi vậy, đương nhiên Ranta đã suy nghĩ theo kiểu của mình, về việc bí mật sức mạnh của Takasagi nằm ở đâu?

Năng lực thể chất của ông ta có lẽ không có gì lấy làm vượt trội. Có nghĩa là ông ta không nhanh nhẹn, hay có sức mạnh nổi bật hơn người. Vì không còn trẻ nên chắc chắn ngay cả với sức bền, ông ta cũng đã qua thời kì đỉnh cao. Kinh nghiệm ư? Đương nhiên là có. Nhưng chắc chắn không chỉ có vậy.

Không phải mỗi Takasagi mà những *kẻ mạnh* thường có một điểm chung, có thể gọi là khí phách. Những kẻ mạnh về căn bản dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không dao động. Dẫu bị đặt vào tình thế hiểm nghèo, dường như sắp hoàn toàn thua cuộc và cầm chắc cái chết, họ vẫn nghĩ rằng mình chỉ việc bình tĩnh mà ứng phó. Họ sở hữu sự gan góc giúp họ đủ sức nghĩ được những điều này.

Phải chăng kẻ mạnh đều là những người trơ lì cảm xúc? Họ không thấy sợ sệt, kinh hãi hay sao?

Xem ra không phải vậy. Nếu như thế thì chỉ đơn giản là ngốc nghếch thôi.

Tuyệt đối không có chuyện họ không sợ hãi, nhưng sợ hãi rồi cũng chẳng ích gì, nên sau khi nhận thức chính xác về mối đe dọa, họ sẽ tìm đường ứng phó. Tóm lại là như thế chứ gì?

Takasagi thật đáng sợ. Cực kì đáng sợ. Đáng sợ tới mức cậu vừa tiểu tiện xong đã lại muốn són ra quần. Đứng trước một đối thủ đáng sợ nhường ấy, cậu phải làm sao đây?

Mồ hôi đã khô.

Cho tới vừa nãy, nhịp hô hấp của Ranta vẫn còn rối loạn, nhưng giờ cậu đã thở được bình thường.

Takasagi nhếch một bên khoé môi lên.

“Đúng. Thế là tốt.”

Lại lên giọng thầy giáo đấy à?

Không, nếu cậu khùng lên thì chẳng khác gì từ trước đến giờ. Hãy nhìn nhận đúng thực tế và chấp nhận đi. Cậu không biết Takasagi có âm mưu gì, và điều đó cũng chẳng hề quan trọng. Có nhiều thứ cậu có thể học hỏi từ Takasagi. Đó mới là điều cốt yếu.

“Vậy, tiếp theo tôi nên làm gì, thưa thầy?”

Nghe Ranta hỏi vậy, con mắt độc nhất của Takasagi hơi nheo lại.

“Ta không giỏi dạy bằng mồm. Người phải dùng cơ thể mà ghi nhớ.”

“Vậy hả? ... Ờ, cũng đúng. Tính tôi cũng hợp thể hơn...” Ranta nháy mắt về sau, “đấy...!”

Exhaust [Bài xích hệ]. Bề ngoài trông chỉ như một cú nhảy, nhưng thực ra lại khác. Bình thường, khi muốn nhảy cao hoặc nhảy xa mà không lấy đà, người ta phải về tư thế như chùng gối, khom người, rồi dứt khoát bật căng đầu gối ra để nhảy. Hắc ám kị sĩ không làm thế, mà bằng cách co, hay nói đúng hơn là vận cổ chân, đầu gối, lưng... theo phương thức riêng biệt, sản sinh ra một lực bùng nổ trong phút chốc. Hơn nữa, họ tăng cường lực đẩy nhờ việc luân phiên giậm xuống mặt đất bằng gót chân và các đầu ngón chân. Theo một nghĩa nào đó, chính kỹ thuật đặc thù được gọi là Shadow Step [Bước đi bóng tối] này đã làm nên bản chất của hắc ám kị sĩ. Vì phải dùng đến các cơ bắp ở chân mà bình thường không sử dụng, nên đây không phải thứ có thể nhìn là bắt chước được, và có lẽ chỉ các hắc ám kị sĩ mới biết cụ thể mình phải làm gì, làm như thế nào. Do Shadow Step, chân hắc ám kị sĩ có hình dạng méo mó vì phần bắp chân phát triển một cách dị thường. Hơn nữa, nhờ việc sử dụng Shadow Step, không chỉ những skill hệ chuyển động như Exhaust [Bài xích hệ], Leap Out [Phóng ra], Missing [Mất dấu chim bay] được nâng

tầm mà những skill tấn công khác, phải kể đến Hatred [Nhát chém thù hận], cũng được trang bị thêm độ sắc bén và uy lực.

Chênh lệch về thực lực đã rõ như ban ngày, nhưng Takasagi không phải là hắc ám kị sĩ. Những điều hắc ám kị sĩ Ranta có thể làm được là bất khả thi với Takasagi.

Nếu Ranta có lợi thế gì trước Takasagi thì chỉ có duy nhất điểm này. Cậu là một hắc ám kị sĩ.

“Chỉ được cái miệng thôi à, Ranta...!”

Takasagi lập tức áp sát. Đã tuổi trung niên mà chân càng nhanh nhẹn gọn. Nói vậy chứ vẫn chưa ăn thua so với chiêu Exhaust [Bài xích hệ] của hắc ám kị sĩ.

Ranta lặp lại chiêu Exhaust hai, ba lần trong im lặng, nói rộng hân khoảng cách với Takasagi. Nếu có thể sử dụng Exhaust liên tục không giới hạn thì cậu có thể cứ thế chuồn đi rồi. Nhưng đương nhiên, điều đó là không thể, vả lại ở Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) này có nhiều chướng ngại vật chẳng hạn như cây cối, mặt đất cũng không bằng phẳng. Giữa lúc đang bật nhảy bằng Shadow Step ở lần Exhaust thứ tư, cố tránh để không va vào cây, Ranta suýt vấp phải một cành cây khó. Không thể để ngã được. Ranta dừng lại trong lúc cơ thể hơi mất thăng bằng.

Takasagi lao đến. Vẫn còn cách hơn mười mét. Phải mười hai, mười ba mét. Khá là dư dả.

“Chào nhé, ông chú...!”

Ranta quay lưng lại phía Takasagi. Nếu chỉ đơn thuần là chạy thì Ranta trẻ hơn nên chắc chắn không thua. Hơn nữa, cậu còn sở hữu lợi thế hơn mười hai mét, nên có thể chạy thoát được. Ranta làm bộ như chuẩn bị giao kiếm rồi co giò chạy. Đây là việc mà có vẻ Ranta kiêu gì cũng sẽ làm. Một chiêu bình thường nhưng hiệu quả.

Ranta vừa xác định vị trí cây cối xung quanh và địa thế đặt chân, vừa chạy khoảng hai mươi mét.

Khoảng cách với Takasagi hầu như không đổi.

Còn lũ Forgan? Hiện giờ cậu không thấy chúng. Chắc chúng không ở khu vực này.

Sắp rồi nhỉ?

... Ngay khoảnh khắc nghĩ vậy, Ranta dùng Exhaust [Bài xích hệ] nhảy lùi về sau không hề do dự.

Cậu vận mình trên không rồi thực hiện Leap Out [Phóng ra]. Và đâm bổ vào Takasagi.

Takasagi... cười.

Cứ cười đi. Cười cho thoả thích vào.

Ranta chém thanh RPer xuống theo phương chéo. Hatred [Nhát chém thù hận].

Đây là một đòn có cả tốc độ lẫn sức mạnh toàn thân, nhưng Takasagi đã dùng katana gạt đi rất dễ dàng. *Như vờ trẻ con vậy. Hẳn rồi. Tôi biết mà.*

Ranta lập tức lui lại bằng Exhaust [Bài xích hệ]. Kế đến là Missing [Mất dấu chim bay]. Skill này nói một cách đơn giản là cử động thân trên với biên độ rộng sang trái hoặc phải rồi bật nhảy theo hướng ngược lại. Người bình thường luôn phụ thuộc vào thị giác, nên càng dễ bị những gì mình nhìn thấy bằng mắt đánh lừa. Đối thủ sẽ bị hút theo chuyển động của hắc ám kị sĩ, vô thức hướng ánh mắt về phía mà phần thân trên của hắc ám kị sĩ đánh sang. Tuy vậy, thực tế là hắc ám kị sĩ lại di chuyển về hướng ngược lại, khiến đối thủ cảm thấy như bị mất dấu.

Nhưng Takasagi không bị dụ dỗ. Con mắt độc nhất của lão bám chặt lấy Ranta.

Tức là chiêu này vô hiệu với một ông chú đã kinh qua hàng trăm trận chiến.

Chỉ cần điều đó được làm rõ là đủ. Trông lão cũng có vẻ là kiểu người giỏi lừa gạt. Tôi không định so tài với ông trên phương diện đó đâu nhé.

Ranta di chuyển chéo sang trái bằng Leap Out, cách xa Takasagi bảy, tám mét.

Takasagi không nhúc nhích. Lão đang thủ thế. Lão nhìn thấu cả rồi ư?

Quả là ông chú có khác. Nhưng tôi sẽ không thoái lui vì bị đọc vị đâu. Tôi sẽ chiến đấu.

Từ chiêu Exhaust, cậu vặn người để tung Leap Out. Vẫn là đòn tấn công giống ban nãy, nhưng lần này cậu không chém thanh RPer xuống.

Mà đâm.

Anger [Cú đâm phần nộ].

Takasagi không đỡ bằng katana mà nhanh nhẹn di chuyển sang trái để tránh.

Đòn phản kích tới rồi.

Ranta dùng Missing [Mất dấu chim bay] để vờ sang trái nhưng lại nhảy sang phải.

Takasagi không giơ katana ra. Trông thì giống như lão đã chân chừ, nhưng không biết nữa. Missing [Mất dấu chim bay] ở cự li cực gần chắc chắn gây ra cảm giác là chuyển động của nửa thân trên mạnh hơn hẳn, nên biết đâu ngay đến cả Takasagi cũng giật mình. Ngón này xài được hả?

Cậu sẽ thử. Nếu chỉ giữ bình tĩnh và tung toàn lực như một lễ tất nhiên thì chưa đủ. Sức mạnh của Ranta kém xa Takasagi, nên cậu cần thêm yếu tố khác nữa.

Cậu lại dùng Exhaust và Leap Out để gia tăng khoảng cách, rồi vặn mình và tung ra Exhaust với Leap Out trước khi nhảy bổ vào Takasagi. Ranta vào tư thế ra chiêu Hatred. Khoảng cách cũng giống với Hatred. Takasagi định đỡ bằng katana. Có thể lần này sẽ không phải đỡ theo kiểu gạt đi, mà lão sẽ đánh bật lại.

Trước lúc đó, Ranta đã dùng Missing, vờ nhảy sang trái nhưng thực ra là sang phải và vùng kiếm.

Có vẻ cậu đã có thể gây ngạc nhiên cho đối thủ. Takasagi thoái lui, tránh đường kiếm của Ranta.

“... Thú vị đấy.”

Thế à, thú vị không hả ông chú, nhưng chưa hết đâu. Ranta chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng. Để im lặng chiến đấu cần rất nhiều sự nhẫn nại. Nhưng Ranta buộc phải làm như vậy.

Cậu dùng Exhaust và Leap Out lùi xa khỏi Takasagi.

Hãy cắt bỏ những thứ dư thừa.

Cuối cùng mình đã hiểu.

Hoá ra mình hoàn toàn chẳng hề nghiêm túc. Tôi muốn mạnh hơn. Tôi sẽ mạnh hơn. Tôi nhất định phải mạnh hơn. Tất cả đều chỉ là nói miệng. Dù bản thân có định chăm chỉ đến thế nào thì dường như vẫn hoàn toàn chưa đủ.

Rồi đấy? Vào những thời điểm quyết định, mình đã nghiêm túc tới mức không thể nào nghiêm túc hơn. Nhưng ai mà chẳng vậy. Lúc nguy hiểm thì ngay đến kẻ vô tư ngu xuẩn nhất cũng phải cong móng lên. Đấy chỉ là một chuyện hiển nhiên, vậy mà mình lại dương dương tự đắc cho rằng mình đang làm tốt lắm.

Mình đã quá ngây thơ.

Kết cục, mình đã chọn ở nguyên trong vùng an toàn.

Còn nhiều điều mình có thể làm, nhưng mình đã không làm.

Rồi mình làm gì?

Đổ lỗi cho người khác.

Tao làm tất tần tật mọi thứ có thể rồi, còn tụi bây thì sao? Rất một lũ ăn hại chẳng có lấy một mẩu tài năng nào cả? Mà cũng chẳng trách được. Vì đây vốn đã là tập hợp của những kẻ bỏ đi rồi. Một đám tạp nham. Nhưng tao thì khác nhé? Dù gì tao cũng đã hiểu rõ ngay từ đầu mà. Vì tao đã nhìn thấy nhiều thứ đấy. Đẳng nào tao vốn chẳng kì vọng gì ở tụi bây. Hãy cố gắng hết sức đi. Dù thế nào thì nếu mọi thứ thuận lợi, đều là nhờ tao, còn thất bại là tội của mấy người. Haruhiro. Nhất là mày đấy. Tại một kẻ không có chút tố chất lãnh đạo nào lại đi làm thủ lĩnh chứ sao. Chẳng phải tại mày cứ hơi tí lại mắc lỗi nên mới dẫn tới cảnh ngộ này à?

Vì tụi bây ở trình độ đó, nên tao đến cỡ này là cũng được rồi phải không?

... Không hẳn là mình đã nghĩ theo chiều hướng ấy.

Có điều, một phần nào đó trong mình đã nhìn nhận tụi Haruhiro bằng con mắt dừng đứng. Tụi bây liều cái mạng duy nhất

mà mình có để miệt mài chiến đấu, nhưng cũng chẳng đáng kể gì. Thì đó, nhìn tụi bây xem?

Tao thì khác. Vì phải dính với tụi bây nên tao luôn có cảm giác không biết đến đời nào mình mới khấm khá lên được. Nếu gia nhập một tổ đội cấp cao hơn, ông đây sẽ hoạt động vô cùng tích cực với sự dũng mãnh của một con sư tử. Tao là thằng được chính Renji công nhận đấy? Cốt cách tao khác hẳn tụi bây.

Ranta tin như vậy, nhưng mặt khác, có lẽ trong cậu vẫn tồn tại những bất an.

Ranta vặn mình dùng Exhaust [Bài xích hệ] và Leap Out [Phóng ra] để áp sát Takasagi. Lần này sẽ là Anger [Cú đâm phần nộ].

Takasagi dồn trọng tâm vào chân phải đang ở phía sau, khẽ nâng thanh katana lên. Mặc dù vậy, vị trí mũi kiếm vẫn thấp hơn hông. Đây là kiểu hạ thấp vũ khí thiên về phòng thủ. Lão đang quan sát cách di chuyển của Ranta. Takasagi đã trở nên thận trọng. Ranta đã làm lão phải trở nên thận trọng. Nhưng đừng vội mừng. Đừng được đà lên mặt.

Ranta không tung chiêu Anger [Cú đâm phần nộ], mà ra đòn Missing [Mất dấu chim bay] ngay trước đó. Vờ sang phải nhưng nhảy sang trái. Tuy nhiên, cậu vẫn chưa vung kiếm. Ánh mắt Takasagi đang bám sát Ranta. Thanh katana không hề nhúc nhích. Vậy, thế này thì sao?

Lúc này, cậu lại dùng Missing thêm lần nữa.

Takasagi nhắc thanh katana lên.

Ranta tấn công Takasagi, tung đòn Hatred [Nhát chém thù hận].

Thanh katana của Takasagi và thanh Riper va vào nhau, toé lửa.

Khi sắp rơi vào thế Bind [Chặn kiếm], cậu thi triển Reject [Xua tan thịnh nộ]. Cậu dùng từ cổ tay, khuỷu tay, vai, hông, cho đến hai chân để đẩy bật đối phương.

Takasagi chỉ lùi đúng một bước đã ghì lại được. Lão tấn công.

Ranta dùng Exhaust [Bài xích hệ] lùi về sau. Exhaust. Exhaust.

Takasagi không đuổi theo. Hắn thở ra một hơi rồi thả lỏng.

Mình có tố chất... Chắc chắn thế.

Nhưng, nói một cách nghiêm túc, hết sức nghiêm túc, chẳng hề thực lực của mình lại chỉ ở mức này?

Mình thật ra phải mạnh hơn chứ?

Không phát huy được hết năng lực có phải là vì mình đi cùng cái đám tôm tép kia không?

Nhưng mà nhé.

Nếu như bao công sức luyện rèn, thúc ép bản thân đạt tới giới hạn của giới hạn, tới mức làm cách nào cũng không thể vươn được cao hơn, chỉ đem lại kết quả khiến người ta thốt lên rằng “gì chứ, có cỡ này thôi hả trời,” thì quả là một cú sốc quá ư to lớn.

Mình hiểu chứ. Mở mồm ra nói liến thoắng giữa lúc giao tranh chẳng có ích lợi gì. Cái mà mình nghĩ là chiêu tất sát gần như cũng chẳng “tất sát” gì cho cam. Chính mình cũng hiểu rằng bọn Haruhiro đã chiến đấu kịch liệt đến phút chót, nói đúng ra là tụi nó cứu mạng cả mình. Nhưng như vậy chẳng giống mình gì cả. Cái kiểu cứ tập trung vào mỗi một việc mà làm như kẻ ngốc. Hay là kiểu cứ nghĩ ngợi cà kê dài dòng, thế này không được, thế kia cũng không xong. Mình là mình, và tụi nó cũng không định nghiêm túc ngăn cản mình, vậy thì có vấn đề gì đâu nhỉ?

Mình vẫn còn thừa sức lực. Còn đất để phát triển. Dư dả, thoải mái. Còn mấy đứa đấy chẳng hiểu sao cứ phải nghiêm túc thế? Nghiêm túc quá mức luôn. Phát ớn. Phát ớn thật sự, không đùa.

Tụi bây lúc nào cũng nghiêm túc quá mức, trông rõ là phèn. Kiểu đó chẳng sang chảnh tí nào. Đại khái là...

Đại khái là, khi ta đã lấy hết sức bình sinh vật lộn, vùng vẫy trong bùn và máu mà vẫn không ích gì, thì phải làm sao hả...?

Mình đã nghĩ mình không hợp với tụi nó. Quan điểm sống khác nhau. Tư tưởng không tương thích. Cách nghĩ của mình và mấy đứa kia có sự khác biệt. Kết luận lại là xung khắc. Đó không phải

nơi dành cho mình. Tuy nhiên, do hoàn cảnh xô đẩy ư? Ừ, cũng có. Mình đã nhẫn nhịn, xoay xở được tới bây giờ.

Có điều, một lúc nào đó con đường sẽ phải phân tách. Mình sẽ rời xa tụi nó thôi. Chắc chắn ở đâu đó sẽ có nơi phù hợp với mình. Sẽ có những đồng đội mà mình có thể yêu quý từ tận đáy lòng. Họ tôn trọng mình và mình cũng tôn trọng họ... Tao giờ thế này, là tại mày đó, Haruhiro.

Không phải lỗi của tao. Tao không sai lầm. Tao không yếu đuối.

Một kẻ bị ghét bỏ. Một vai bị căm thù. Tốt thôi. Tao chả thấy đau khổ hay ngứa ngáy gì hết. Chính ra một vai như thế lại thoải mái hơn?

Không được yêu quý cũng chẳng sao. Một khi đã xác định thế rồi thì cũng không cần bận tâm nữa. Không cần phải uốn mình. Có thể thích gì làm nấy. Ồ, ồ, tụi bây cứ việc nói bất cứ thứ gì. Tao không quan tâm tụi bây nghĩ gì về tao nữa.

“Rantaa!” Takasagi nâng thanh katana lên. Bàn tay trái đang nắm chuôi katana đặt ở gần cầm. Thân kiếm hơi nghiêng về bên phải. Chân trái ở đằng trước. Đầu gối chùng, hạ thấp hông.

Ranta không rành lắm về cách điều khiển katana, nên cậu chỉ đoán đó là một tư thế kết hợp công và thủ.

Tiếp theo sẽ là “tiên phát chế nhân”, tức là phá chiêu ngay khi Ranta chuẩn bị tung đòn tấn công. Nói cách khác là không cho đối phương cơ hội xuất chiêu. Takasagi đã quan sát đầy đủ và nắm được các chuyển động của Ranta. Ít nhất thì hẳn là Takasagi đã phán đoán như thế... Lão coi thường mình.

Chiến thôi nhỉ?

Đòn đánh của ta đây, thấy phá được thì phá xem!

Nếu là Ranta trước giờ thì chắc chắn đã để máu dồn lên não mà xông thẳng tới. Như thế thì chẳng có tí tiến bộ nào.

Ranta đang cách Takasagi tám mét. Cậu cố ý dừng chân.

“... Hả?” Takasagi thoáng cau mày.

Tôi không lo lắng đâu. Cũng không run sợ... Tôi là hắc ám kỵ sĩ mà.

Cậu có thể chiến đấu với tư cách một hắc ám kị sĩ. Đó là điều kiện có lợi duy nhất.

Hơn nữa, hắc ám kị sĩ không chỉ có mỗi Đấu pháp hắc ám.

“Hồi bóng tối...”

Ranta đang định niệm chú thì Takasagi đã xông thẳng tới. Bằng cách nào đó, Ranta đã có thể tiếp tục niệm thần chú mà không bị mất tập trung.

“Hồi chủ nhân ác đức, Demon Call [Triệu hồi ác linh]!”

“Tên đầy tớ của Skullhell...!”

Thanh katana của Takasagi đột ngột vươn ra. Không phải đòn chém hay một cú đâm. Cứ như cánh tay trái của Takasagi và thanh katana đã hợp nhất lại thành một ngọn roi vậy.

Thật suýt soát. Chỉ cần Ranta sử dụng Shadow Step lùi về sau chậm một chút thôi, cậu hẳn đã thành miếng mồi ngon cho thanh katana của Takasagi rồi. Còn nếu cậu nóng vội mà tránh đi sớm hơn dù chỉ một xíu thì có lẽ phép thuật đã không hoàn thành, bất kể là cậu có thể vừa di chuyển vừa niệm chú cho xong đi nữa.

Ở chỗ Ranta mới đứng chỉ một khắc trước, đúng ngay sau lưng Takasagi, một thứ gì đó trông như đám mây màu tím đen xuất hiện. Đám mây nhanh chóng cuộn thành hình xoắn ốc.

“... Ừ...” Takasagi quay đầu lại nửa chừng rồi nhảy sang bên cạnh.

Đám mây đã thành hình. Có thể tả nó như sau. Một người đội trên đầu tấm ga trải giường màu tím, cầm vũ khí giống con dao bên tay phải và trông như gậy bên tay trái. Mặc dù nó trôi lơ lửng nhưng vẫn có đủ hai chân, trông sống động một cách kì lạ. Hai con mắt tựa hai cái lỗ, bên dưới là cái miệng trông không khác gì khe nứt cả.

Tên của nó là Zodiakun.

Ác linh của hắc ám kị sĩ Ranta.

(Ki hi... I hi hi hi hi...! Đã lâu không gặp, Ranta dần dần...! Chết ngay mười nghìn lần đi...!)

“Nhà ngươi...” Takasagi vung thanh katana một cách đanh gọn, “chết đi!”

Zodiakun làm một pha lộn vòng ra sau nhẹ bằng, tránh nhát chém của Takasagi.

(Ku hi... ku hi hi... Ta mà chịu chết trước mặt Ranta hả, lão già...?)

“Không phải lão già! Ta chỉ mới bước vào độ tuổi trung niên thôi...!”

Takasagi vặc lại Zodiakun. Hiếm khi thấy lão kích động như vậy.

Zodiakun lướt nhẹ về sau, tránh xa khỏi Takasagi. Nó lộn vòng ra sau nhẹ bằng giống như vừa nãy, hoặc là xoay mình để tránh thanh katana của Takasagi.

Ranta vừa tranh thủ nghỉ ngơi một lát vừa quan sát động thái của Takasagi. Một người đến tuổi cha tuổi chú như lão chỉ thế mà đã nổi sùng lên ấy hả? Chẳng hiểu. Có thể lão *giả* vờ, cũng có thể lão bận tâm đến chuyện mình đang già đi nhiều hơn cậu tưởng nên đã tức giận trong vô thức. Ranta không đoán ra được. Takasagi là một kẻ diễn kịch rất giỏi. Lão không mấy khi để lộ suy nghĩ của mình. Tức là quả nhiên lão đang diễn kịch? Để dụ Ranta? Hoặc cũng có thể mục tiêu của Takasagi là dùng cách này để làm Ranta rối trí.

Mỗi hành động đều có ý đồ.

Đây chính là một trận chiến.

Phải vận dụng tối đa đầu óc và cơ thể đến mức này sao?

Phiền phức thế. Liệu có làm được không? Giải quyết gọn ghẽ trong một đòn... Mình đã bảo là sẽ tạm biệt cái con người từ trước đến nay luôn mang cái suy nghĩ như thế rồi mà nhỉ?

“Hồi bóng tối, hồi chủ nhân ác đức, Dread Venom [Độc tố hắc ám]...!”

Ranta gọi ra một đám chương khí hắc ám, định cho chúng trùn lên Takasagi.

Takasagi tránh xa khỏi đám chướng khí và Zodiakun. Lão chạy đi với sự nhanh nhẹn khó tin là thuộc về một người đã luống tuổi. Tính năng truy đuổi của đám chướng khí không có gì ghê gớm, nhưng Ranta đã đọc vị được hướng lui của Takasagi.

Ranta dùng Leap Out [Phóng ra] phi thân theo hướng chạy của Takasagi và tung chiêu Slice [Lát cắt tử thần], vung thanh RPer như vẽ hình số tám. À không, mới được nửa số tám thì kiếm của Ranta đã bị thanh katana của Takasagi đánh bật.

(Ki shi...!)

Zodiakun đuổi kịp Takasagi và chém thứ vũ khí trông như con dao trong tay xuống.

Takasagi từ lúc đấy trở đi thật đỉnh. Có lẽ ngay lúc quay người, lão đã chém thanh katana xuống theo phương chéo, rồi vẫn không dừng lại mà tiếp tục ngoái nhìn và vung đao. Zodiakun, với thứ vũ khí giống con dao, đã xoay sở đỡ được đòn, Ranta cũng kịp thủ thân bằng kiếm nhưng... Ranta thì ngã bệt xuống đất, tay tê rần, suýt nữa buông rơi kiếm, còn Zodiakun cũng bị hất văng tới năm, sáu mét.

Uy lực kinh hồn.

Hơn nữa, cậu gần như không kịp thấy gì. *Vừa rồi, lão nhanh như điện xẹt vậy... ?*

Khoan, giờ không phải lúc ngạc nhiên. Ranta chuyển sang tư thế ngồi xổm rồi thực hiện Exhaust [Bài xích hệ]. Cậu đã tách xa khỏi Takasagi, nhưng... *khốn kiếp...*

Ông chú chết giẫm này.

“Một khi đã làm thì cũng ra trò đấy, Rantaa!”

Takasagi ưỡn ngực, gõ sống kiếm bộp bộp lên vai trái của mình, một bên khoé môi lão cong lên. *Thảnh thơi gớm nhỉ?*

Phải rồi. Takasagi vừa mới *thả* Ranta. Chắc chắn lão có thể “một kiếm phanh cây” Ranta lúc cậu ngã bệt xuống đất nếu muốn. Chỉ là lão cố tình không làm như vậy.

Takasagi cười khùng khục trong cổ họng.

“Người đã chết một lần rồi đấy.”

Tại sao? Tại sao không giết? Định bắt thằng này mang ơn hả? Ông vẫn tỏ ra mình là thầy giáo ư? Cứ đùa cợt tôi đi. Đùa cợt cho đã vào rồi chết bếng đi.

“... Ờ,” Ranta đã nuốt tất cả những lời đó xuống.

Zodiakun cũng không buông mấy lời chửi bới sở trường mà chỉ nhìn cậu. Sâu trong cặp mắt như hai cái lỗ kia có gì đó loé sáng... hay chỉ là cậu tưởng tượng thôi?

“Phải rồi,” Ranta thở dài sau khi thừa nhận, “nhưng tôi chưa chết. Tức là tôi vẫn còn có thể đánh với ông.”

“Cũng không hẳn.”

Takasagi nhún vai và khịt mũi. Lão cúi xuống, rồi lập tức ngẩng mặt lên, nhìn xéo Ranta bằng con mắt độc nhất.

“Ta chỉ nói thế này thôi. Ta sẽ tha thứ cho người đứng một lần. Đại tướng không có giận. Những kẻ khác ta không rõ, nhưng nếu ta có lời với đại tướng thì mọi chuyện sẽ ổn thoả. Hãy về cùng ta, Ranta.”

Ranta định mở miệng. Nhưng biết nói gì đây...?

Hỏi là được à? Ông chú, đó có phải những lời thật lòng của ông không? Không phải là ông định đánh lừa rồi bất ngờ nện tôi tới bến đâu nhỉ? Ông sẽ không làm chuyện đó. Nếu cần thiết thì chắc ông vẫn làm, nhưng sẽ không làm thế với tôi. Chẳng cần làm vậy ông cũng giết được tôi mà... Thế tức là...

Ông nghiêm túc ư?

Ông đang nói một cách nghiêm túc phải không?

Ông cất công đuổi tới tận đây không nhằm mục đích đồ sát kẻ phản bội như tôi, mà là để đưa về?

Ông tha thứ cho tôi?

Cho cái kẻ đã bôi tro trát trấu vào mặt ông là tôi ấy hả? Nghĩa là tôi sẽ được tha thứ? Sẽ có thể quay lại Forgan? Chuyện đó thì lại...

Ranta chớp mắt. Không chỉ một lần. Mà nhiều lần liên tiếp. Có thứ gì đó nghèn nghẹt sâu trong mũi cậu. Mắt ngứa râm ran. Cậu suýt thì tặc lưỡi. Cậu cắn chặt răng... *Thôi đi.*

Đừng nói ra những lời như thế.

Tôi đã quyết tâm bỏ trốn rồi, giờ lại làm tôi dao động là sao.

"... Tôi đã đến giới hạn rồi."

Không thể vì ông chú nói ra những lời kia mà mình cũng nói về mấy chuyện như thế này được. Không được. Trật tự đi. Mình đã phản bội. Phản bội hoàn toàn, một cách ngoạn mục, một cách đầy khiêu khích. Đã tới lúc này thì nói gì cũng thành nguy hiểm. Vậy cũng được. Mình đã chọn cách phản bội ấy vì mục đích như thế mà.

Để cho mình dù muốn, cũng không thể quay trở lại.

"Nếu ở với các người lâu hơn nữa... thì cả cơ thể lẫn tâm trí tôi đều có vẻ sẽ nhuộm màu Forgan. Tôi rồi sẽ yêu quý các người chân thành từ tận đáy lòng. Tôi sẽ cùng sống cùng chết với các người. Có vẻ tôi sẽ nghĩ rằng chỉ cần thế là đủ mà không hề lẩn tránh... Đó chính là giới hạn. Tôi đã đứng trên ranh giới, buộc phải chọn một bên. Trở thành Forgan, hoặc là..."

"Hoặc là làm sao?"

"... Hoặc vẫn cứ là tôi."

"Cái tôi mà người nói cụ thể là gì hả?"

"Tôi nói rồi đấy... Là tới trước khi gặp Forgan, gặp các người."

"Tức là người cái hồi nhỡn nhơ chơi đùa với đám choai choai ắt ơ đó hả?"

"Tôi không có chơi đùa."

"Hử?"

"Có thể với ông thì chỉ thấy đó là nhỡn nhơ chơi đùa, nhưng bọn chúng đã nỗ lực theo cách riêng của mình đấy. Đã xảy ra nhiều chuyện, cũng có đứa đã ra đi mãi mãi rồi."

"Ai sống rồi cũng đến lúc phải chết thôi. Người cũng vậy, ta cũng vậy. Kể cả đại tướng của phe ta, người có vẻ bị giết cũng không chết được. Undead như Arnold cũng thế, nếu bị bổ đôi đầu thì hẳn sẽ im lặng vĩnh viễn luôn. Nhưng vậy thì sao chứ?"

"... Tôi có một chiến hữu. Vì tôi không đủ sức mạnh nên đã để cậu ấy phải chết."

"Để cậu ấy phải chết ấy hả? Nói nghe to tát quá đấy, Ranta. Người đâu phải là một kẻ đáng nể có thể gánh vác chuyện sinh

tử của người khác.”

“Nếu tôi chiến đấu quyết liệt hơn thì có lẽ cậu ấy đã không chết.”

“Không, không phải. Hắn chết là vì bản thân hắn không được ban cho đủ sức mạnh và may mắn để có thể xoay chuyển vận mệnh. Ai rồi cũng chết một mình như thế mà thôi.”

“... Nghe hợp lí đấy nhỉ. Ông chú ơi, có lẽ đúng như ông nói đấy. Nếu tôi trở thành Forgan, nhất định là tôi sẽ sớm suy nghĩ giống như ông. Các người dù có thân thiết với đồng đội cũng sẽ không dính lấy nhau một cách khác thường. Ai cũng tự đứng trên đôi chân của mình. Dù có đi cùng những đồng đội hợp tính, các ông hiểu rằng khi chết sẽ chỉ có một mình. Đó là cuộc sống mà. Các ông là những người đàn ông đích thực. Rất oách, khiến tôi ngưỡng mộ. Tôi cũng muốn được giống như các người.”

“Vậy thì cứ trở thành như thế. Sống hiên ngang dù cuộc đời dài hay ngắn, không động tí là run sợ. Điều cần thiết chỉ là xác định tinh thần như thế mà thôi.”

“Vậy thì sẽ thành đối trá.”

“Cái gì cơ?”

“Tôi không phải người như thế. Tôi có thể trở thành người của Forgan và bắt chước các người. Có lẽ tôi sẽ sống được thoải mái. Nhưng đó không phải là tôi nguyên bản.”

“Đây là lời khuyên từ một ông chú trung niên. Nghe này, Ranta. Cái thứ ghê gớm gọi là con người thật của người chẳng tồn tại ở đâu cả. Mà không phải chỉ mình người. Ta cũng thế. Đừng có nghĩ rằng con đường dành cho ta và người đã được chuẩn bị sẵn từ đầu. Con đường ta thấy khi hướng về phía trước chỉ là ảo ảnh. Đường hình thành sau khi chúng ta đi. Khi ngoảnh lại, những dấu chân ta nhìn thấy chính là bản thân mình. Cũng có thể chỉ một giây sau, ta sẽ tiến theo một hướng hoàn toàn khác. Đó cũng lại là bản thân ta. Thứ gọi là con người nguyên bản không phải cứ tìm là thấy. Cách sống của bản thân mới là thứ quyết định chính mình. Nói cách khác, đó mới chính là bản thân chúng ta.”

“Ông biết ăn nói đấy.”

Ranta cười lên thành tiếng, nhưng Takasagi không hề tỏ ra khó chịu mà còn khẽ mỉm cười.

“Vì ta cũng phần nào có tuổi rồi. Mặc dù trông ta không như thế.”

“Trông ông có tuổi rồi mà.”

“VẬY Ạ?”

“Ờ. Đúng là ông đã sống lâu gấp mấy lần tôi. Những lời của ông nói thật làm tôi thấm thía. Tóm lại, ông muốn nói rằng dù cho con người tôi trước đây và con người tôi hiện tại có thể nào, tôi vẫn có thể trở thành bất cứ ai tùy theo lựa chọn của mình nhỉ? Nếu muốn sống như một Forgan thì tôi hoàn toàn có thể làm được...” Ranta chậm rãi hít vào rồi thở ra.

Takasagi không nói gì. Nhưng nếu Ranta cứ im lặng thế này, Takasagi cũng sẽ phải hồi thúc cậu trả lời, hoặc hỏi lại thêm lần nữa.

Rằng, người sẽ quay về chứ.

Cậu không muốn để Takasagi nói ra câu đó. Mặc dù thực sự chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng Takasagi đã huấn luyện Ranta như một người thầy. Ngay tại thời điểm này, ông ta cũng đang dạy cậu một điều gì đó. *Kiểu người thích chăm sóc kẻ khác ư? Chắc là vậy.* Nếu chỉ vì kĩ năng thì ông ta đã không thể được quân Forgan tin tưởng và trở thành một sự tồn tại quan trọng, thuộc hàng lãnh đạo như thế. Kể cả khi Jumbo có thể không có thành kiến thì Takasagi vẫn là một con người. Quả nhiên ông ta để mắt đến Ranta vì cậu cũng là con người ư? Có lẽ lí do đó không hẳn là không có. Dù gì đi nữa, Takasagi cũng đã đến đây để đưa Ranta về.

Cậu biết ơn lắm.

Dù có bị rạch miệng đến tận mang tai thì mình cũng chẳng thể thốt ra câu... cảm ơn ông...

“Ban đầu, tôi trở thành đồng đội của các người là để sống tiếp, để cứu một con nhỏ vô dụng. Chỉ là phương tiện để đạt mục đích thôi. Tôi thấy mình hợp với các người và nghĩ ở lại

một thời gian cũng không tồi lắm. Nếu gia nhập hàng ngũ của các người, tôi sẽ không phải băn khoăn về những chuyện vặt vãnh, được uống rượu ngon, hò hét, sống rồi chết một cách thú vị và tức cười. Thế là nhất rồi, khốn kiếp! Tuyệt tới mức nôn luôn! Với tôi! Tôi có lí do để mở quán Ramen Moguzou & Ranta dù có phải ném mặt nằm gai...! Lí do là gì à!? Vì chính ông đây đã quyết định như vậy! Tôi là! Một hắc ám kị sĩ...!"

Từ đoạn giữa đổ đi, cậu còn chẳng hiểu mình đang nói cái gì nữa, chỉ có những cảm xúc mãnh liệt như sắp sửa phun trào. Đây là máu. Bầu máu nóng. Là thứ mà không biết vì sao cậu không cảm nhận được khi ở Forgan... Nước ấm. Vậy à? Ra là thế.

Hồi đi cùng với tụi Parupirorin, cậu ở trong trạng thái “nước ấm” vì thói nuông chiều bản thân. Dù vậy, vì toàn lũ tôm tép tập hợp lại với nhau nên tình hình luôn rất khó khăn, những nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc phải gọi là “bình thường như cân đường hộp sữa”, bởi thế, máu vẫn tự nhiên sôi sục. Thế nhưng, Forgan mà Ranta đang định tìm tới để trốn chạy lại là một vùng “nước ấm” hoàn toàn khác.

Tôn kính Jumbo, báii Takasagi làm sư phụ và kết bạn với nhiều kẻ khác. *Đây là con đường sống của mình ư? Không.*

Chuyện đó cực kì hấp dẫn và chắc chắn sẽ thoải mái với mình, nhưng không phải là thứ mà mình... thứ mà ông đây đang cần, từ nơi sâu thẳm nhất của linh hồn cùng với trái tim.

(Ki shi shi...!)[3]

Zodiakun đột nhiên phát ra chất giọng ghê rợn.

Takasagi hơi thủ thế, hướng mặt về phía Zodiakun.

(I hi...! I hi hi hi hi hi...! Nói hay lắm, Ranta...! Bị nguyên tới chết đi...!)

“Hở...”

Takasagi không thốt nên lời. *Cũng phải. Dù có là ông chú thì cũng phải ngạc nhiên thôi... Đến mình còn sững sờ kia mà?*

Zodiakun đang *biến đổi* nhanh chóng. *Nói sao nhỉ, Zodiakun thực sự đội cái thứ... giống như tấm ga trải giường sao? Tấm ga bị tụt lên, hay nói đúng hơn là lộ ra, để lộ một cơ thể trơn láng, trông*

giống con người nhưng rõ ràng không phải con người, chẳng ra nam chẳng ra nữ, hơn nữa còn có đầu... nhưng vô diện! Không mắt, không mũi, không miệng. Thật đấy à? Gớm chết! Quan trọng nhất, cậu đã trông thấy cái cơ thể trần trụi của Zodiakun, thứ mà cậu khá tò mò nhưng không muốn nhìn, nhưng chỉ trong chốc lát. Cái thứ giống như tấm ga trải giường đã bị lột ra ấy tách rời, tan ra, hoá thành sợi, quấn quanh Zodiakun. Hơn nữa, thứ vũ khí giống như con dao và thanh dùi cui cũng nhanh chóng hoá thành dạng sợi rồi biến hình thành một thứ khác trong tay nó.

(... Shi... shi shi shi shi... shi shi shi shi shi shi shi shi... shi shi shi shi shi shi shi shi shi shi...)

Đỉnh.

Đỉnh quá sức.

Nước mắt.

Nước mũi.

Ranta run rẩy.

Ở đó là một kẻ bao bọc cơ thể mảnh khảnh bằng bộ giáp trụ màu tím sẫm kín như bưng, dùng cả hai tay cầm một thứ vũ khí dài, trông như một thanh naginata dài với phần lưỡi uốn cong quá mức.

Cả hình dạng vũ khí lẫn kiểu dáng giáp trụ trông đều cực kì hung ác, tuyệt hảo biết bao.

Chính nó đấy, là nó.

Nhỉ?

Là nó nhỉ?

Hắc ám kị sĩ chính là như thế đấy phải không?

“... Ngầu quá.”

(I shi... I shi shi shi... Khen nữa đi... Khen nhiệt tình tới chết luôn đi...)

“À, này, Zodiakun... đấy hả...?”

(Ki shi... shi shi shi... Thêm “san” vào cho lịch sự đi, đồ sư cọ nhát gan chết tiệt...)

“Ể, vậy thì, Zodiakun-san...?”

(.....)

“Zodiassan? Nghe ổn hơn không?”

(.....)

“À, đã thế này rồi, đổi hẳn tên sang thành Zodie thì sao hả? Rồi thêm ‘san’ vào thành Zodie-san?”

(..... Sama.)

“Zodie-sama? Sama à? Ừm...” Ranta ngheo cổ. “Zodie-sama thì... đọc liền vào nhau cũng không đến nổi tệ nhưng mà... Zodi-sama thì sao? Không, không được, ‘sama’ nghe kiểu gì cũng thấy kì cục. ‘San’ cũng thế. Với cả mày là ác linh của tao mà? Rồi thì tại sao mày lại tự tiện tiến hoá? Như thế hả!? Tao lâu lắm rồi có làm mấy cái nghi thức hiến tế cống vật lên Skullhell để tích lũy vice [ác đức] đâu!? Tao muốn làm mà không được đấy! Trong tâm tao có cầu nguyện nhưng ở Darunggar đã xảy ra đủ thứ chuyện còn gì!”

(... Chuyện đấy thì...)

“Chuyện đấy thì?”

(Phư phư... ư...)

Ánh sáng như lửa ma trời bập bùng trong mắt Zodie. Không chỉ vậy. Toàn thân nó bốc lên một thứ gì đó như luồng *khí* mờ nhạt làm người ta nghĩ đến Dread Venom [Độc tố hắc ám].

(... Là bí mật doanh nghiệp... Kì shi... Sớm muộn gì cũng vật vã chết đi...)

“Không, doanh nghiệp nào chứ!?”

(Thần Bóng tối Skullhell đang nhìn...)

“Hả?”

(Wa haaaaa... Thần Bóng tối... là taaaa...)

“Chẳng, chẳng lẽ là, chính đức ngài Skullhell bằng xương bằng thịt đây sao!? Ngài giáng lâm đây ạ!? À không phải bằng xương bằng thịt, vì ngài tạm thời vẫn là thần...”

(Tạm thờiiiii...!?)

“Xin, xin lỗi ngài, không phải tạm thời, ngài rất là thần, thừa thần! Vâng, cảm giác thần thánh! Đúng, thần! Quá thần luôn!

Một vị thần trong các vị thần! Nếu đức ngài Skullhell mà không phải là thần thì ở đâu mới có thần cơ chứ, kiểu vậy ạ!?”

(Ta giậậậ... Phư ư...)

“Xin, xin ngài thứ lỗi...!”

Tới nước này thì chỉ còn cách thi triển thứ đó thôi.

Ngay khoảnh khắc ý tưởng loé lên, cơ thể cậu đã cử động.

Cậu nhảy vọt lên, lộn nhào toàn bộ thân hình giữa không trung. Rồi với cái đà cắm đầu xuống trước, cậu bò trên tứ chi và nện trán lên mặt đất. Đây chính là, bảo đao gia truyền...

THIS IS THE DOGEZA^[4]!

NO!

THIS IS THE JUMPING DOGEEEEEEEEZA!

“... Như thế này...! Xuyn ngài tha tội!? Thưa đức ngài Skullhell...!?”

(Ku ku... ku...)

“Tôi sẽ làm bất cứ việc gì...!? Bất cứ việc gì thì quá lời rồi!? Ừm, trừ sinh mạng ra thì tôi sẽ hiến dâng tất cả, à thì nói thật là tôi mong ngài lượng thứ chỉ với tấm lòng thành này, nhưng tôi không thể không nhượng bộ hết khả năng, nói cách khác...”

(Ta chẳng thấy... chút ăn năn nào hết... Ki shi shi...)

“V... Vậy ạ!? Nh... Nhưng tôi nghĩ không có chuyện đó đâu!? Nè, ông chú, ông chú cũng nghĩ vậy đúng không...!?”

“Đang theo chiều hướng đấy mà lại đẩy sang cho ta à, thằng kia. Thần kinh người bị làm sao đấy...”

“Ông nhìn là hiểu còn gì!? Thần kinh của tôi vẫn luôn như vậy mà!?”

“Ta đến cạ lời với người...”

“Ông vứt bỏ tôi ư!? Đồ hèn nhát!”

“Nghiêm túc là ta phải nói gì đây hả...?”

“Chuyện đó ông tự đi mà nghĩ, đồ ngu! Oái, vừa rồi đúng là đã quá lời. Xin lỗi xin lỗi,” Ranta khẽ cười ha hả rồi đứng lên và giương thanh RIPer, “... giờ thì, tôi không biết nữa, nhưng chắc

vì tôi đã giết chóc vô khối, được thăng hạng hoặc thăng cấp với vai trò hắc ám kị sĩ, nên Zodie của tôi đã mạnh lên! Chúng tôi sẽ ‘song kiếm hợp bích’ một cách hèn hạ theo đúng bản chất hắc ám kị sĩ để đánh bại ông chú!”

“... Người đứng là một tên rác rưởi từ trong máu nhĩ.”

Takasagi mang vẻ mặt bàng hoàng đầy kì thị. Trông lão như đang thư giãn hơn là thả lỏng toàn thân một cách thích hợp. Chẳng phải lão đang thả lỏng không chỉ sức lực mà cả tâm trí hay sao? Vậy thì tốt quá.

Zodie... không hề được Thần Bóng tối Skullhell đã giáng lâm nhập hồn vào mà chỉ là tự biên tự diễn một đoạn kịch ngắn ngẫu hứng. Nó xoay vòng thành naginata dài nhìn đã thấy hung hãn, không gây ra tiếng động, từ từ tiến lại gần Takasagi.

“Hỡi bóng tối, hỡi chủ nhân ác đức... Dread Aura [Đấu khí hắc ám]!”

Ranta lập tức gọi ra một luồng *khí* màu tím đen và bao bọc nó quanh cơ thể. Khí này là sự ưu ái của Skullhell được mang hình dạng, tăng cường năng lực thể chất cho hắc ám kị sĩ, và hiệu quả đó sẽ gia tăng tùy theo lượng vice [ác đức] đã tích lũy được. Không biết từ lúc nào, Ranta đã tích đủ vice để Zodiakun tiến hoá thành Zodie... Trạng thái hoàn hảo.

Cơ thể cậu nhẹ bẫng. Nói về cảm giác thì cứ như trọng lượng cơ thể tự động giảm còn một nửa.

Đỉnh thật, cảm giác này.

Không phải chỉ là kiểu sức mạnh tràn trề đâu đấy?

Máu mũi như sắp chảy ra.

Mặc dù vậy, cậu không được lấy thế làm tự mãn. Cậu sẽ lập tức ngạo mạn rồi chuốc lấy thất bại. Đó là tật xấu của Ranta. Dù linh hồn đang rực cháy đến đâu đi nữa cũng phải làm lạnh cái đầu. Nói thật lòng thì cậu muốn hét lên. Cậu muốn hô vang thật khí thế. Nhưng cậu không làm. Không phải vì chuyện đó vô ích. Mà vì nó sẽ *bất lợi*.

Takasagi liếc nhìn Ranta, rồi đến Zodie. Bàn tay trái cầm thanh katana của Takasagi hơi gồng. Lão hạ cằm, xác định vị trí

đứng sao cho nằm trên đường thẳng nối Ranta với Zodie. Takasagi không đối diện với Ranta hay Zodie và cũng không quay lưng lại.

Tiến hành thôi, Ranta ra lệnh, Zodie chuyển động. Ở Zodie hoàn toàn không còn bộ dạng đáng yêu hồi là Zodiakun nữa. Dù thế, cậu vẫn cảm thấy nó như phần thân của mình và có sẵn sự gắn bó. Tuy nhiên, ác linh suy cho cùng vẫn chỉ là ác linh. Dù cho khi rảnh rỗi, có thể nhân cách hoá nó để cưng chiều, thì trong chiến trận vẫn phải *sử dụng một cách hiệu quả*. Phải trở nên tàn nhẫn. Mà không, việc ác linh cũng có cảm xúc ngay từ đầu đã là một sự nhầm lẫn rồi.

(Shii...)

Zodie bổ thanh naginata dài xuống Takasagi.

Ranta cũng bật nhảy bằng Leap Out [Phóng ra]. Nhưng cậu không xông thẳng tới. Cậu định vòng ra phía sau lưng Takasagi. Takasagi hiển nhiên sẽ muốn di chuyển để không bị Ranta chiếm được vị trí đằng sau, nhưng cậu còn có Zodie nữa.

Thanh katana của Takasagi đánh bật thanh naginata dài của Zodie.

Zodie tận dụng đà bị đẩy về sau để xoay vòng thanh naginata và cứ thế giáng thêm một nhát.

Takasagi nhảy lùi sang trái theo phương chéo. Đó là lúc Ranta ập tới tấn công.

Anger [Cú đâm phản nộ].

Takasagi vận mình tránh kiếm của Ranta.

... Cậu vừa nghĩ vậy thì đòn phản công đã đến.

Vì Takasagi đã vung katana theo cung cách giống như một pha đập trái tay^[5], nên Ranta quả thật khó mà lường trước. Nếu không phải cơ thể đang được bao bọc bởi Dread Aura [Đấu khí hắc ám] thì hẳn cậu đã không tránh được kịp thời. Ranta bị mất thăng bằng và khó khăn lắm mới dùng được Leap Out [Phóng ra] để thoát thân. Takasagi không thể đuổi đánh Ranta được.

(Iiiiiiii...! Iiiii...! Iiiiiiiiiiiiiiiiiiii...!)

Zodie bổ thanh naginata dài xuống, đâm rồi lại đâm, tấn công Takasagi liên tục. Takasagi chẳng buồn dùng katana để đỡ mà dễ dàng tránh được thanh naginata. Có điều, lão không lờ Zodie đi để đuổi theo Ranta. Đúng hơn là không thể. Zodie không lao vào kết liễu Takasagi. Đương nhiên mình Zodie thì không thể thắng nổi Takasagi, nên nó chỉ tập trung vào việc kiểm chế, giữ chân lão. À không, là Ranta *bắt nó làm vậy*.

Tuy nhiên, để cho Zodie đóng vai trò Tank [Chịu đòn] như thế sẽ không trụ được lâu. Chẳng mấy chốc, Takasagi sẽ nhìn rõ đòn tấn công của Zodie. Khi ấy, Zodie sẽ bị hạ. Có lẽ là còn rất dễ dàng.

Ranta chuyển từ Exhaust vận mình sang Leap Out, đột kích Takasagi. Hatred [Nhát chém thù hận].

"... Hự...!" Hô hấp của Takasagi hơi loạn nhịp, nhưng lão vẫn dùng katana đánh bật thanh naginata dài của Zodie rồi lập tức quay người về phía Ranta... Đâu, không phải.

Thanh naginata bị đẩy lùi bởi thanh katana đã *trôi* ra phía ngoài, khiến phần ngực của Zodie hoàn toàn bị bỏ trống.

Takasagi dấn lên, lao cả người vào Zodie để xô ngã nó. Sau đó, lão quay về phía Ranta và vung thanh katana lên chéo một đường.

Ranta không dự đoán được việc Takasagi húc ngã Zodie nên cậu đã đang vùng kiếm mất rồi.

Thời gian cứ như thế bị kéo dài ra, thanh katana của Takasagi đang tiến lại gần từng chút một. Ranta cong lưng về phía sau như con tôm hòng tránh đi, nhưng cứ thế này thì sẽ không kịp mất. *Tại sao không phải chỉ có ông chú, mà tới mình cũng chậm chạp chứ. Nếu hai bên cũng chậm thì còn có ý nghĩa gì? Đúng là giận cá chém thớt. Mình biết chứ. Thời gian không có lỗi. Vậy tại sao mọi thứ lại cứ diễn ra từ từ thế này nhỉ?* Hình như chỉ có đầu óc cậu là đang hoạt động với tốc độ cao, có thể suy nghĩ rằng không phải thế kia cũng không phải thế này. Nhưng dù có suy nghĩ nhiều đến đâu mà không thể cử động nhanh gọn thì cũng chẳng ăn thua gì cả.

Thanh katana của Takasagi sắp chém ngập vào cầm Ranta.

Chỉ một chút nữa, nếu cậu có thể lật người một tí thì có lẽ sẽ tránh được trong gang tấc. Thế mà cái “một chút” đó cậu lại không làm được.

Nếu bị chém phập một nhát vào dưới mặt thì hẳn là cực kì đau, nhất là không thể chiến đấu đang hoàng được nữa, đối phương lại là ông chú quá sức lão luyện, vậy cũng xem như chấm hết rồi... ?

Không.

Đây chưa phải dấu chấm hết. Vì mình sẽ không chết... Có lẽ. Mình vẫn chưa chết.

Nếu vậy, vẫn còn có cách. Hạn chế thương tích hết mức có thể rồi phản đòn nào. Mình có làm được không nhỉ?

Ừ, mình làm được. Mình sẽ chiến tiếp. Mình là hắc ám kị sĩ. Dù mình cũng có cảm giác muốn hỏi vặn lại “thế thì sao”, nhưng một hắc ám kị sĩ trong sạch hẳn là kì lạ lắm. Hắc ám kị sĩ dai dẳng tới mức dơ bẩn. Chắc vậy!

Nhưng mà... ủa?

Lạ quá.

Thanh katana của Takasagi thật chậm. Nếu vậy, chẳng phải mình sẽ tránh được sao?

“Gư a...!”

Ranta cong mình hết cỡ như một cánh cung. Đầu cậu chạm xuống đất... Ô ô.

Cây cầu... ? Phải không nhỉ? Tên cái tư thế này...?

Đương nhiên cậu không giữ mãi tư thế này được, nên phải dùng đầu làm điểm tựa rồi xoay tròn toàn thân, tạo đà để bật dậy, “Hô...!”

Sau khi chém trượt, Takasagi tặc lưỡi với vẻ *thẹn thùng*, hô “Hây...!” một tiếng rồi đâm thanh katana tới... *Chẳng ra dáng gì cả, ông chú ạ.*

“Kê a...!” Ranta gạt thanh katana của Takasagi và chém tới. Takasagi đỡ đòn đó bằng thanh katana, ngay trước khi rơi vào thế Bind [Chặn kiếm] thì thay đổi góc độ thân kiếm và đè mạnh.

Takasagi đang *muốn tách ra*. Ông ta không muốn bị giữ chân bởi thế Bind. Nếu vậy, cậu sẽ bám trụ đến cùng.

“Ya...! Rư a...!” Âm thanh cứ tự lọt ra khỏi miệng Ranta. Takasagi là một con cáo già. Lão đang làm Ranta lung lay chỉ bằng một chút cử động, cách dồn lực, cách thả lỏng, động tác kéo đẩy, hướng cơ thể hay ánh mắt. Lão định thoát ra. Không thể nhầm được. Thế Bind [Chặn kiếm] làm Takasagi khó chịu.

Nghĩ thì thấy đây là chuyện đương nhiên, về thể hình thì Takasagi có lợi thế so với Ranta. Lực cánh tay của Takasagi chắc cũng trội hơn. Tuy nhiên, Takasagi chỉ có một tay. Nếu độ sức nghiêm túc với Ranta cầm kiếm bằng cả hai tay thì dù là Takasagi chắc chắn cũng rơi vào thế khó.

Kể cả khi Takasagi là một cao thủ dùng katana thì sự thật là lão đã mất đi cánh tay thuận của mình vẫn không thể nào thay đổi. Không có cờ thì sao mà phát.

Đúng là thực lực của Ranta còn khuya mới sánh được với Takasagi. Bởi thế, Ranta đã đánh giá Takasagi quá cao. Hay nói cách khác, cậu đã hoảng sợ.

Tự tin thái quá là không được, nhưng chân chừ dè dặt cũng không hay. Nếu có một thứ gọi là cán cân tâm lý thì phải giữ nó ở trạng thái thăng bằng, không nghiêng về bên nào cả. Chẳng phải việc đơn giản, nhưng dù khó, cậu vẫn sẽ làm.

“Khốn kiếp...!”

Hình như do sốt ruột, Takasagi đã vung chân phải ra gạt chân phải của Ranta. Ranta vẫn luôn cảnh giác với cả động tác chân chứ không riêng gì thanh katana nên sẽ xử lý được chiêu này. Đúng khoảnh khắc đó, một hình ảnh hiện lên trong óc Ranta và cơ thể cậu tự chuyển động.

Cậu cuốn thanh kiếm lên và trượt thân kiếm bên trên thanh katana của Takasagi. Thời điểm này, mũi kiếm đang ở trạng thái chuẩn bị đâm vào mặt Takasagi.

Takasagi cũng vịn thanh katana, định đánh bật thanh kiếm của Ranta lên.

Ranta cố tình không chống lại mà nâng thanh kiếm lên một lần trước khi vặn nó xuống.

Mũi kiếm lại nhắm tới chóp mũi Takasagi thêm lần nữa.

Con mắt độc nhất của Takasagi mở to.

Cậu đẩy thanh kiếm.

Takasagi vừa vặn mình vừa kêu “Ư...!” và nhảy lùi lại.

Nông. Quá nông.

Thanh kiếm của Ranta chỉ chém rách khoảng hai xăng-ti-mét trên má trái Takasagi. Nhưng đó vẫn là một tia hi vọng.

Ranta thoái lui bằng Exhaust [Bài xích hệ], hít vào một hơi. *Làm lại. Đổi chiêu khác... Nhưng mà.*

Tôi làm được rồi đó, chiến hữu.

Cậu muốn gọi tên và bày tỏ sự biết ơn với một người, nhưng quyết định cất giữ tất cả trong lòng. Giờ không phải lúc để chìm vào cảm xúc. *Phải vậy không, chiến hữu?*

“... Là chiêu Wind [Cuốn lấy] đúng không?”

Takasagi khẽ xoay vai trái và nhổ nước bọt. Mắt lão ngược lên. Gờm gờm không dao động. Có gì đó khác với trước giờ. Hung tợn nhưng vô cùng lạnh giá... Chẳng lẽ đây là... sát khí?

“Người là chiến binh à? Không phải hắc ám kị sĩ ư?”

Ranta không trả lời. Đang lúc nước sôi lửa bỏng. *Ai lại đi nói chuyện huyền thuyên chứ.* Vả lại, dù muốn nói cũng chẳng biết có nói được không. Giọng cậu không phát ra, cứ như cậu vừa nuốt vào một cục đá.

Takasagi.

“Ranta, người là một kẻ khéo léo hơn ta tưởng. Nếu ta huấn luyện người vài năm, người hẳn sẽ trở nên tương đối hữu dụng đấy.”

Ông chú này.

... Cục kì đáng sợ.

Chỉ cần rời mắt một khắc, không, chỉ cần thở thôi là cũng có thể bị chém ngay. Ấy, chắc là không có chuyện đó đâu nhỉ? Mình nghĩ vậy, nhưng có thật không? Liệu mình có thể quả quyết nói rằng

tuyệt đối sẽ không bị chém? Mình không biết. Mình không thể khẳng định được. Nói chung là đây như một người khác hẳn với Takasagi từ đầu cho đến khoảnh khắc vừa rồi.

Cụm từ “kẻ chém người” loé lên trong đầu Ranta. Đó mới là bản chất của Takasagi hả?

“Ta thì vốn đã định làm thế đấy. *Bọn ta* cũng vậy, hay có cái kiểu ‘phiên phiên thôi’, theo cả nghĩa tốt lẫn nghĩa xấu. Chính vì là đồng đội nên cơ bản không thể có được mối quan hệ giống như sư phụ và đồ đệ. Ta thấy thế là ổn, nhưng ta cũng có tuổi rồi. Ta đã nghĩ đến chuyện ngu ngốc là thử dạy dỗ người khác xem sao. Người đã nếm trải khá nhiều chuyện và cũng từng nhìn thấy địa ngục. Người có sự kiên nhẫn. Mà với ta thứ đó còn quan trọng hơn cả tài năng. Bởi lẽ thiên tài thì dù bị bỏ mặc vẫn sẽ tự trưởng thành. Năng lực của người thường thường bậc trung, nhưng tố chất thì không tệ. Ta đã định sẽ dồn tất cả những gì ta có cho người. Đó xem ra cũng là một cách hay để giết thời gian đấy. Đáng tiếc thật.”

Ranta lắc đầu... *Dừng dao động.*

Takasagi nói gì cũng không được để tâm. Lờ đi. Dừng nghe lão.

Đại khái thì tại sao mình lại để cho ông chú này diễn thuyết dài dòng như vậy chứ? Lão đang huyền thuyên vô ích. Chắc chắn sẽ có sơ hở cho mình lợi dụng. Không thể không có. Vậy mà...

Ranta chẳng những không thể bước lên nổi một bước, mà bàn tay cầm kiếm còn hơi run. *Này, Zodie. Làm gì đi chứ. Không được à? Zodie ban nãy bị đẩy ngã, giờ đã nhồm dậy rồi. Nếu là từ chỗ đó, nó có thể giáng thanh naginata dài xuống Takasagi bất cứ lúc nào, vậy mà nó không hề nhúc nhích.*

Tình cảnh này giống như là con ếch bị lọt vào tầm ngắm của rắn hay sao?

Không... mình không phải là ếch. Rắn rết gì mình cũng sẽ ăn. Ăn sạch.

Cậu định nhảy tới, nhưng đã bị Takasagi chặn trước. Không thể nghĩ đây là ngẫu nhiên. Thời điểm khớp đến nỗi cậu cảm tưởng như mình đã hoàn toàn bị nhìn thấu.

Cậu chỉ kịp nhận ra khi Takasagi đã ở ngay trước mắt mình. To quá. Ông chú mở to con mắt độc nhất và nở nụ cười nhạt trên môi lúc này trông cứ như người khổng lồ. Ranta cố tự vệ bằng thanh Riper. Dù thế, đó không phải là chủ ý của cậu, mà giống như một phản ứng phòng vệ thuộc về bản năng vậy. Tuy là vậy nhưng Ranta vẫn dùng kiếm chặn được lưỡi đao của Takasagi. Hoặc cũng có thể Takasagi cố tình ra đòn vào thanh kiếm của Ranta. Nói là nện thật mạnh cũng được. Hay có khi phải gọi là nện không thương tiếc. Những tiếng “keng, keng, keng” kinh hồn vang lên. Thanh katana của Takasagi giống như một cái cột bằng đá khổng lồ. Thanh kiếm của Ranta cất tiếng kêu thảm thiết. Bản thân Ranta cũng suýt hét âm lên. Chỉ có nhắm mắt là cậu không làm. Thế thôi cũng đã cố gắng lắm rồi. *Nhìn đi. Mình sẽ nhìn. Nếu không mở mắt ra mà nhìn thì mình sẽ chết. Sẽ bị giết. Mặc dù kể cả có nhìn kĩ ới là kĩ đi chăng nữa, mình vẫn sẽ bị giết không chừng.*

“Wa ha ha ha ha ha...!” Takasagi cười lớn. *Sinh vật làm người ta chết khiếp này là gì thế? Lão ta không phải con người. Mà là thứ yêu ma quỷ quái.* Ranta nghĩ thế, đúng hơn là cảm thấy như thế. *Cái thứ giống như bộ giới hạn dành cho con người ở lão đã bị sai lệch rồi. Thật điên khùng. Chuyện này đúng là bất khả thi. Không phải vấn đề có thể thắng hay không thắng, thua hay không thua. Đó là khoảnh khắc ngay trước khi tinh thần bị bẻ gãy... Nhưng kìa, chẳng phải tôi vẫn còn sống hay sao?*

Đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ. Nó đã in hằn trong tâm trí cậu, không thể nào biến mất. Pháo đài quan sát Dead Head. Tên orc Keeper. Bộ giáp đỏ quạch toát lên vẻ độc địa bao bọc lấy thân thể to lớn ấy. Mớ tóc dài lộ ra ngoài mũ giáp có màu đen và vàng. Hắn cầm hai thanh đao cong đáng sợ. Zoran Zesh sử dụng song đao. Ngay cả gã Renji đó còn bị thổi bay, thế mà chiến hữu vẫn không nao núng, cố gắng tung chiêu Cảm ơn trăm. Zoran không chỉ to lớn mà còn nhanh nhẹn. Chiến hữu định ra đòn thì bị hắn tấn công ngược lại. Đầu tiên là vai trái. Rồi bắp tay phải. Cẳng tay trái. Hông phải. Bên trái đầu. Đỉnh đầu cũng dính đòn. Ăn đòn liên miên nhưng chiến hữu vẫn đứng thẳng. Zoran rõ ràng

đã dao động. Tại sao gã con người này không ngã? Hẳn là hẳn thấy hết sức lạ lùng và khó chịu. Quân ta có thể hạ gục Zoran là nhờ công chiến hữu. Nhờ chiến hữu đã trụ tới khi sức cùng lực kiệt, à không, cả sau khi tận sức vẫn tiếp tục đứng hiên ngang... Moguzou.

Chẳng cần phải nói ra thành tiếng rằng nhờ có ông mà tôi mới phấn đấu được đến giờ, thay vào đó, tôi sẽ liêu cái thân này để cho ông thấy.

Nếu làm vậy, đó sẽ trở thành bằng chứng cho việc ông từng sống trên đời.

Cậu đỡ huyệt thanh katana của Takasagi, đúng hơn là không thể phòng ngự thêm nữa. Thanh RPer với phần lưỡi kiếm sứt mẻ tùm lum bị hất văng. Nhưng chính lúc đó lại là cơ hội nghìn năm có một cuối cùng của cậu. Thanh kiếm vượt khỏi tay Ranta, Takasagi vung katana lên như định chém chết cậu bằng nhát chém tiếp theo, chính khoảnh khắc đó...

“Ramen...!”

Tại sao cái từ đó lại bật ra? Đương nhiên là có liên quan tới Tiệm Ramen Moguzou & Ranta mà cậu dự định mở một ngày nào đó. Nói cách khác, nó là hi vọng, là khao khát, là biểu trưng cho ý chí muốn sống đến cùng.

Ranta lấy hết sức bình sinh nhảy về phía sau bằng Exhaust [Bài xích hệ].

Đương nhiên là Takasagi đuổi theo. Ông chú đã có tuổi rồi mà nhanh thật. Ông là dã thú hả, ông chú? Nhưng tôi đã dự liệu trước rồi.

(Kii...!)

Zodie tấn công Takasagi từ sau lưng. Vốn dĩ, Zodie đã căn cho Takasagi lọt vào trong tầm với của thanh naginata dài. Vì Ranta đang bị khống chế nên nó cũng không nhúc nhích nổi một li, nhưng một khi đã cử động được thì nó có thể tấn công ngay lập tức. Takasagi buộc phải đối phó. Nếu không, lão sẽ bị chém gục bởi cây naginata dài.

Cuối cùng, Takasagi xoay người, trước tiên là tránh cây naginata của Zodie. Rồi ngay lập tức, lão tung ra một cú đâm hết sức khó tin, như thể vươn thanh katana cùng với cánh tay mình. “U raa...!” Thanh katana của hắn không hề nhắm trật, thọc vào giữa ngực Zodie.

(..... Shi.....!)

Zodie biến thành một làn hơi tím sẫm, tan đi trong nháy mắt.

“Rantaa...!” Takasagi ngoái lại và gầm lên.

Cậu không thấy được khuôn mặt đó. Hay nói đúng hơn là Ranta không nhìn Takasagi.

Cậu lao đi.

Chạy miệt mài.

Cậu chẳng buồn nghĩ rằng mình sẽ không ngồi yên chịu chết, rằng mình muốn sống, rằng mình sẽ sống... Cả trái tim và cơ thể cậu chỉ tập trung vào mỗi việc chạy mà thôi. Phương hướng sao cũng được. Ngay đến ý thức về việc bỏ trốn cũng không còn. Ranta cắm đầu cắm cổ chạy. Cậu tiếp tục lao đi, toàn tâm toàn ý.

5. Không thể quay lại

Hắc là nhờ cơn mưa to, dù ngắn ngủi, đã giúp cho các căn nhà trong làng thoát khỏi cảnh bị cháy lan, còn lại đến hơn một nửa.

May mắn là... có nên nói vậy không nhỉ? Cả căn nhà đó cũng còn nguyên vẹn.

Cô ấy ở đó. Trên lối đi nền đất không lát sàn của căn nhà được sử dụng làm nhà giam. Cô nằm ngửa, bàn tay phải nắm hồ đặt ở gần hông. Cánh tay trái của cô hơi khuỳnh ra ngoài và lòng bàn tay trái úp xuống dưới. Chân phải của cô hơi gập vào trong, còn chân trái gần như duỗi thẳng hoàn toàn. Tuyệt nhiên trông không hề giống một người đang ngủ. Cô ấy dính thương tích nghiêm trọng. Khuôn mặt với hàng mi khép chặt ấy dường như không còn dấu hiệu của máu nữa.

Haruhiro muốn ít nhất cũng phải đặt tay chân của cô vào đúng vị trí. Nhưng *vị trí như thế nào là đúng?* Sự đúng đắn đáng tin cậy đã rời bỏ Haruhiro. Cậu cảm thấy tất cả những thứ gọi là “sự đúng đắn” kia ít nhất không tồn tại ở thế giới này. Mọi thứ đều sai trái, bởi vậy, tại vì thế, nên mọi chuyện mới ra nông nỗi này. Nếu suy nghĩ bình thường thì sẽ là vậy. Chắc chắn là như thế.

Yume đi đến bên cạnh cô ấy, nhú mào, lúc thì chu miệng, lúc thì cắn môi, mất một lúc nhìn chăm chăm xuống cô không rời mắt. Sau đó, Yume ngồi thụp xuống. Shihoru ôm lấy vai Yume mà chẳng nói một lời.

Kuzaku còn chẳng định bước vào trong nhà, cứ lăm bắm mãi mấy câu: “... Tại sao?”, “Đối trá...” Setora và chú nyaa màu xám Kiichi cũng ở bên ngoài.

Jesse ngồi xổm xuống ngay phía trên cái đầu của cô ấy... một cô ấy đã lìa đời. Tay anh ta mân mê những sợi râu lởm chởm

trên cằm và trên má.

Haruhiro đứng thần thờ, bóng cậu đổ xuống người cô ấy.

Jesse đã gọi phù thủy bùa chú đến chữa trị cho Haruhiro, Kuzaku và Yume. Đó là một người đàn ông có làn da như lớp da thuộc cũ nứt nẻ, không giống orc cũng chẳng giống con người, Jesse gọi anh ta là Niva. Haruhiro tưởng Niva sẽ cùng đến nhà giam, nhưng Jesse không yêu cầu như vậy. Haruhiro chẳng ngạc nhiên lắm. Dù là phù thủy bùa chú, tu sĩ hay gì đi nữa, anh ta cũng không thể cứu một người đã đánh mất mạng sống duy nhất của mình. Jesse đã nói: “Cách thì có đấy. Chỉ có một mà thôi.” Haruhiro không tin những lời đó. Thử cậu còn có thể tin được chỉ là con số không. Cậu không hề có ý định níu kéo, nhưng rồi vẫn đưa Jesse đến chỗ Merry đang yên giấc ngàn thu.

“Tôi hiểu rồi, thế này đúng là đã chết.”

Jesse nói điều đáng lẽ chẳng nên nói ra ấy bằng giọng điệu lãnh đạm. Thế rồi, anh ta ngẩng mặt lên nhìn Haruhiro và hỏi: “Tôi chạm vào cô ấy được không?”

“Không,” Yume trả lời ngay lập tức. Đó là một giọng nói trầm, hơi khàn, có vẻ đe dọa nếu so sánh với cô ấy lúc bình thường. “... Jesse nói gì thế? Merry là đồng đội của tụi Yume. Đừng tùy tiện chạm vào.”

Jesse khẽ nhún vai. “Vì tôi nghĩ không nên tùy tiện chạm vào nên mới đang xin phép đấy.”

“Đã bảo là không được cơ mà!”

“Yume,” Shihoru ôm chặt Yume và trừng mắt nhìn Jesse. “... Để làm gì thế? Điều anh đang định làm có ý nghĩa gì không?”

“Tôi muốn kiểm tra độ tươi mới,” Jesse cười gượng, “à, tôi dùng từ chưa phù hợp nhỉ. Sỗ sàng quá chăng? Tôi xin lỗi. *Roundabout...* Tôi không giỏi mấy cái diễn đạt lòng vòng. Tóm lại, nếu xác chết bị tổn thương quá nặng thì sẽ có trục trặc. Phát sinh nhiều thứ cần chuẩn bị nữa. Tôi muốn xác nhận trước.”

“... Cái gì...? Chính xác thì anh đang định chuẩn bị cái gì...?”

“Tôi chưa nói sao? Cô ấy quả thực đã chết rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng có đúng một cách để khiến cô ấy hồi sinh.

Đương nhiên là bước chuẩn bị để làm điều đó.”

“Hồi...” Yume mở to mắt, hết nhìn khuôn mặt không còn sức sống của Merry lại nhìn đến Jesse. “Hồi sinh? ... Hồi sinh...? Tức là Merry sẽ sống lại ư?”

Jesse không trả lời câu hỏi của Yume, thay vào đó hướng ánh mắt sang Haruhiro. “Tôi có thể chạm vào cô ấy không?”

Haruhiro nhìn sang xem thái độ của Shihoru. Không, cậu đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Cậu không thể tự mình quyết định bất cứ điều gì. Cậu cũng không thể phán đoán chuyện gì cả. Nếu Shihoru không gật đầu, Haruhiro có lẽ sẽ mãi mãi lặng im.

Không đợi Haruhiro phản hồi, Jesse ấn tay vào cổ Merry, nâng cánh tay hoặc gấp các ngón tay cô ấy lại. Như thể anh ta nghĩ Merry là một con rối hay gì đó và đang kiểm tra độ bền cũng như phạm vi chuyển động của các khớp nối vậy. Haruhiro thấy chóng mặt. *Dừng lại.* Cậu muốn gào lên và đá văng Jesse đi. Tại sao cậu không làm điều đó ư? Có lẽ vì cậu nghĩ mình chẳng có tư cách gì để làm thế cả.

“Tình trạng không tệ,” Jesse nói, buông tay khỏi cơ thể Merry. “Nếu bắt đầu ngay thì không cần chuẩn bị gì mấy. Giờ chỉ còn xem là sẽ làm như thế nào thôi.”

“... Làm như thế nào là sao?” Haruhiro cuối cùng cũng mở miệng, nhưng chỉ nói được có vậy.

“Hồi sinh cô ấy, hay là không?” Jesse đứng dậy, thở ra một hơi ngắn. “Chuyện đó tôi không thể quyết định được. Tùy thuộc vào các cô các cậu.”

“Tùy... chúng tôi?”

“Trước đó chắc là tôi nên giải thích một chút.”

“... Có, điều, điều kiện gì không?” Shihoru hỏi.

“Cái gọi là điều kiện ấy,” Jesse nhướn một bên mày và khịt mũi, “ý là muốn biết trước chuyện gì sẽ xảy ra phải không?”

Cậu ấy đã nghe thấy từ bên ngoài thì phải. Kuzaku bước vào bên trong căn nhà và quỳ xuống bên cạnh Haruhiro. Tại sao cậu

ấy lại quỳ chính toạ^[6] nhỉ? Cơ thể to lớn của cậu ấy run rẩy liên hồi.

“... B... Bạn Merry sẽ ra sao ạ?” Kuzaku hỏi.

“Giờ nếu tôi làm một việc, thì tạm thời cô ấy sẽ sống lại.”

“Ừ...”

Haruhiro đã nói dở gì đó nhưng không thành tiếng... Cơ mà...
Chờ chút.

Chờ đã này.

*Là sao, **tạm thời** tức là sao?*

Tạm thời. Cậu cảm thấy đó là một từ mang điềm gở khủng khiếp. Tạm thời. Cậu thấy khổ sở tới mức đau ngực. Trong đầu cậu là một mớ hỗn độn.

“... Có rủi ro gì à?”

Người đặt ra câu hỏi phù hợp luôn là Shihoru. Rất có thể người còn giữ được sự bình tĩnh... hay chí ít là đang cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ có mình Shihoru.

“Rủi ro...” Jesse lặp lại, hơi nghiêng cổ. “Rủi ro à? Cũng không phải là không thể nói thế. Chỉ là tôi sẽ nói trước đúng một điều. Tôi cũng đã chết một lần và sống lại. Hơn nữa, tôi cũng không phải là người duy nhất sống lại theo cách này. Khả năng thất bại là... ừm, tôi sẽ không nói là không tồn tại, nhưng các cô các cậu cứ nghĩ là gần như không có cũng được.”

“Anh...” Kuzaku ngược nhìn Jesse, há hốc miệng, “... anh... đã chết... một lần... ư? Chết...? Sau đó sống... lại? Hả?”

“Nói một cách đơn giản thì cô ấy có thể sống lại, giống như tôi, người đã từng chết một lần. Không phải rủi ro, mà là có một cái giá phải trả. Bởi vì cô ấy sẽ sống lại thay cho tôi.”

Đột nhiên cậu không hiểu gì cả. Jesse vừa nói gì cơ?

Cô ấy sẽ sống lại *thay cho tôi*?

Thay cho... nghĩa là... thế nào?

Merry đã chết. Nhưng anh ta nói rằng bằng một cách nào đó, cô ấy có thể sống lại. Thế rồi...?

Jesse thì sao?

“... Để đưa Merry trở lại,” Haruhiro nghe giọng mình như âm thanh vang vọng ở một nơi nào đó rất xa, “... anh sẽ phải chết...?”

“Yes. Về hiện tượng mà nói thì đúng là vậy,” Jesse khẳng định một cách đơn giản.

“Chuyện đó...!” Shihoru cúi đầu.”... Nh... Nhưng...”

Yume gõ nhẹ vào lưng Shihoru như thể vỗ về. Đó có lẽ là một động tác vô thức. Hình như Yume đang vừa chuyển động bàn tay vừa nghĩ ngợi.

“Ha ha...” Kuzaku bật ra tiếng cười ngắn ngủn. Có lẽ cậu chẳng hiểu cái quái gì nên lỡ bật cười.

“Tiện nói luôn là các cô các cậu không cần bận tâm về điểm đó.”

Giọng Jesse vẫn rất bình thản. Chuyện này rõ ràng ảnh hưởng đến bản thân anh ta, nhưng hình như chính anh ta lại cảm thấy chẳng liên quan gì cả.

“*Lần trước* là lần đầu nên cũng hơi đáng sợ, nhưng đã có kinh nghiệm rồi nên tôi biết điều gì sẽ xảy ra. Jesse Land của tôi đã hứng một đòn huỷ diệt. Nếu phải làm lại từ đầu thì phiền phức lắm. Game over ở đây là được rồi.”

“Game, game over thì thật là...” Kuzaku nhồm dậy nhưng rồi lại ngồi tử tế và chống hai tay lên đầu gối, “... vô trách nhiệm. Còn Janni với mọi người...”

Jesse thở dài rồi búng tay đánh tách một cái. “Ngay từ đầu đây đã không phải một phi vụ từ thiện rồi. Thấy vui nên tôi làm thôi. Khi tôi chán thì đó là lúc kết thúc. Game là một thứ như vậy mà?”

Người đàn ông này thật kì lạ.

Anh ta đã chết một lần, vì vậy đây là lần thứ hai... Vì anh ta biết cái chết là như thế nào nên mới có thái độ thách thức kiểu như “vậy thì đã làm sao” à? Dù thế thì cũng không thể thay đổi chuyện anh ta sẽ chết.

Mà không, không phải nhỉ?

Jesse đã từng chết trước đây rồi. Và nếu nuốt trôi cái câu chuyện của anh ta, thì ai đó đã chết đi, thay vào đó, anh ta sống lại. Trước lúc ấy, Jesse chắc chắn không phải một loại sinh vật khó có thể xem là con người, không phải kẻ lãnh trọn một đòn Backstab [Đâm sau lưng] mà vẫn thản nhiên. Jesse đã từng là con người. Việc sống lại đã khiến anh ta *biến đổi*.

Haruhiro ghì mạnh hai tay ở sau đầu. Cậu nắm chặt tóc. Chết đi rồi sống lại, khiến Jesse thay đổi thành ra *như bây giờ*...?

Không phải Jesse nói rằng: “Cô ấy có thể sống lại, giống như tôi, người đã chết một lần,” sao?

Điều đó có nghĩa là... *Merry sẽ trở nên giống như Jesse* hả?

Haruhiro nhìn vào mặt Merry. Nụ cười lúc cô cận kề cái chết đã biến mất. Khi quan sát cô kĩ lưỡng như thế này, thành thật mà nói, đó chỉ có thể được gọi là một biểu cảm vô hồn. Vốn dĩ còn chẳng có cái mang danh biểu cảm. Bởi vì các hoạt động sống ở cô đều đã dừng lại cả rồi.

Cậu không muốn thừa nhận, nhưng Merry đang nằm đó chỉ là một vật thể mà thôi. Cậu không thể nghĩ về cô theo cách đó, và chắc chắn cũng không thể đối xử với cô như đồ vật, nhưng đó là sự thật. Merry đang nằm đó chỉ là cái vỏ trống không của những gì đã từng là Merry.

Nếu cậu không sử dụng phương pháp mà Jesse nói, thì Merry sẽ vẫn cứ như thế, thậm chí còn không thể giữ mãi hình dạng đã từng là Merry. Trong thời tiết này. Cô sẽ bắt đầu thối rữa ngay lập tức. Trong lúc ấy, lời nguyên của Vua Bất tử sẽ có hiệu lực và có lẽ cô sẽ bắt đầu cử động lại cũng nên.

Họ phải nhanh chóng chôn cất cô. Xét tới lời nguyên thì hoả táng sẽ là cách tốt nhất. Đây không phải là Alterna nên không có lò hoả táng. Họ phải tự tay hoả thiêu cô. Họ sẽ tận mắt chứng kiến cảnh Merry bốc cháy. Haruhiro không muốn thấy điều đó. Nhưng cậu phải nhìn thôi, đúng không nào? Nếu không chứng kiến đến cùng, chắc chắn cậu sẽ còn hối tiếc. Kể cả khi đã đổi theo đến cuối, có lẽ cậu vẫn sẽ hối hận mà thôi. Nếu chẳng nào cũng vậy thì cậu nên nhìn. Haruhiro chắc sẽ nhìn.

Cậu không muốn nhìn.

Chỉ mới tưởng tượng, không, thậm chí chỉ là định tưởng tượng đến chuyện đó thôi, cậu cảm thấy như thể mọi tế bào trong toàn bộ cơ thể mình đều sắp bị nghiền thành bột. Nếu có ai đó đâm que còi lửa vào não cậu rồi ngoáy lên thì cảm giác chắc cũng giống thế này.

Không.

Merry.

Tớ thực sự không muốn.

Tớ không bao giờ muốn thiêu cháy cậu. Nhưng tớ buộc phải làm. Ngoài cách đó ra, lựa chọn duy nhất còn lại là...

Hồi sinh cậu.

Jesse đã nói rằng điều đó là có thể. Rằng bản thân sẽ chết, đổi lại thì có thể hồi sinh được Merry. Có chuyện như thế thật à?

Nếu Merry là mẹ, là người yêu, hoặc một người mà anh ta mắc nợ, thì ừ, không khó để hiểu quyết định này. Nhưng thực tế là không phải. Cậu không nhìn ra một lí do nào có vẻ chính đáng cả, thế mà Jesse lại nói rằng để đưa Merry trở lại, bản thân có chết cũng không sao. Phải chăng ở đây có góc khuất nào đó?

Ví dụ như là Jesse thực sự nghĩ rằng mình chết cũng được, hoặc thà chết đi còn hơn, thậm chí là chỉ muốn chết quách cho xong? Hay việc sống lại sẽ kéo theo một vài hệ lụy nào đấy, và mặc dù Jesse trông khoẻ mạnh, nhưng thực tế thì không? Chẳng lẽ Jesse luôn phải ôm nỗi đau khổ hoặc cảm giác không thoải mái, và giờ anh ta đang cố gắng đẩy điều đó sang cho Merry à?

Nếu sống lại thì Merry sẽ ra sao?

Đương nhiên, Haruhiro muốn cô sống lại. Nếu một Merry còn sống có thể quay lại thì cậu sẽ làm bất cứ điều gì. Bản thân cậu chết đi cũng chẳng sao. Chính thế, Haruhiro sẵn sàng hi sinh mạng sống của cậu, chứ không phải Jesse.

Nhưng nếu kết quả là Merry sau khi sống lại không cảm thấy mình may mắn thì sao? *Nếu mọi chuyện thành ra như thế này thì thà cứ chết luôn còn hơn.* Điều gì sẽ xảy ra nếu Merry bị biến thành một thứ gì đó khiến cô ấy cảm thấy như vậy?

“Giờ thì...” Jesse dang rộng hai tay và nhìn tụi Haruhiro một lượt.

Haruhiro đột nhiên thấy nghi hoặc. Người đàn ông này đã *như vậy* từ trước khi chết à? Cho đến giây phút sống lại, biết đâu anh ta lại là một người hoàn toàn khác. Có thể vì được hồi sinh nên anh ta mới trở thành *như vậy*. Merry cũng thế. Nếu sống lại, liệu cô ấy có trở nên *như vậy* hay không...?

“Các cô cậu tính sao? Chôn cất, hay hồi sinh cô ấy? Hãy quyết định nhanh lên. Khi tình trạng của cô ấy tệ đi thì tất nhiên sẽ tốn công hơn, chưa kể khi mặt trời lặn, có thể lũ *volloo* sẽ đến. Vì chuyện này hơi mất thời gian. Cho nên, nếu làm thì tôi muốn hoàn thành trước lúc đó.”

“... *Volloo*?” Shihoru thì thầm hỏi.

Volloo. Không phải một từ cậu nghe thấy lần đầu. Rõ ràng Jesse từng nói với Janni. Không biết nó có nghĩa gì, nhưng anh ta đã nói “*volloo yakaa*”.

“*Volloo* là những con sói chuyên lòng ăn xác thối.”

Không phải Jesse, mà là Setora đang đứng ở cửa ra vào cất tiếng trả lời. Giọng cô đều đều một cách khác lạ.

“Chúng có vẻ thuộc họ sói, nhưng lại cũng giống mèo. Chúng ưa thích thịt thối, nhưng đôi khi cũng tấn công các con thú còn sống... kể cả orc với con người. Đối tượng chúng thường nhắm tới là những thợ săn sau khi săn được thú và đang trên đường mang chiến lợi phẩm về nhà. Cả thợ săn và con mồi của họ đều bị *volloo* truy đuổi rồi ăn thịt. Ở đây nhiều người chết thể này thì bị bọn *volloo* có đánh hơi thấy cũng chẳng lấy gì làm lạ.”

“Những con ở Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) là loại nhỏ phải không?” Jesse chỉ về phía Bắc. “Phía Đông dãy núi Kuaron có những con *volloo* lớn hơn nhiều so với báo sương mù ở Thousand Valley. Chúng to như gấu vậy. Nếu mọi thứ cháy trụi cả thì tôi không rõ sẽ thế nào, nhưng trời lại đổ mưa, chẳng biết là may hay rủi. Có thể lúc này đại bàng và quạ đã tụ tập lại rồi. Sau đó sẽ là *volloo*. Cờ đại bàng và quạ thì còn có thể đuổi đi

được, nhưng với vooloo sẽ khó hơn rất nhiều. Dù thế nào thì cũng phải tạm từ bỏ nơi này thôi. Tôi đã nói với Janni như thế.”

“... Họ đã bắt đầu sơ tán?”

Shihoru hỏi và Jesse trả lời “vâng, đúng vậy,” với ngữ điệu lạ lùng có thể là do cố ý.

“Quay lại đây để tái thiết nơi này hoặc tìm kiếm một địa điểm khác, điều đó sẽ do Janni và những người khác quyết định. Tôi không tham gia. Tôi không còn hứng thú nữa rồi. Tôi sẽ không làm những điều mình không muốn. Trước khi chết, tôi đã quyết định và thực hiện đúng như thế mà.”

Nói xong, Jesse bổ sung thêm.

“Nhân tiện, chắc các cô cậu đang lo lắng nên tôi sẽ nói luôn, sau khi sống lại, bên trong tôi không có cái gì thay đổi quá lớn. Tin hay không thì tùy. Nhưng từ đầu tính cách của tôi đã như thế này. Sau khi hồi sinh thì tôi thành ra khó chết hơn thôi. Cái đó thì ừ, thay đổi cũng khá lớn chứ không nhỏ bé gì. Tuy nhiên, cũng không phải là chuyện xấu. Thậm chí có thể nói là tiện lợi.”

“... Cụ thể hơn đi,” Haruhiro nói rồi ấn vào cổ họng mình.

Giọng mình khàn hết cả rồi. Nhưng đúng vậy. Chính nó. Đó là những gì mình muốn nói. Tại sao nãy giờ mình chẳng thể nói ra?

“Chúng tôi muốn biết chi tiết. Cụ thể là... nếu sống lại, cô ấy sẽ ra sao? Điều gì sẽ xảy ra, theo cách nào... Về cơ bản, chúng tôi muốn biết mọi thứ. Để đưa ra quyết định. Bởi lẽ, nếu không thực sự hiểu rõ thì chuyện như thế này... chúng tôi không thể quyết định được. Vì đây không phải chuyện về tôi... Nói sao nhỉ, vì chúng tôi sẽ tự tiện hồi sinh cô ấy... mà không có sự chấp thuận của bản thân cô ấy. Tôi phải suy nghĩ kỹ càng. Tôi phải có thông tin để cân nhắc. Nếu không, dù không phải là không thể, nhưng...”

“Tôi từ chối giải thích.”

“Hả?”

“Những gì có thể nói được thì tôi đại loại đã nói rồi. Cũng có những điều tôi không thể tự nói ra miệng được. Các cô cậu chắc chắn không ngu ngốc, nên hiểu được phải không? Chuyện này

không bình thường. Ai cũng biết con người không thể hồi sinh, và thực tế đúng là như vậy. Những điều như thế này trước mắt là không thể xảy ra. Đây là một sự kiện đặc biệt và có điều kiện đặc thù. Tuy nhiên, đó không phải là phép màu. Giống như một trò ảo thuật, cho dù có vẻ bí ẩn đến đâu thì vẫn có mảnh lời đằng sau nó. Tôi không thể lật tẩy những mảnh lời đó được. Tôi có lí do cho việc tại sao tôi không làm thế được, và tôi cũng không thể nói lí do đó ra. Các cô cậu sẽ làm gì? Chấp nhận lời đề nghị của tôi và hồi sinh cô ấy? Hay là chôn cất? Quyết định luôn đi. Tôi thì thế nào cũng được.”

Haruhiro nhìn lên trần nhà.

Có một cái lỗ. Cậu nhìn thấy bầu trời. Dù bầu trời có trong xanh quang đãng hay bị che phủ bởi những đám mây đen dày cũng chẳng còn quan trọng. Mà đâu phải chỉ có bầu trời. Ít nhất là hiện tại cậu không còn quan tâm tới bất kì điều gì khác. Hiện tại. Chỉ bây giờ thôi sao? Ngày mai, ngày kia, rồi sau đó... Điều ấy liệu có biến mất khi thời gian trôi đi? *Chuyện đó cũng đã xảy ra. Điều này cũng đã xảy ra rồi nhỉ. Cô ấy đã từng sống. Tụi mình dành thời gian bên nhau. Liệu mình có thể nhớ lại theo cách đó?*

“Làm ơn,” Haruhiro nói, mắt vẫn dán lấy bầu trời qua cái lỗ trên trần nhà, “tôi muốn anh hồi sinh Merry nếu anh thực sự có thể làm điều đó.”

Đây liệu có phải là một cơn ác mộng khó chịu hay một trò lừa đảo không? Cậu vẫn không thể rũ bỏ hoàn toàn những nghi ngờ đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, mình sẽ bừng tỉnh giấc rồi thấy chỉ có mình với Merry, chỉ hai đứa với nhau, và Merry đã chết. Xung quanh chẳng còn ai. Không làm gì được nữa. Chỉ đơn giản là Merry đã chết rồi.

Hoặc Jesse sẽ nói “xin lỗi” với một nụ cười nửa miệng. “Tất cả chỉ là dối trá. Xin lỗi nhé. Tôi chỉ đùa chút thôi. Các cô cậu biết là không thể nào hồi sinh người chết còn gì?”

Nhưng cả hai giả thiết đều không phải.

“Vậy thì khản trương bắt tay vào việc nào.”

Anh ta sẽ làm gì? Điều gì sắp bắt đầu? Điều kì lạ là không chỉ Haruhiro, mà Yume, Kuzaku, lẫn Setora vẫn đang đứng nơi ngưỡng cửa, thậm chí cả Shihoru, đều không hỏi han gì Jesse. Không một ai mở miệng, và khi Jesse yêu cầu: “Tránh ra cho khỏi vướng được không?”, Yume và Shihoru đều lùi lại, chẳng nói chẳng rằng, Kuzaku với Haruhiro cũng lặng lẽ bước lui ra phía đằng sau.

Jesse rút ra một con dao, gí mũi dao vào cổ tay trái của mình. Sau đó, anh ta bảo: “Dù bọn Janni có đến cũng tuyệt đối đừng cho họ vào. Đằng nào việc này cũng sẽ mất vài giờ. Tôi không bảo các cô cậu đừng xem, nhưng không nhất thiết phải chứng kiến liên tục từ đầu đến cuối. Vài người ra canh gác bên ngoài đi.”

Đầu tiên là Kuzaku, sau đó là Yume, đi ra ngoài với đôi chân loạng choạng. Yume sững sờ, còn Kuzaku thì rưng rưng nước mắt. Shihoru ở lại. Haruhiro cũng thế.

Jesse quỳ một gối xuống bên cạnh Merry và lẩm bẩm: “Đúng là chỗ này rồi.” Anh ta dùng dao rạch cổ tay trái không chút chần chừ. Có vẻ anh ta đã rạch khá sâu, bởi vì máu phụt ra chứ không chỉ chảy. Jesse kêu lên “Oops!” rồi áp chỗ bị rạch vào bả vai Merry với vẻ hơi hấp tấp. Ở đó có một vết thương trông thật là kinh khủng. Là vết thương khi Merry bị con guorella cắn và có thể cũng là nguyên nhân trực tiếp cướp đi sinh mạng của cô. Rõ ràng là Jesse đang cố gắng đưa vết cắt ở cổ tay mà anh ta tự tạo ra chạm vào vết thương của Merry. Làm thế thì thu được ích lợi gì? Haruhiro không biết. Cảnh tượng thật kinh hoàng, nhưng Haruhiro không ngăn lại được.

Jesse vứt bỏ con dao, dùng tay phải nắm chặt cổ tay trái. Dường như anh ta đang muốn cố định lại. Anh ta hít một hơi, nhả nhó gọi: “Haruhiro.”

“... U...” Haruhiro định trả lời, nhưng gần như chẳng phát ra được tiếng.

“Giúp tôi một chút được không?”

“... Cái gì ạ?”

“Tôi đang giữ rồi, nhưng tôi muốn chúng liền nhau hơn nữa. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên tôi làm việc này nên cũng có chút lúng túng không biết phải xử lí sao. Dù tôi nghĩ là mọi chuyện vẫn sẽ ổn. Cậu cũng hay nói còn gì? Để phòng cho chắc?”

Người đã kịp phản ứng lại là Shihoru. Cô ấy tìm thấy một mảnh vải lớn từ trong đồ đạc của mình. Toàn thân run rẩy, cô thở từng tiếng gấp gấp đứt quãng trong lúc quần vải quanh cổ tay trái của Jesse với cổ Merry rồi buộc lại. Haruhiro không làm gì cả. Chẳng một việc gì. Cậu chỉ đứng nhìn.

Shihoru quay lại, lau tay vào gấu áo choàng.

“... Xin lỗi,” Haruhiro nhỏ giọng nói. Shihoru như ôm lấy cánh tay phải của Haruhiro bằng hai tay và lắc đầu. Shihoru vẫn còn run. Chỉ đứng thôi trông cũng vô cùng khổ sở. Shihoru muốn cậu động viên cô. Haruhiro nghĩ bụng, *chuyện chỉ có vậy thì mình làm được, và mình phải làm, mình nên làm.*

“Nếu Haruhiro không nói thì...”

Cậu đã nhầm.

Không phải thế.

“Tớ... tớ cũng sẽ nhờ Jesse... hồi sinh Merry... Vì thế, cậu đừng gánh vác một mình. Cả Yume, rồi Kuzaku nữa... chắc chắn mọi người cũng cảm thấy như vậy.”

“Ừ,” Haruhiro gật đầu.

Không phải Shihoru muốn cậu làm điểm tựa cho mình. Cô đang cố gắng động viên Haruhiro.

Người sắp gục ngã lúc này... là Haruhiro.

“Tớ...” Khi Haruhiro vẫn chưa nói ra được câu kế tiếp, Shihoru đã nắm chặt tay cậu.

Cậu đã thế sẽ không làm gì để phải hối tiếc. Cậu không biết Merry sẽ nghĩ gì, và có thể cậu sẽ khiến cô đau khổ. Nhưng kể cả thế, Haruhiro cũng không được phép hối hận. Haruhiro sẽ nhận trách nhiệm nếu quyết định này là nhầm lẫn và cậu mắc sai lầm. Bị Merry cảm hận cũng phải chịu. Cô cứ việc thù ghét cậu. Nhưng Haruhiro chỉ biết làm thế này thôi. Cậu không thể có lựa chọn nào khác được. Dù có gặp lại tình huống ấy bao nhiêu lần

đi nữa, Haruhiro cuối cùng vẫn sẽ nhờ cậy Jesse. Có lẽ thật ra cậu còn chẳng hề băn khoăn chút nào cả. Nếu Merry có thể sống lại thì tất nhiên là cậu sẽ ước ao điều đó. Vì vậy, cậu sẽ không ân hận.

Haruhiro siết chặt tay đáp lại Shihoru. Tim cậu không còn đập mạnh nữa. Cũng không còn khó thở.

Bên ngoài bắt đầu loáng thoáng có tiếng ồn ào. Quác. Quác. Quác. Quác. Quác. Quác. Đây là tiếng chim chăng? Cậu nhìn lên cái lỗ trên trần nhà. Có rất nhiều chấm đen bay qua bay lại trên bầu trời. Có vẻ đúng là chim.

Khi này, Jesse quỳ gối phải xuống sàn còn gối trái thì dựng lên. Tư thế đó giờ đã biến thành dáng vẻ quỳ cả hai chân.

Đôi vai anh ta nhô lên hụp xuống nhè nhẹ.

Anh ta bắt đầu lăm bầm gì đó.

Haruhiro vênh tai lên, nhưng giọng anh ta quá nhỏ, cậu không nghe rõ. Tuy nhiên, hình như anh ta đang nói chuyện với ai khác chứ không phải độc thoại một mình. Rốt cuộc là với ai? Merry ư? Nhưng Jesse không nhìn vào mặt Merry. Mắt anh ta nhìn xuống đất.

“Chết tiệt...!” Kuzaku rống lên ở bên ngoài.

Haruhiro nhìn sang, thấy lũ chim đã tập trung lại và đang đáp xuống. Những con chim khá lớn là đại bàng, còn những con nhỏ hơn hẳn và có màu đen xem ra là quạ. Lũ chim dường như đang bu vào xác chết của đám guorella và những gumoo từng là cư dân của Jesse Land. Kuzaku vùng thanh đại đao cố gắng xua đuổi lũ chim, nhưng số lượng chúng quá nhiều, chắc còn khuya mới dẹp nổi. Yume cũng thỉnh thoảng vùng kiếm, nhưng chỉ để đe dọa những con chim bèn mảng đến gần. Cậu không trông thấy Setora và Kiichi. Họ đi đâu mất rồi không biết?

“Shihoru.”

“... Ừ? Gì thế?”

“Cậu ngồi xuống đi.”

“Tớ... không sao.”

“VẬY Ờ?”

“... BẠN Haruhiro thì sao, ổn chứ?”

Cậu suýt nói là không biết, nhưng đã kịp kìm lại.

“TỚ cũng ổn mà.”

“Thế ờ?”

“Ừ.”

Jesse không chỉ chống hai đầu gối, mà ngay đến khuỷu tay phải của anh ta cũng đang chạm mặt đất. Người đàn ông đó trông không ổn chút nào, nhưng Haruhiro không có tâm trạng lên tiếng hỏi.

Merry sẽ sống lại thay cho Jesse. Cậu suýt nữa lại nghĩ ngợi xem điều đó có nghĩa gì. Haruhiro lắc đầu. Thôi đi. Có suy nghĩ thì cũng không có gì thay đổi. Ngoài ra, đã quá muộn rồi. Không, hình như *vẫn chưa hoàn thành*, vì vậy có thể vẫn chưa quá muộn. Tuy nhiên, lúc này cậu không định ngăn cản Jesse. *Dù gì thì Merry cũng sẽ hồi sinh. Mình có thể gặp lại Merry. Như vậy không tốt hay sao? Có thể đó không phải điều tốt, nhưng thế cũng được.*

Lũ quạ đậu xuống mép cái lỗ trên trần nhà và bắt đầu kêu quạc quạc. Nghe chướng tai nên cậu muốn đuổi chúng đi, nhưng với độ cao này thì dù cậu có nhảy lên và vung thanh stiletto cũng chẳng tới. Hay nhờ Shihoru? Dùng Dark? Chắc cũng chẳng cần làm đến mức đó. Cho tới thời điểm hiện tại, có vẻ chúng không định chui qua cái lỗ để vào bên trong, nên cứ kệ đấy đã.

Jesse đã chạm cả trán xuống đất. Cậu không nghe thấy tiếng anh ta nữa. Lưng anh ta vẫn ngọ nguậy một cách chậm chạp. Dường như anh ta chưa chết.

Nhưng kì lạ ghê. Lãnh trọn một đòn Backstab [Đâm sau lưng] mà Jesse vẫn ổn. Mặc dù không hề điều trị, nhưng vết thương đã tự lành. Vậy còn vết thương mới này thì sao?

Lần đó, thanh stiletto của Haruhiro chắc chắn đã xuyên thủng thận của Jesse. Một vết thương trí mạng. Nó thì đã lành

rồi, vậy mà anh ta có thể thành ra thế này chỉ với việc cắt động mạch cổ tay sao?

Thật lạ lùng.

Quác, quác, quác. Quạc, quạc, quạc. Quác, quác, quác, quác.

Những con quạ đang kêu. Số lượng đã tăng lên khá nhiều so với trước. Không chỉ bốn hay năm con. Dễ phải hơn mười con.

“... Teo... teo, lại...?” Shihoru kêu lên.

Haruhiro ớn lạnh.

Đây là ảo giác hay sao? Chỉ có thể nghĩ theo hướng đó.

Jesse không thuộc loại có thân hình cơ bắp và cũng không phải quá cao. Nhưng ngay cả thế, kích thước cơ thể anh ta... Có phải do anh ta đang thu mình lại không nhỉ? Không thể nghĩ vậy được. Rõ ràng là giờ anh ta vô cùng nhỏ bé. Jesse đã teo nhỏ lại. Hoặc có thể nói là *thể tích cơ thể anh ta đã giảm đi*.

Haruhiro căng mắt ra nhìn. Không được rồi. Từ đây thì không thể nhìn rõ được.

Shihoru buông cánh tay cậu ra.

Haruhiro di chuyển đến vị trí có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của Jesse.

Mặc dù không hẳn là cậu có ý thức khi làm vậy, nhưng cậu đã sử dụng Sneaking [Lén lút] một cách tự nhiên.

Má hóp lại kinh khủng, mắt thì trũng xuống sâu hoắm. Jesse trông thật hốc hác. Hoặc có lẽ miêu tả là khô đét lại sẽ phù hợp hơn. Không chỉ có khuôn mặt. Toàn bộ cơ thể anh ta đã mất đi độ dày. Nửa thân trên đang gục xuống và đôi chân bị gập cong đều *mỏng* đến khó tin. Trước đây, cánh tay của Jesse chắc chắn không gầy như vậy. Bây giờ chúng trông như que củi.

Quạ, quạ, quạ.

Quác, quác, quác.

Quạc, quạc, quạc, quạc.

Lũ quạ đang kêu ồn ào.

Jesse dần dần, dần dần *co rút lại*.

Trời đất, cái quái gì đây?

Sao cậu không thấy kì lạ sớm hơn nhỉ?

Jesse đã cắt động mạch cổ tay. Giả sử vết thương đó có tự lành thì anh ta chắc chắn vẫn sẽ mất một lượng máu lớn trong thời gian ngắn. Mặc dù anh ta đã kê miệng vết thương vào vết thương hở của Merry và buộc lại bằng một mảnh vải thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều. Miếng vải sẽ nhanh chóng sũng máu, và biến máu sẽ tràn ra. Tuy nhiên, trạng thái hiện giờ lại không như vậy.

Jesse vẫn đang co rút. Giống như anh ta chẳng qua chỉ là *một túi máu*. Lớp da bên ngoài mang hình dạng con người của Jesse, còn bên trong đầy máu. Nếu máu chảy ra hết thì sẽ chỉ còn lại da. Nhưng điều đó là không thể, tất nhiên. Nếu anh ta không có xương, cơ bắp và các cơ quan nội tạng, chắc chắn anh ta không thể nào đứng lên đi lại được, ngay cả hô hấp cũng không.

“... Không thể nào...” Shihoru lấy tay che miệng.

Jesse gần như đã *mỏng như tờ giấy*.

Cái quái gì thế này?

Quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ, quạ.

Lũ quạ kêu chói cả tai.

Haruhiro thấy buồn nôn. Không còn đường quay lại. Cậu hiểu điều đó. Có thật không? Không, làm gì có chuyện đó. Nếu là ngay bây giờ, chắc chắn vẫn có thể rút lại. Cậu thực sự nghĩ rằng có lẽ làm thế sẽ tốt hơn. Tuy nhiên, nếu cậu kéo Jesse - giờ trông như một chiếc túi da - tách ra khỏi Merry, khả năng sẽ hoàn toàn biến mất. Cậu sẽ không bao giờ có thể gặp lại Merry nữa.

Như thế có được không?

6. Ra dáng lên

Ấu đột nhiên ho. *Hay là ốm rồi? Biết đâu lại là bệnh gì nguy hiểm? Hoặc không? Chắc không đâu. Chỉ là một tiếng ho. Ho vu vơ. Vu vơ... Ừa, đừng có nghĩ mấy thứ chán ngắt như thế chứ, thằng ngu này.*

Bỗng nhiên thấy lo lắng, cậu nhìn sang trái, rồi nhìn sang phải.

Cậu dụi mắt. Làm vậy cũng không giúp cậu nhìn được rõ hơn.

“... Tới đi nhiều nhỉ...”

Dựa vào màu sắc của bầu trời lấp ló trên những tán cây thì mặt trời hẳn vẫn chưa lặn. Mặc dù vậy, khu rừng sâu của Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) vẫn bị bóng tối bao trùm.

Mình chả sợ gì sát... À không. Dù đã trải qua nhiều đêm một mình, thành thật mà nói, mình vẫn không thể xoá được cảm giác bất an và sợ hãi. Tổ ra mạnh mẽ cũng không có tác dụng. Đẳng nào cũng có ai xem đâu. Ra vẻ dũng cảm là điều vô nghĩa.

(Ki hi...)

Ác linh Zodiakun đang ở sau lưng cậu khẽ cười.

Nếu là trước đây, cậu đã lên tiếng phản nản gì đó rồi, nhưng bây giờ cậu chẳng thấy tức tối cho lắm. Ác linh xử sự như một con người có đầy đủ tính cách. Nhưng tuyệt đối không phải vậy. Người ta nói rằng cũng có khi ý chí của Skullhell được phản ánh qua hành động và lời nói của ác linh. Tuy nhiên, ác linh về cơ bản là một tấm gương phản chiếu, một phần thân của hắc ám kị sĩ. Kể cả khi trông nó khác xa với bản thân hắc ám kị sĩ, thì nó cũng chỉ là phần bên trong bị chôn giấu hoặc một phần mà chính hắc ám kị sĩ cũng không nhận ra và được bộc lộ ra bên ngoài.

“I shi shi... Ngã đi... Ngay bây giờ, ngã đi... Ngã chống kênh tại đó... Ngã chết đi...)

“Cơ mà tao đâu có nghĩ như thế đối với chính bản thân mình chứ? Đòi nào lại thế?”

(.....)

“Chơi trò im lặng hả!?”

(.....)

“Biến đi, đủ rồi. Biến luôn đi. Tao đùa thôi. Đùa mà. Đừng biến mất đấy nhé?”

(... Tao... nên làm gì đây... ki hi...)

“Command [Lệnh] đây. Không được biến mất.”

(..... Chậc.....)

“Cái tiếng tắc lưỡi nghe xúi quẩy đấy... là thế quái nào?”

Zodiakun có vẻ không hài lòng, nhưng nó không tự tiện biến mất.

Trước đây, khi một Lord [Đạo sư] trong guild hắc ám kị sĩ ở Alterna biểu diễn cách điều khiển ác linh, Ranta lơ mờ nhớ rằng ông đã sử dụng từ “Command [Lệnh]” để khiến nó tuân theo. Cậu thử làm và thấy hình như cũng có hiệu quả, nên từ nãy tới giờ cậu sử dụng nó thường xuyên.

Ác linh dù gì cũng phải tuân theo hắc ám kị sĩ. Ác linh chống đối chứng tỏ hắc ám kị sĩ đang không thể kiểm soát bản thân. Nói rộng ra, điều đó có nghĩa là anh ta không hiểu chính mình.

Mà vì rốt cuộc đây cũng là bản thân mình, nên việc không hiểu bản thân là không chấp nhận được. Đương nhiên, Ranta hoàn toàn hiểu rõ về bản thân. Những việc như kiểu cơ thể không tuân theo suy nghĩ là chưa từng xảy ra. Đặc biệt, cậu cảm thấy mình tin vào điều đó không chút nghi ngờ. Chính điều đó lại là bằng chứng thực tế rằng cậu không hiểu bản thân mình tí nào cả. Cậu đã không nghĩ sâu xa. Có lẽ là cậu không muốn nghĩ.

Mình là mình. Quý ngài đang ở đây là nguyên chất, một trăm phần trăm. Thế là được chứ gì?

... Nguyên chất một trăm phần trăm là gì cơ? Cái gì mà quý ngài chứ? Ngài nào? Là kẻ nào thế nhỉ? Sao mà trả lời được. Vì mình có hiểu rõ bản thân đâu. Mình chẳng hề nhìn thấy.

Từ trước đến giờ mình nhìn cái gì? Giả sử mình thậm chí không thể nhìn thấy chính bản thân, vậy còn với những người khác thì thế nào? Ví dụ, mình đã đánh giá bọn Haruhiro một cách chính đáng chưa? Hay mình lại nhìn nhận sai lệch tùy theo tâm trạng, để tiện cho mình.

Nhưng kể cả điều đó... cũng là một phần trong mình. Mình là kiểu người như vậy. Tự cho mình là trung tâm, ích kỉ và không biết rút kinh nghiệm. Tại sao lại như thế này?

Tóm lại, có thể mình là đứa không mong đợi gì từ người khác. Chắc tụi bây chẳng thích tao đâu nhỉ? Tao biết mà. Yêu quý tao là chuyện tụi bây sẽ chẳng bao giờ làm chứ còn gì nữa.

Yume, Shihoru và Merry đều ghét mình. Mình thực sự chưa một lần nào nghĩ theo cái kiểu: “ghét là một biểu hiện của tình yêu”, hay “thực ra họ quý mình (mà vờ như không phải)”. Nếu mình chưa từng muốn được yêu quý thì chắc chắn mình cũng sẽ không cố gắng để khiến cho họ thích mình.

Mình cũng không được Kuzaku quý. Chà, cậu ta khá ghét mình. Vì cậu ta là đàn em nên ít nhiều vẫn còn nín nhịn, chứ nếu không phải vậy thì chắc chắn cậu ta đã phản ứng dữ hơn rồi.

Mặc dù chỉ đồng hành với Manato trong một khoảng thời gian cực kì ngắn ngủi, nhưng mình vẫn còn ấn tượng là mình đã được đối xử tử tế. Cậu ấy là một chàng trai thông minh. Có lẽ cậu ấy nghĩ rằng đưa ra phán đoán sai lầm do yêu ghét một người là chuyện đại dột, và cậu ấy đã quen với việc khống chế cảm xúc của mình. Cậu ấy là kiểu người như vậy. Với mình thì như thế càng nhàn.

Moguzou là một kẻ lạ lùng. À không, lạ lùng cũng chẳng phải. Chỉ là cậu ấy rất hiếm có, nên mình mới nghĩ là lạ lùng thôi.

Cậu ấy là một chàng trai tốt. Một chàng trai thực sự tốt tính. Cậu ấy đặt người khác lên trên bản thân, không bao giờ can thiệp linh tinh vào chuyện của người khác, rất chăm chỉ và nghiêm túc. Để cứu đồng đội, cậu ấy dễ dàng vượt qua giới hạn bản thân và đã

bỏ mạng vì điều đó. Trong cuộc chiến với Zoran Zesh tại Pháo đài quan sát Dead Head. Nếu không có Moguzou thì đội Renji và nhóm Wild Angels của Kajiko đã gặp nguy hiểm rồi. Ít nhất một vài người trong số họ có thể đã chết. Nếu đến đủ thì tất cả lính tình nguyện ở đó đã bị giết sạch. Chắc hẳn Moguzou đã biết điều đó. Cậu ấy bắt buộc phải hành động. Nếu cậu ấy không trụ vững ở đó, tất cả sẽ chết. Cậu ấy đã hi sinh mạng sống của mình vì mọi người. Cậu ấy là kiểu người như vậy. Mình nghĩ Moguzou không ghét mình. Mình thực sự tin như thế. Chắc chắn mình đã làm nhiều điều đáng để bị ghét, nhưng cậu ấy không bao giờ căm ghét những đồng đội chiến đấu cùng mình.

Rồi còn Haruhiro.

Hiển nhiên là hắn ghét mình. Không ngoa khi nói rằng hắn ghét cay ghét đắng cái thằng hắc ám kị sĩ phiền phức này. Nhưng hắn cũng chịu đựng rất nhiều. Làm mình cảm động rồi ngạc nhiên đến cạn lời nữa. Hắn bị ngu hử? Hay là, hắn bị khổ tâm. Có lẽ hắn cực M?

Mình không cho rằng mình toàn làm những chuyện cố tình gây rắc rối cho Haruhiro. Mình không có ý định như thế, nhưng cũng chưa bao giờ tính toán để làm mọi thứ với hắn dễ dàng hơn. Mình luôn bảo như thế này. Mà phải làm cho khớp với tao. Để tao chiến đấu thuận lợi thì mày phải lên kế hoạch từng bước thật cẩn thận rồi tao mới tạo môi trường cho tao. Làm sao để ông đây phát huy được khả năng một cách thoải mái. Mày là thủ lĩnh phải không nào? Đã là thủ lĩnh thì đó là điều đương nhiên. Cái chức thủ lĩnh tồn tại là vì thế đấy. Khả năng điều tiết mọi thứ ư? Tóm lại, đó là tất cả.

Chà, Parupiro, mày cũng thế nhỉ? Một thì mệt thật, nhưng phải vậy thôi. Vả lại cũng chẳng ai nhàn hạ cả. Bị buộc phải gánh vác trách nhiệm thủ lĩnh là coi như mày xui tận mạng rồi. Từ bỏ. Hay là cố gắng. Tao không biết. Tao không phải mày. Chẳng ai trở thành tao được, và ngoài mày ra, cũng chẳng ai có thể trở thành mày. Rốt cuộc thì con người đều chỉ có một mình thôi nhỉ?

... Còn cái thằng tao, chẳng kì vọng gì ở ai nhưng lại luôn phó mặc, dựa dẫm hết vào người khác.

“Tự kiểm điểm... làm vậy bây giờ cũng chẳng để làm gì.”

(... I hi... Hi hi hi... Con khỉ hạ đẳng không biết tự kiểm điểm... Hi hi hi...)

Ranta quay lại, trừng mắt nhìn Zodiakun. Nó vẫn trùm nguyên cái thứ đó, chết tiệt. Nó trùm một thứ như tấm ga trải giường màu tím từ trên đầu xuống. Hai mắt của nó giống như hai cái lỗ, và bên dưới là một cái miệng tựa vết nứt. Tay phải nó cầm một con dao, còn tay trái cầm một cái dùi cui. Mặc dù đang lơ lửng, nó vẫn có hai cái chân mọc ra trông rất sống động.

“Này, không phải Zodiakun đã biến thành Zodie rồi à...?”

(Ki hi... Thằng giẻ rách chưa cúng bái gì... đừng có được đà lấn tới... Hãy chết vĩnh viễn trong im lặng đi...)

“Command [Lệnh]. Cấm không được bảo tao chết đi.”

(... Qua đời đi.)

“Dùng từ lịch sự hơn cũng không được đâu nhé?”

(... Bị giết đi.)

“Thế bị động cũng thế.”

(... Một kẻ yêu thích tự do như mày trước đây giờ nghèo đói mất rồi... Ranta...)

“Tự do đi kèm với trách nhiệm. Ngoài ra, đừng có thông thêm cái từ ‘nghèo’ vào nữa.”

(... Ku... Ku hi hi... Trách nhiệm, à... Đây là từ không phù hợp nhất với mày...)

“Bây giờ là tao nhận trách nhiệm về hành động của mình nên mới thành ra như thế này đây?”

(... Đang hối hận hả, Ranta... Thằng ngạo mạn giẻ rách... I hi hi...)

“Không. Tao chẳng hối tiếc gì sất.”

(... Cố tỏ ra là mình ổn... Ki hi hi...)

“Tao chả tỏ vẻ tỏ việc gì hết. Có lẽ có rất nhiều điều mà tao đã không nhận ra nếu không rơi vào tình trạng thế này. Tao không nghĩ ‘như thế này thì tốt quá’, nhưng tao hiểu mà. Từ giờ tao có ra sao đi nữa thì tao cũng không hối hận đâu.”

(... Hi...)

“Nghe hơi bị ngầu quá nhỉ?”

(... Ụ ọ ẹ eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.)

“Mày đang nôn mửa đấy à!?”

Quả nhiên là ác linh của cậu. Nó không bao giờ quên khiêu hài hước dù ở trong bất cứ trường hợp nào. Hài hước là sở thích của đàn ông. Hài hước đem lại sự khoáng đạt. Phụ nữ bị thu hút bởi những người đàn ông khoáng đạt hơn là những anh chàng bị dồn nén. *Nhưng quanh mình làm gì có phụ nữ đâu?*

Mình có nên nghỉ ngơi không? Hay là tiếp tục đi?

Cứ sau vài chục phút cậu lại phân vân. Vài chục phút ư? Hay thường xuyên hơn? Có lẽ là cứ vài phút một lần. Cậu không biết giờ giấc ra sao nên cũng chẳng nói chắc được.

Khi trời gần tối, khu rừng trở nên âm ỉ. Ban ngày cũng chẳng yên tĩnh, nhưng sự ồn ào vào ban đêm khác hẳn. Bóng tối làm cho tầm nhìn giảm sút, nên thính giác cần được mài giũa sắc bén hơn gấp bội phần. Cậu trở nên nhạy cảm với mọi tiếng động. Gần như hoàn toàn phụ thuộc vào âm thanh.

“... Không nên nói chuyện nữa. Này, Zodiakun. Command. Hãy im lặng, trừ khi mày cảm thấy có gì nguy hiểm nhé.”

Sau khi bắt Zodiakun ngậm miệng, những âm thanh vang lên không ngớt của khu rừng càng dội vào tai cậu. Âm thanh. Âm thanh. Cậu không thể để mình bị vui dập bởi luồng âm thanh dữ dội này. Lắng nghe và phân loại ra nào. Điều đó cực kì khó nhưng cậu buộc phải làm. Những âm thanh nghe thấy ở gần là gì? Bước chân của cậu. Tiếng kêu của côn trùng. Chùng đó thôi nhỉ? Còn cái tiếng huýt, huýt, huýt, huýt cao vút kia là tiếng kêu của con gì vậy? Chịu. Quạc, quạc, quạc, quạc quạc quạc quạc, cả âm thanh đấy nữa? *Làm sao mà biết được. Mình có phải tiến sĩ về rừng ban đêm đâu.*

Nóng ruột ghê. Mình đúng là một hắc ám kị sĩ, không phải tiến sĩ về rừng ban đêm. Mà tiến sĩ về rừng ban đêm là cái gì? À khoan, nếu cần thì mình cũng sẽ làm tiến sĩ về rừng ban đêm, hay cái gì cũng được. Mình phải làm... Hay là không đến nỗi thế? Không biết phải nghĩ sao.

Vả lại, tối đen như mực tới mức này thì đi tiếp hẳn là vô cùng liều lĩnh. Mình chạm giới hạn rồi nhỉ? Rõ ràng là nguy hiểm, hay mình nghỉ chân thôi? Mình cứ ngủ, khi tỉnh dậy thì trời chắc đã sáng rồi. Mà nếu có chuyện gì xảy ra lúc đang ngủ, lúc đấy ứng biến vẫn kịp. Ông chú bây giờ cũng đang nghỉ, đúng không? Trước hết, liệu ông ta có còn đuổi theo mình không nhỉ? Mục tiêu của ông chú là dẫn mình về. Còn mình thì không có ý định đó. Biết đâu ông ta đã quay về với thái độ kiêu như “ừ thế thì thôi”? Nếu là vậy, mình chẳng cần phải vội vã. Chỉ việc tiến lên một cách chậm rãi, đặt sự an toàn lên hàng đầu.

... Không được.

Sợ.

Thật là đáng sợ!

Sợ quá luôn ấy!? Tim đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập đập loạn xạ! Cái cảm giác sợ hãi mà cho tới giờ này mình chưa bao giờ cảm thấy! Là tại sao!?

“... Ra là vậy.”

Cho đến bây giờ, cậu là kẻ bị truy đuổi. Tất nhiên, cậu đã cố gắng để không bị bắt, và hẳn cảm thấy có bóng dáng kẻ nào đuổi theo là cậu lại thấy sợ, nhưng đối phương là bọn Takasagi. Chắc là họ sẽ không giết cậu mà chẳng nói năng gì. Cậu đã suy đoán như vậy và thực tế chính xác là thế. Hơn nữa, chừng nào bọn Takasagi còn đuổi theo cậu, thì hiểu theo một cách nào đó, Ranta sẽ không đơn độc. Ít nhất, cậu chưa từng có cảm giác mình thực sự, hoàn toàn, tuyệt đối chỉ có một mình.

Trong khu rừng rộng lớn và đầy rẫy nguy hiểm của Thousand Valley, cậu thậm chí còn chẳng biết mình đang đi về hướng nào.

Đại khái thì cậu đang đi đâu và định làm gì nhỉ?

Cậu đang vu vơ nghĩ rằng hay là quay về Alterna. Nhưng cậu không có ý tưởng nào cụ thể về việc sẽ làm gì ở Alterna cả. Cậu mơ hồ nghĩ, nếu giờ gặp Renji thì có lẽ cậu ta sẽ không cho mình gia nhập tổ đội nữa đâu. Mình đã từ chối cậu ta một lần. Chắc khó rồi.

Mình có thể quay lại không? Về Alterna?

Với tình hình này, mình không ngu ngốc đến mức tự tin nói “tôi sẽ làm được” một cách vô căn cứ.

Đây là, sự cô độc.

Một sự cô độc thuần khiết không vẩn đục.

Cậu muốn nghỉ ngơi. Để phục hồi thể lực và tránh rủi ro, tốt nhất là cậu nên nghỉ ngơi. Không cần phải ngủ. Chỉ cần nằm xuống, hoặc thậm chí chỉ ngồi. Trí não cậu biết điều đó.

Nhưng cậu không thể nghỉ ngơi.

Nếu dừng lại, có lẽ cậu sẽ phát điên. Ít nhất cậu cũng sẽ khóc. Chẳng biết từ lúc nào, Ranta đã nước mắt lưng tròng. Thật xấu hổ, nhưng cậu cũng bật ra những tiếng thổn thức. Không, cậu còn chẳng đủ bình tĩnh để mà xấu với chả hổ lúc này.

Cậu chỉ có thể thực thể hoá ác linh của mình liên tục trong ba mươi phút. Khi cậu nhận ra thì Zodiakun đã biến mất rồi, làm cậu muốn hét lên. *Nếu mày sắp biến mất thì phải nói cho tao! Nói xong rồi hẵng biến mất chứ!* Vừa hỉ mũi, cậu vừa cuống quýt thực hiện Demon Call [Triệu hồi ác linh] một lần nữa. Zodiakun đã tuân theo mệnh lệnh của Ranta, không nói một lời thừa thãi. Dù gì cũng do chính cậu ra lệnh, nên cậu không thể phàn nàn. Nếu thu hồi Command thì tức là cậu đã thua. Không, không phải là vấn đề thua hay thắng. Nếu cứ tiếp tục nói chuyện kiểu hài hước với Zodiakun thì đúng là sẽ bớt căng thẳng thật, nhưng hiểu theo nghĩa nào đó thì nó như kiểu cậu đang một mình đóng cả hai vai khôn và dại, gọi là vô nghĩa cũng chẳng sai. Không không, vấn đề không phải ở đó, mà kiểu như, thực tế... Ủa mà tại sao lúc đầu cậu lại ra lệnh cho Zodiakun không được nói chuyện nhỉ? Cậu không còn nhớ nữa, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép một người đàn ông không bao giờ nói hai lời lại đi hạ mình nhờ vả rằng: “Giờ tao cô độc và sợ hãi quá nên mày nói một hai câu chuyện thú vị đi.” Đúng rồi. *Mình có thể thừa nhận là không còn cách nào khác khi được nhờ vả, nhưng tự mình cúi đầu thì còn lâu. Hơn nữa, ác linh là một thứ giống mình, nên việc cầu xin hay không bản thân nó đã là một câu chuyện kì quặc... Nói cách khác,*

từ phía Zodiakun cũng có thể suy đoán được cảm xúc của tao đây và đùa một phát đúng không? Thấy chuyện đó sao? Này? Thế nào ạ? Tôi đang hỏi đấy. Không, mình không hỏi mà. Mình không hỏi. Tao không hỏi thì mày cũng phải suy ra chứ. Nhìn thấu đi. Tại sao mày không đoán được? Tao buồn quá. Thật cay đắng. Thật sự, thật sự cay đắng đấy...

Trời đã sáng hơn một tẹo, đường nét của cây cối và địa hình đã trở nên dễ nắm bắt hơn. Cậu cảm thấy chỉ trong một đêm, mình như già đi hai, ba chục tuổi. Cơ thể và tâm trí cậu đã suy kiệt đến thế rồi.

“... Tức là mình... an toàn rồi...?”

Không. Còn quá sớm để nghĩ vậy. Đêm vẫn chưa kết thúc.

Thêm một lúc nữa.

Còn chút nữa thôi.

... Cố gắng thêm chút nữa rồi sao? Sẽ như thế nào?

Kể cả khi bình minh đến, chẳng có gì đảm bảo rằng cậu sẽ an toàn. Đến bao giờ cậu mới có thể nghỉ ngơi?

Lúc nào cũng được.

Nếu cậu đã sẵn sàng là mọi chuyện muốn ra sao cũng được thì cậu có thể nghỉ ngơi bất cứ lúc nào, theo bất kì cách nào cậu muốn.

Vậy chỉ còn vấn đề tâm lí sẵn sàng thôi. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là từ bỏ. Không, đúng hơn là bình thản chấp nhận. *Mình đã đi tới tận đây. Mình đã đến giới hạn. Việc bước tiếp thật là khổ sở, không tài nào chịu nổi. Chỉ một bước thôi mà lại nặng nhọc đến thế này. Mình nên nghỉ ngơi. Nếu không, mình sẽ ngã quỵ mất. Buộc phải nghỉ ngơi thôi.*

Hãy quyết định rồi nghỉ ngơi đi. Không sao đâu. Những điều mình lo lắng chắc sẽ không xảy ra. Mình sẽ chớp mắt một lát, và khi chớp mắt xong, mình lại có thể cử động đầy khoẻ khoắn.

Cậu dừng lại.

“... Được rồi...”

Ngay cả giọng nói thốt ra từ miệng cậu cũng yếu ớt... *Ô kìa? Bắt buộc phải nghỉ thôi. Đủ lắm rồi.*

Cậu đang định ngồi bệt xuống đất thì...

(Hi... Ranran...)

“... Hả?”

Nghe tiếng gọi, cậu quay lại. Ranran là cái quái gì cơ, Ranran ấy? Nhưng bây giờ không phải lúc để đòi co.

Zodiakun đang sắp sửa quay sang phải.

Ranta lập tức nhảy đi bằng Exhaust [Bài xích hệ]. Ngay sau đó, đúng hơn là gần như cùng lúc, Zodiakun bị đè xuống bởi một thứ gì đó. Cái thứ đó có vẻ đã nhảy ra khỏi bụi cây gần đấy... ngay phía sau Ranta và Zodiakun, rồi tấn công Zodiakun. Zodiakun chưa kịp chống trả thì đã bị kẻ địch cắn xé chỗ có hai con mắt giống như hai cái lỗ. Khi hứng chịu một tổn thương trí mạng, ác linh sẽ dễ dàng vỡ vụn tựa như lâu đài cát. Kẻ tấn công có lẽ đã bị bối rối vì điều đó. Nhưng nó nhanh chóng hạ thấp trọng tâm và chuyển hướng sang Ranta. Đó là thứ gì?

Một con thú? Nó hơi đen. Không, có hoa văn đốm. Sói? Không, mèo à? Một con báo hay gì đó?

Chết tiệt. Nó nhanh quá.

Cậu không có kiếm. Cậu đã đánh mất nó khi giao chiến với Takasagi. Thật là tồi tệ.

Ranta vừa nhảy lùi lại với Exhaust [Bài xích hệ] vừa rút ra con dao dự phòng, nhưng cậu phải làm gì với một vũ khí như thế này cơ chứ?

Lại Exhaust.

Không được rồi. Không thể tách khỏi nó. Mà nó thì lại ập tới rất nhanh. Nó ở một cấp độ khác hẳn với con người hoặc orc. Quá nhanh. Không xong. Không chạy trốn được.

Ranta đã hoàn toàn hoảng loạn. Chắc là vì thế.

“... Ừn ga...!?”

Một cái cây. Cậu đập cả lưng vào gốc cây. Thật quá là bất cần.

Nó xông đến. Con báo. Có lẽ là một con báo. Nó gầm lên “gôôôôô” và lao vào cậu.

Nó chồm lên Ranta. Áp lực thật khủng khiếp. Cậu bị đè xuống đất. Cánh tay không thể cử động. Ranta có đội mũ giáp. Tấm che mặt di động văng ra. Có vẻ nó đã bị con báo cắn đứt là.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Tiếp đây mới thật sự là nguy hiểm. Mặt cậu sẽ bị cắn. Ranta lập tức ngھn cổ lên. Con báo cắn ngập răng vào đầu cậu chứ không phải là mặt cậu.

“Ô ô ô, ô ô ô ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Thứ đang bị ngấu nghiến, là cái mũ giáp. Đúng. Mũ giáp của cậu. Bằng cách nào đó, chiếc mũ giáp đã ngăn được những chiếc nanh của con báo.

Không...?

“... Đau!?”

Đau đấy mà?

Cái này đau lắm đó biết không?

“Ô ô ô ô ô ô ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô ô, nư ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Chiếc mũ giáp. Lực hàm khủng khiếp. Răng nanh của nó chắc đã xuyên thủng chiếc mũ giáp. Những chiếc răng nanh đang cắm vào đầu Ranta. Có lẽ chưa quá sâu, nhưng cậu thấy đau nên chắc chắn chúng đang đâm vào cậu. Ngoài ra, chiếc mũ giáp của cậu sắp bị nghiền nát, hoặc nó đã bẹp dúm rồi, cổ cậu như sắp gãy. *Mình sẽ chết. Mình sẽ chết, phải không? Sẽ bị nó ăn thịt.*

“Khô khô khô khô khô không ngon đâu vì không ngon nên đừng có ăn ăn ăn ăn ăn tao! Đừng ăn thịt tao mà ô ô ô ô ô ô ô a a a a sô sô sô sô sô a a a a a a a a a aaaaaaaa...!”

Bình tĩnh nào. Càng những lúc như thế này càng phải bình tĩnh, bìm tĩm. Ôi bìm với tĩm cái nôi gì, cái kia, cái kia cơ.

“A, a a a, ... hỡi Bóng tối, hỡi chủ nhân ác đức, Dread Terror [Bóng đêm kinh hoàng]...!”

Thứ tựa như làn sương tím bốc lên rồi bị hút vào mũi và miệng của con báo. Hiệu quả thấy ngay.

Con báo nhảy xa khỏi Ranta.

Ranta ngay lập tức lăn sang một bên và bò trên tứ chi. Cậu nhảy bằng chiêu Leap Out [Phóng ra].

Cậu vừa chạy trốn vừa quay lại xem tình hình con báo. Con báo kêu “gyaa gyoh” như mèo trong khi nhảy nhót xung quanh. Có một thứ gì đó đáng sợ ở trước mắt nó và nó đang cố dùng hai chân trước gạt đi. Nó lúc này trông như thế. Làm mục tiêu khiếp sợ với sự uy hiếp của Thần Bóng tối Skullhell và cướp đi khả năng phán đoán thông thường. Dread Terror [Bóng đêm kinh hoàng] đã có hiệu quả. Nếu nhân lúc này cậu có thể chạy trốn ngay thì tốt quá, nhưng mọi thứ có lẽ sẽ không dễ dàng.

Con báo gầm lên và quay về phía cậu. Nó tới kìa. Chỉ trong chớp mắt, nó đã đuổi theo cậu với tốc độ tối đa.

Có khi nào chuyện này... đi theo chiều hướng mình sẽ chết không?

Để sử dụng ma pháp hắc ám, cậu bắt buộc phải dừng lại. Nhưng nếu cậu dừng lại, nó sẽ đuổi đến trong nháy mắt và xô ngã cậu ngay. Nghênh chiến với nó cũng không ổn. Con báo đó lớn hơn hẳn Ranta. Chỉ với một con dao này thì chẳng có cơ hội thắng. Báo chắc là không có sức bền, nếu cậu cứ tiếp tục chạy thì may ra nó sẽ kiệt sức, nhưng nó lại quá nhanh. Nhanh kinh khủng. Cậu sẽ sớm bị đuổi kịp. Đến nước này thì...

Đối với con báo, Ranta là con mồi. Chắc chắn nó đang cố ăn thịt cậu. Nó đang đói. Nó muốn ăn. Nếu vậy, cậu chỉ cần cho nó ăn thôi. Đúng. Hãy cho nó một cánh tay chẳng hạn.

Được thôi, mình đã quyết định. Để sống sót thì đó là cái giá quá rẻ. Chẳng có sao trắng gì hết. Mình sẽ sống. Mình sẽ sống. Hãy cứng rắn lên, giữ một cái đầu lạnh, làm sao để sống sót, hãy tập trung và đưa ra lựa chọn giữ hay bỏ. Mình sẽ làm. Mình có thể làm được. Tin thế đi.

Cậu dừng lại đột ngột. Con báo lập tức áp sát. Có thể nói nó đã ở ngay trước mũi cậu.

Missing [Mất dấu chim bay].

Vờ sang phải nhưng nhảy sang trái.

Con báo gần như không bị đánh lạc hướng, nó đuổi theo cậu. Chết tiệt thật. Trục giác của những sinh vật hoang dã thật không phải dạng vừa.

Một lần nữa, Missing [Mất dấu chim bay]. Lần này cũng vờ sang phải nhưng nhảy sang trái... *Cố lên, chân của ta ơi!*

Con báo hơi lắc sang bên phải, nhưng nó vẫn dai dẳng bám theo.

“Gư a...!”

Không phải là Leap Out [Phóng ra], cũng chẳng phải Exhaust [Bài xích hệ]. Ranta vận mình, gần như nhảy thẳng lên trên. Không cao, mà thấp và đanh gọn. Con báo đang xông thẳng tới, cậu sẽ tránh được. Không, không phải vậy.

Cậu bám lấy lưng con báo.

Tùy trường hợp mà tao sẵn sàng hi sinh một cánh tay, nhưng tao không định cho mày ngay từ đầu đâu nhé.

Ranta vòng tay trái qua cổ con báo, dùng cả hai chân quắp lấy thân nó. Cậu đâm con dao của mình vào một bên cổ nó. Cậu định thọc sâu vào, nhưng con báo đã kêu “gyaao” và nhảy dựng lên. Nó đâm sầm lưng vào một cái cây gần đó. Người chịu thiệt hại trực tiếp chính là Ranta đang bám sau lưng nó. Một pha va chạm. Cậu suýt thì mất ý thức. *Tao mà lại buông tay á. Tao không rời ra đâu!*

“Ngyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Cậu vung con dao. *Chết đi. Chết đi. Chết đi mà.*

Con báo giãy giụa, cào chân trước vào tay trái Ranta. Móng vuốt của nó. Sức mạnh thật kinh hồn.

Cánh tay trái của cậu bị đẩy ra.

Bây giờ là lúc... không được cứng đầu.

Buông ra thôi. Cậu lộn một vòng rồi đứng dậy. Con báo nhảy bổ vào cậu.

Cậu chạy trốn bằng Exhaust [Bãi xích hệ] và Missing [Mất dấu chim bay], suýt soát mở đường máu, nhưng khí thế của con báo không hề suy giảm. Cứ như thể vết thương trên cổ nó chẳng đau chẳng ngứa gì.

Ranta cởi bỏ chiếc mũ giáp bẹp dúm của mình, ném nó vào con báo rồi nhảy đi bằng Exhaust. Chân cậu oải lắm rồi. Cậu có thể chiến đấu tới lúc nào? *Nghĩ kĩ xem. Vì chỉ có quyết tâm thôi thì không đủ.*

Đây là lúc phải tìm ra một bước ngoặt xoay chuyển tình thế, nhưng cậu không có cách nào. Lần nữa. Cậu sẽ phải làm chuyện vừa rồi một lần nữa. Nếu chỉ một lần thì cậu có thể xoay sở được. Còn một khi đã không thể chuyển động theo ý mình thì cậu buộc phải bước vào một trận chiến tan xương nát thịt.

Cậu không còn sức. Cũng không có quyết tâm bi hùng. Đây rõ ràng là ngõ cụt, là một tình huống sinh tử, và cậu đang đứng trên bờ vực, nhưng cậu lại thấy thoải mái một cách lạ lùng.

Nếu không thế thì cậu đã giật mình ngã ngửa khi một vật gì đó dài dài đột ngột rơi xuống từ trên đầu và bị con báo xoi tái ngay sau đấy.

Đương nhiên là cậu hơi bất ngờ, nhưng vừa đúng lúc cơ thể cậu đang thả lỏng nên có thể phản ứng ngay lập tức. Vật thể dài đó cắm xuống đất ngay trước đầu ngón tay Ranta. Đó là một thanh katana. Ranta lập tức quăng con dao đi và rút thanh katana lên khỏi mặt đất. Cậu kéo chuôi kiếm về gần tai trái và cầm nó bằng cả hai tay. Chân phải lên trước, chân trái về sau. Con báo ở gần lắm rồi. Gần quá mức. Cậu tiến chân trái lên, xoay cổ tay, chém một đường chéo từ phía trên bên trái xuống phía dưới bên phải.

Cậu cảm thấy mình đã chém trúng.

Con báo sượt qua sát sàn sạt sườn bên phải của cậu rồi đổ gục.

“... Thanh kiếm này...”

Ở trước mặt cậu, bên tay trái, có một chỗ nhô lên thẳng đứng, nhưng không đủ cao để gọi là một ngọn đồi.

Ai đó đã ném cho cậu thanh katana này từ trên đấy. Cậu chỉ có thể nghĩ vậy. Làm gì có chuyện một thứ như thế lại rơi từ trên trời xuống vừa vặn đúng lúc được, nên có thể nói rằng không còn khả năng nào khác.

Mặc dù biết là vô nghĩa, nhưng Ranta vẫn leo lên dốc. Thế mà lại không vô nghĩa chút nào.

Ở đó không có ai, nhưng có một chiếc vỏ kiếm bị bỏ lại.

Ranta cúi người và với lấy cái vỏ. Khi cậu nắm lấy nó, đầu gối tự nhiên khụy xuống.

“...!”

Đừng khóc.

Mình không được rơi nước mắt.

Cậu cố sức kìm lại, chỉ thở dài.

“Cái ông chú đó...”

Cậu định cười, nhưng không được.

“... Đúng là đồ ngốc... ư...”

7. Cọc tiêu

... Chạy.

Chạy.

Trời tối.

Tôi chạy trong một đường hầm dài, rất dài, tối đen như mực.

Ở phía trước, tôi thấy có cái gì đó sáng lên.

Tôi hướng tới nó và chạy.

Chạy.

Chạy.

Chạy trong bóng tối.

Chạy về phía ánh sáng.

Có vẻ tôi sẽ không thể đến được đó. Dù vậy tôi vẫn chạy.

Chạy.

Chạy.

Sắp đến rồi. Một chút nữa thôi.

Đường hầm tưởng như sắp kết thúc, nhưng hoá ra là không.

Chạy.

Chạy.

Chạy.

Tôi tiếp tục chạy, và...

Đột nhiên, ánh sáng tràn ngập.

Ra khỏi đường hầm, tôi vẫn chạy.

Chạy.

Chạy càng xa càng tốt.

Ánh nắng chiếu vào làm cánh tay và mái đầu trần của tôi nóng lên.

Khi chạy, cảm giác rất mát mẻ dễ chịu, nên tôi không muốn dừng lại.

Chạy.

Chạy qua bãi cỏ.

Tôi vừa chạy vừa ngoái lại, mặt trời chiếu vào mắt làm tôi bị chói.

Điều đó cứ kì kì, khiến tôi bật cười.

Tôi vừa cười vừa quay lại đằng trước và chạy.

Này, đừng đi xa quá nhé.

Tôi nghe thấy một giọng nói.

“Không thích,” tôi đáp, lại cười, và guồng nhanh chân.

Tôi không muốn bị tóm.

Không muốn bị ai tóm cả.

Tôi không muốn đi đến một nơi cụ thể nào.

Dù trời không có gió, tôi vẫn có cảm giác như gió đang thổi khi chạy thế này.

... Này, thật tình... đã bảo quay lại đi mà.

Tôi lại nghe thấy giọng nói.

Thôi đành, tôi nghĩ vậy và dừng lại. Bố lúc nào cũng công việc, công việc, nên mới thiếu vận động. Ông thích ghi lại mọi thứ bằng máy quay video. Vào ngày nghỉ, ông sẽ lái xe ô tô đưa con gái đến một chỗ hơi xa một chút, hoặc thỉnh thoảng, chúng tôi đi bộ đến công viên lân cận, tóm lại là ông sẽ đưa tôi đi đâu đó và lia máy vòng quanh. Kể đến là vào lễ tốt nghiệp mầm non, lễ nhập học của tôi. Lễ hội búp bê, rồi Giáng Sinh. Ngoài ra, còn cả sinh nhật tôi nữa.

Mặc dù ghi lại hết thấy mọi thứ, nhưng bố không xem nhỉ?

Bố bảo rằng... Không sao hết. Đây là sự ghi chép lại. Một ngày nào đó, chắc chắn sẽ có lúc chúng ta bỗng dưng muốn xem, có thể vừa cùng xem vừa hồi tưởng lại. Bố quay video là để dành cho thời điểm đó đấy.

Tôi hỏi: “Sau khi con lớn lên ư?” Bố trả lời: “Ví dụ như là, để xem nào, khi con lớn lên, kết hôn với ai đó và có con chẳng hạn...”

Tôi thấy thật lạ lùng. Tôi, kết hôn?

Chúng ta đâu thể dám chắc là con sẽ không làm vậy. Chà, kết hôn cũng chẳng có gì là lạ. Bố nghĩ có lẽ lúc nào đấy con sẽ kết hôn với một ai đó thôi.

... Con có làm vậy không nhỉ? Kết hôn? Có con? Nghĩa là con sẽ làm mẹ?

Bố nói rằng cũng có thể thế chứ sao.

Điều đó chắc sẽ không xảy ra, tôi có cảm giác vậy.

“... Hả? Gì cơ? Mẹ nói lại đi. Đợi đã... con không nghe rõ.”

Mẹ đang nói gì đó ở đầu kia điện thoại. Mẹ đang khóc. Giọng nói nghẹn ngào của bà làm tôi không nghe rõ. Nhưng thực ra tôi hiểu. Tôi nghe rõ câu bà nói rằng bố tôi đã mất. Nhưng tôi nghĩ đó là một lời nói dối, hoặc tôi đã nghe nhầm, tóm lại chuyện đó không thể nào xảy ra được, nên tôi cứ hỏi lại bà.

Hả?

Gì cơ? Mẹ nói rõ ràng lên?

Bố, bị làm sao cơ...?

Chạy.

Tôi chạy.

Tôi chạy qua hành lang của trường.

Tôi ra khỏi trường và chạy tiếp.

Đến một con đường lớn, tôi vừa chạy vừa tìm một chiếc taxi. Tôi giơ tay và chạy.

Tôi chui tọt vào chiếc taxi vừa dừng lại. Tôi cho bác tài biết điểm đến. Chiếc taxi từ từ tiến lên. Khi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, xe dừng lại. Tôi thấy chậm, quá chậm. Nếu biết thế này thì tôi chẳng nên bắt taxi. Tôi nên chạy tiếp. Xe taxi dừng trước cổng bệnh viện. Tôi định xuống. Cửa không mở. Quý khách ơi, tiền xe, tiền xe. Tôi nghe người ta nói vậy. Tôi vừa hỏi: “Bao nhiêu ạ?” vừa rút ví ra. Tôi tái mặt. Trong ví chỉ có bốn trăm hai mươi lăm yên. Không đủ. Làm sao đây, làm sao đây, ưm, bố cháu, vừa mất, cho nên, cháu xin lỗi, về số tiền. À, không sao, không sao, bác hiểu rồi, người lái xe mở cửa cho tôi. Cháu xin lỗi, xin lỗi, cháu xin lỗi. Tôi xin lỗi không biết bao nhiêu lần, xuống khỏi chiếc taxi và chạy. Tôi chạy vòng vòng trong bệnh viện.

... Trong một không gian tối tăm, tôi xem những đoạn phim mà bố đã quay. Tôi đang chạy. Đang cười. Đang ngồi ngay ngắn. Thổi nến trên bánh kem. Ca hát. Đôi khi, tôi nghe thấy giọng nói của bố. *Này, đừng đi quá xa nhé.* Tiếng cười của bố. Khi tôi hát, bố cũng hát. Tôi ngồi trên sàn trong một căn phòng đã tắt hết điện, xem hình ảnh của chính mình được chiếu trên tivi bao lâu không rõ.

Khuôn mặt của bố không xuất hiện lấy một lần. Cả tay ông cũng không.

Tôi chỉ nghe thấy giọng nói của ông. Mà cũng chỉ thỉnh thoảng.

Tại sao tôi không quay lại hình ảnh của bố thế này?

“Làm ơn hẹn hò với tớ nhé,” Hakamada nói với tôi dưới những tia nắng xuyên qua kẽ lá, rồi cậu sửa lại: “À, sao tự dưng

tớ lại trang trọng thế, nghe buồn cười nhỉ, cậu có thể... hẹn hò với tớ không?” Tôi trầm ngâm suy nghĩ, rồi hỏi cậu.

“Hẹn hò cụ thể là làm những gì?”

“... Làm gì à, tức là... đi về cùng nhau chẳng hạn.”

“Tớ chỉ cần đi về cùng cậu là được à?”

“Không, không chỉ có thế... Đi chơi nữa?”

“Đi chơi cũng được, nhưng...”

“Nhưng?”

“Không có gì.”

Kết hôn thì chắc là không đâu nhỉ, tôi nghĩ vậy. Tất nhiên, Hakamada không nói gì về hôn nhân. Cậu ấy không nói một lời nào về chuyện đó. Nhưng tôi lại nghĩ, nếu không hẳn là muốn kết hôn thì hẹn hò với nhau có ý nghĩa gì.

“Cậu thích Hakamada ở điểm nào?” Bị Yakkii hỏi, tôi nghiêng đầu tư lự. Yakkii đỗ xe đạp cạnh băng ghế và đang liếm một que kem. Tôi cũng đang mút một que. Tiếng ve sầu ồn ào và que kem của tôi rất lạnh, nhưng tôi không hề đổ mồ hôi.

“Cũng chẳng có điểm gì đáng kể,” tôi thành thật trả lời.

“Chẳng có điểm tốt nào mà cậu vẫn hẹn hò à?”

“Gọi là hẹn hò chứ bọn tớ chỉ đi về cùng nhau thôi.”

“Thì đó gọi là hẹn hò còn gì nữa? Sao nào, thế hai cậu đã hôn nhau chưa?”

“Cái đó thì chưa.”

“Ừa, cậu không thích à?”

“Tớ còn chẳng bao giờ nghĩ là mình muốn làm như vậy.”

“Thế sao cậu còn hẹn hò?”

Để xem nào, có thể nói rằng tôi thấy thử hẹn hò với ai đó cũng không tệ, nhưng tôi cảm giác hơi khác. Trong khi tôi không thể trả lời cho nghiêm chỉnh, Yakkii bảo: “Có khi nên thôi đi thì hơn?” Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng nên nói thế nào với Hakamada đây?

Khi tôi lấy giày đi trong trường ra khỏi tủ và xỏ vào, chân tôi có cảm giác ghê ghê. Tôi tháo giày và thấy tất mình nhớp nháp một màu đỏ. *Hẳn là thế, hiểu rồi*, tôi nghĩ vậy và kiểm tra bên trong tủ giày. Có vẻ bên trong đầy tương cà. Chắc chắn tôi không tự mình làm thế rồi, nên đây hẳn là trò của ai đó.

“Sao họ lại làm chuyện tồi tệ thế nhỉ...”

Tôi lẩm bẩm và cởi tất. Cả hai chiếc giày của tôi đều dính đầy tương cà. Giày chứ có phải *hot dock* đâu chứ. Không phải *hot dock*, mà là *hot dog*. Dock là nơi chế tạo và sửa chữa tàu. Dog là con chó. Hot dog là “chó nóng”. *Chẳng hiểu sao lại thế*, tôi vừa nghĩ vừa đi dọc hành lang, tay cầm một bên tất bị dính tương cà, chân trái vẫn đi nguyên tất, chân phải để trần. Chắc chắn là có giày đi trong nhà dành cho khách ở đâu đó.

“Kìa, Mee, sao thế?” Yakkii gọi tôi. Nửa dưới khuôn mặt Yakkii thư thái một cách kì lạ. Nửa trên thì hơi cứng một chút. Nhìn biểu cảm của cậu ấy, tôi tin chắc Yakkii đã làm điều đó.

“Tớ đang tìm giày đi trong nhà,” tôi trả lời.

“Tại sao? Ở kia? Tất của cậu bị sao thế?”

“Bẩn mất rồi.”

“Cậu làm gì mà để tất bẩn như thế? Kì ghê Mee nhỉ? Mee hơi bị kì cục đấy.”

“Chắc vậy.”

Tôi quyết định chia tay với Hakamada. Khi tôi trực tiếp nói vậy với cậu ấy trên đường từ trường về, Hakamada đã rất bối rối.

“Ơ, tớ, đã làm gì sai à...?”

“Hakamada không làm gì sai cả.”

“Nếu vậy thì tại sao cậu lại nói lời chia tay?”

“Tớ nghĩ như thế này không ổn.”

“Hả, như thế này là sao?”

“Biết nói sao nhỉ? Ừm, tớ nghĩ là có lẽ Hakamada thích tớ.”

“Phải, tớ thích cậu mà. Vì thích cậu nên tớ mới bảo chúng ta hãy hẹn hò. Ơ, gì cơ, vậy là đằng ấy không thích tớ phải không...?”

“Chắc là cảm giác của tớ rất khác với cảm giác của Hakamada. Tớ vốn dĩ không biết thích nghĩa là như thế nào.”

“Vậy thì đáng ra ngay từ đầu đừng có hẹn hò chứ...”

Mặt Hakamada đỏ bừng. Cậu ấy cực kì tức giận. Cũng dễ hiểu thôi. Tôi đã hẹn hò với cậu ấy mà không suy nghĩ gì nhiều và tôi đang hối hận. Tôi nghĩ mình đã làm một điều sai trái. Tôi đã làm cậu ấy tổn thương. Tôi chợt nhận ra rằng chính vì không muốn làm tổn thương cậu ấy nên tôi mới đồng ý hẹn hò. Hoá ra điều đó lại làm cậu ấy tổn thương nhiều hơn. Hakamada là một người bạn mà tôi có thể chào hỏi, trò chuyện bình thường, và nếu được rủ thì tôi sẽ đi chơi cùng cậu với một vài người khác. Như thế cũng vui, nhưng đột nhiên cậu ấy lại bảo muốn hẹn hò. Nếu từ chối thì bầu không khí giữa hai đứa sẽ thành ra gượng gạo, tôi không muốn thế. Và kết quả của việc đó là nó thậm chí còn trở nên gượng gạo hơn, à, nói gượng gạo không đúng, bây giờ thì thành tệ hại mất rồi. Chắc là tôi sẽ không bao giờ có thể trò chuyện thoải mái với Hakamada được nữa.

“Tớ thật tệ.”

“Đúng thế.”

“Xin lỗi cậu.”

Tôi cúi đầu xin lỗi. Hakamada không nói gì. Cậu ấy đang nhìn xuống. Tay trái cậu nắm lấy quần đồng phục. Tay phải cậu siết chặt lại, khẽ run rẩy. Nếu tôi đề nghị thôi không chia tay nữa, thì cơn giận của cậu liệu có nguôi đi? Nhưng tôi không thể làm như vậy.

“Ừa, vậy là cậu đã chia tay với Hakamada rồi hả, Mee?”

Tôi đáp rằng đúng vậy. Yakkii nói.

“Khổ đầu Hakamada ghê.”

Cái đó thì phải nói là “khổ thân” chứ. Tôi nghĩ vậy nhưng im lặng.

“Mee nên rút kinh nghiệm từ việc này và đừng làm thế nữa. Sẽ bị ghét đấy.”

Tôi vừa tỏ ý đồng tình, vừa tự hỏi tại sao mình lại bị Yakkii ghét vì những gì đã xảy ra với Hakamada. Ngày xưa, khi có gì

không hiểu, tôi lại đem hỏi bố. Tôi ít khi hỏi mẹ, và giờ cũng không. Kể ra, mẹ giống Yakkii ở một điểm nào đó. Yakkii bình thường nhẹ dạ, vô tư và dễ nói chuyện. Nhưng thỉnh thoảng cô ấy đột nhiên trở nên tàn nhẫn. Cô ấy sẽ thốt ra những từ ngữ khó nghe một cách bất ngờ và ném chúng về phía đối phương. Sau đó một thời gian, cô ấy lại tỉnh bơ như thể cô ấy chẳng nhớ tí gì về những lời mình đã nói. Đã rất nhiều lần chỉ với một câu nói vu vơ của mẹ, tôi nghĩ có lẽ là vu vơ, mà tôi cảm thấy như bị một con dao thủy tinh đâm thấu ngực, đau đớn vô cùng. Khi tôi kể cho bố, ông luôn nói mẹ không có ác ý và xoa đầu tôi. Ông hay bảo, tình cờ tâm trạng mẹ không tốt thôi, bố nghĩ thế đấy. Luôn có những ngày như vậy.

Lần đó là hồi nào ấy nhỉ? Lần bố và mẹ cãi nhau.

“Tôi bảo cho mà biết, cái trò đấy của ông rõ là lươn lẹo!”

“Không cần phải to tiếng như thế thì tôi vẫn nghe rõ mà.”

“Lúc nào tôi cũng là người có lỗi. Có thể ông thấy như thế là ổn, nhưng tôi không thể chịu được.”

“Mình không phải người có lỗi. Tôi không nghĩ vậy. Nếu phải nói bên nào có lỗi thì đó là tôi.”

“Ông không nghĩ như thế.”

“Tôi nghĩ thế mà.”

“Vậy ông có lỗi như thế nào?”

“Tôi đang làm mình giận. Nếu tôi không có lỗi gì thì mình đã không nổi giận rồi, đúng không?”

Bố là một người ôn hoà. Ông chỉ có một trong ba biểu cảm: cười, hơi bối rối, hoặc mệt mỏi hay buồn ngủ. Ngày bố mất, mẹ ngồi trên băng ghế dài trong bệnh viện, hai tay ôm lấy mặt và thì thào.

“Nếu anh không còn nữa thì em biết sống sao đây...”

Tôi ngồi cạnh, xoa tấm lưng cứng đờ của mẹ. Tôi nghĩ chắc hẳn bố cũng sẽ làm như vậy.

“Có con ở đây. Mẹ không đơn độc đâu.”

Mẹ khóc một lúc rồi gật đầu. Sau đó, vào buổi tối khi mọi việc đã xong xuôi, tôi ngồi trong căn phòng tối, xem những hình ảnh mà bố quay hồi trước. Trong đó, bố không hề xuất hiện.

Trong một video, tôi đang chạy.

Chỗ đó là đồng cỏ ở đâu vậy nhỉ?

Nếu tôi hỏi mẹ, mẹ có biết không? Chắc là mẹ biết. Mẹ cũng đi cùng mà.

Tôi muốn đến nơi đó.

Ánh nắng rớt xuống thật gắt và hầu như không có cơn gió nào, nếu ngồi yên thì sẽ thấy nóng, nhưng nếu chạy thì không sao.

“Meri không thích màu hồng à?” Bố hỏi tôi.

“Vâng, con không thích lắm.”

“Con thích màu gì?”

“Màu trắng chẳng? Và màu xanh nhạt!”

“Màu xanh lơ à?”

Những bộ quần áo mẹ tự ý mua cho tôi thường có màu hồng. Vì con là con gái nên màu hồng mới dễ thương. Mỗi lần tôi ầm ục vì bị mẹ nói thế, bố thường cứu nguy cho tôi bằng câu: “Con gái hay con gì cũng thế, mặc màu gì chẳng được.”

Tôi muốn chạy.

Chạy thôi.

Tôi sẽ chạy.

Này...

Tôi nghe thấy tiếng gọi.

Ai thế nhỉ?

Bố ư? Giọng nói nghe khác hẳn.

Tôi muốn chạy nữa, vì vậy tôi không bận tâm, tôi cứ chạy.

Này, Merry...

Tôi nghĩ đó là một giọng nói quen thuộc.

Tôi dừng lại. Có lẽ nào là Michiki?

Tôi ngoảnh lại.

Ở đằng xa, có ai đó. Không chỉ một người. Là tụi Michiki ư?

“Michiki? Mutsumi? Ogu?”

Tôi cất cao giọng, thử gọi họ. Tôi không biết có phải là ba người hay không. Họ ở quá xa. Dù thế nào đi nữa, có ai đó ở khá xa và họ không chịu di chuyển khỏi chỗ đó.

“Mutsumi? Ogu? Michiki? Yakkii? Bố? Mẹ?”

Mặc cho tôi gọi bao nhiêu lần, họ vẫn không tiến đến. Nếu đó không phải là tụi Michiki, hoặc Yakkii, hoặc bố, hoặc mẹ thì...

Tôi cố gắng gọi tên mọi người. Mọi người...

Ai? Mọi người là ai?

Tôi không nghĩ ra.

Tôi không nhớ nổi. Tại sao?

Phải rồi, tôi chợt nghĩ ra. Nếu họ không đến đây thì tôi chỉ cần đi về phía họ là được.

Lần này, tôi chạy về hướng đó.

Chạy.

Nhưng cho dù tôi có chạy bao xa đi chăng nữa, tôi cũng không thể đến gần những người đó được. Tôi cứ tiến lên, tiến lên phía trước, nhưng bóng dáng họ cũng chẳng lớn hơn.

Tôi kiệt sức và dừng lại.

Đột nhiên, có một bóng đen.

Tôi ngược nhìn thì thấy một thứ gì đó to lớn màu đen bay qua trên đầu. Đó là gì nhỉ?

Tôi đưa mắt dõi theo.

Trước khi tôi hình dung ra được, thứ đó đã biến mất ở xa xa phía chân trời.

Tôi từ bỏ và tiếp tục tìm kiếm những người kia.

Họ không có ở đó. Không ở đâu cả. Họ biến mất rồi.

Tôi không biết phương hướng. Tôi đến từ đâu và đang đi đâu nhỉ?

Đồng cỏ trải dài ngút tầm mắt. Cỏ, và bầu trời. Ngoài ra chẳng còn gì khác.

... Tôi, chỉ có một mình.

Giọng tôi thậm chí không thể vang lên giữa khoảng không, mà bị dồn nén, kẹt lại trong lồng ngực.

Chỉ có, một mình...

Tôi nghiền ngẫm những từ đó, nhai đi nhai lại cho đến khi chúng mất hết hương vị, và cuối cùng tôi cũng nhận ra.

Ra là vậy.

Tôi nhìn xung quanh.

Vẫn thế, cỏ và bầu trời, ngoài ra chẳng có gì khác.

... Tôi đã chết.

Cho nên, tôi chỉ có một mình.

Ban này tôi cảm thấy có ai đó ở phía xa. Chỉ là tưởng tượng mà thôi. Tôi đã chết, chỉ có một mình, vì vậy chắc chắn không thể có ai cả.

Khi chết đi, người ta sẽ không còn là chính mình, sẽ không biết bất cứ điều gì nữa. Nhưng trước đó, tôi muốn gặp mọi người. Có lẽ chính niềm mong mỏi ấy đã làm tôi cảm thấy có ai đó đang tồn tại.

Tôi cố gắng ngồi xuống. Cơ thể tôi không nghe lời tôi.

Tôi nhìn xuống dưới.

Tôi không nhìn thấy tay mình. Tôi không có tay, không có chân, không có thân hình.

Không có gì cả.

Tôi nghĩ... À, vì *mình đã chết rồi mà...*

Bởi vì tôi đã chết, nên giờ không còn gì nữa.

Nhưng thật kì lạ.

Tôi vẫn có thể suy nghĩ như thế này.

Có thực là tôi đang suy nghĩ không?

Dù tôi không còn nữa?

Ở đây chỉ có cánh đồng trải rộng vô tận, và bầu trời cao vợi vợi...

Cánh đồng?

Bầu trời?

Những thứ đó ở đâu vậy?

Biến mất rồi.

Tôi không thấy gì cả.

Tôi không nghe thấy gì, chắc là vì gió không thổi?

Tôi thử nhắm mắt lại. Không có gì thay đổi. Đương nhiên rồi. Tôi không có cơ thể. Không có mắt.

Điều duy nhất tôi có thể làm là suy nghĩ.

Tôi không rõ liệu mình có đang suy nghĩ hay không, nhưng cứ nghĩ đi.

Nghĩ đi.

Tôi nên nghĩ về điều gì?

Tôi quyết định thử đếm số.

Một. Hai. Ba. Bốn. Năm. Sáu. Bảy. Tám. Chín. Mười. Mười một. Mười hai. Mười ba. Mười bốn. Mười lăm. Mười sáu. Mười bảy. Mười tám. Mười chín. Hai mươi. Hai mốt. Hai hai. Hai ba. Hai tư. Hai lăm. Hai sáu. Hai bảy. Hai tám. Hai chín. Ba mươi. Ba mốt. Ba hai. Ba ba. Ba tư. Ba lăm. Ba sáu. Ba bảy. Ba tám. Ba chín. Bốn mươi. Bốn mốt. Bốn hai. Bốn ba. Bốn tư. Bốn lăm. Bốn sáu. Bốn

bảy. Bốn tám. Bốn chín. Năm mười. Năm một. Năm hai. Năm ba. Năm tư. Năm lăm. Năm sáu. Năm bảy. Năm tám. Năm chín. Sáu mười. Sáu một. Sáu hai. Sáu ba. Sáu mười, tư. Sáu mười, sáu mười, tư. Lăm? Sáu mười, sáu, mười, mười sáu, năm? Sáu?

Không, để tôi đếm, các con số, làm ơn, nếu không thì, a a...

Biến mất,

Biến mất,

Biến,

... Merry.

Có một giọng nói.

Giọng của một ai đó.

Tôi muốn gặp.

Vì đây là lần cuối cùng.

Vì đến đây là kết thúc.

Trước khi tôi biến mất.

Làm ơn, mọi người...

Mọi người, là những ai?

Merry? Merry...?

Gọi tên tôi và nắm lấy tay tôi

T... Tổ, ph... phải làm gì đây...?

Cậu không phải làm gì cả

Không cần gì cả

Vì cậu đã làm cho tớ nhiều lắm rồi

Tớ không nói dối đâu
Tớ
đã rất
hạnh phúc
bởi vì tớ
không đơn độc
Vì có
cậu ở bên
Haru
Tớ
Tớ nhé
Haru, tớ đối với cậu là

Là gì

Tớ
Đã muốn nói gì ấy nhỉ

Tớ quên mất rồi

Có nhiều điều tớ muốn nói với cậu
Chắc chắn là rất nhiều, vậy mà
Chan chứa thế này cơ mà Tạm biệt nhé
Ôi, tạm biệt
Tớ sẽ đi xa Tuy là tạm biệt Nhưng mà
Được gặp các cậu
Được gặp cậu Thật là may mắn...
“Hey, Geek.”

Thằng Matt bự con cười hềnh hệch với bộ mặt đở lựng, chỉ
chít mụn và gọi tôi bằng giọng điệu khinh thường người khác

giống như nó vẫn làm suốt hơn năm năm nay. Giây phút ấy, tôi đã nổi khùng và lao vào nó. Đòn tấn công bất ngờ đã thành công. Tôi đốn ngã Matt, cuời lên người và đâm bèm bẹp vào mặt nó. Hồi ấy, dù trái tim đã trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng cơ thể vẫn còn yếu ớt nên tôi không thể thụi thẳng Matt bùm bụp mà chỉ có cảm giác bèm bẹp mà thôi. Đương nhiên, sau khi tỉnh khỏi cú sốc, Matt đẩy tôi ra chẳng khó khăn gì. Thay vì mấy đòn bèm bẹp, tôi bị đánh cho bầm dập. Nhưng tôi không van xin nó tha cho mình. Tôi cố hết sức phòng thủ, nghiêng chặt răng, chịu đựng cho đến khi những cú đánh dữ dội của thằng Matt dừng lại. Được một lúc, nắm tay của thằng Matt có vẻ đã bị đau, nên nó rút lại mấy từ chửi rửa rồi bỏ đi. Keenesburg. Vẫn nằm một mình bên lề phố South Pine, tôi thầm cất lên bài ca chiến thắng trong lồng ngực. Tôi là otaku nhưng không yếu đuối. Cũng không phải thằng ngu. Tôi sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và biến ước mơ thành sự thực.

Tôi đã học tiếng Nhật. Giáo trình chủ yếu là anime và manga. Kế đến là các bài hát trong anime và J-pop. Sau đó, tôi đọc tiểu thuyết Nhật Bản. Tôi cũng học tập nữa. Tôi vốn giỏi các môn tự nhiên nhưng từ khi tự học tiếng Nhật, tôi cũng không còn ghét các môn xã hội. Tôi cũng rèn luyện cơ thể, tập chạy, kéo dãn và luyện cơ cực kì nghiêm túc. Dù không thể trở thành một tên đô con như Matt thì tôi vẫn có được cơ bắp dẻo dai. Tôi không được con gái chú ý. Không chỉ có con gái. Không ai đến gần tôi, kể cả đám con trai. Tôi chống chọi với sự cô độc để cố gắng tới cùng và đã đặt chân lên đất Nhật Bản với tư cách lưu học sinh trao đổi. Thời hạn khoảng một năm. Tại sao tôi lại không được sinh ra ở đất nước này nhỉ? Căn bản thì đất nước này là nơi dành cho tôi. Đương nhiên, tôi là một otaku, nhưng chính nhờ điều đó mà người Nhật cảm thấy thân thiết với tôi. Tôi cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp từ mọi người trong nhà bác Hazaki, nơi tôi lưu trú. Đó là thứ chẳng hề hiện hữu trong gia đình thật sự của tôi. Tại ngôi trường cấp ba Nhật Bản, nơi tôi thậm chí từng mơ thấy, tôi đã có những người bạn chân chính đầu tiên kể từ lúc chào đời. Tôi cũng đã biết yêu. Tôi có người bạn gái là nữ sinh

cấp ba, một JK tên Satsuki... phải rồi, trùng tên với cô bé xuất hiện trong “Hàng xóm của tôi là Totoro” đấy. Tôi và Satsuki đã nắm tay nhau...

Chúng tôi đi bộ trên đường đê, băng qua cầu, đến hiệu sách.

“Jesse giỏi tiếng Nhật thật đấy, tự nhiên cực.”

... Satsuki?

Jesse?

Tô i hô n Sa tsu ki.

Một nụ hôn dễ thương, môi chạm môi... Ai cơ? Tôi? Với Satsuki?

Tôi nghiêm túc thích Satsuki. Tôi yêu Satsuki bằng tất cả tấm lòng, tôi muốn yêu Satsuki theo cách của tôi. Yêu Satsuki theo cách của tôi...

Tôi cảm thấy có gì đó thật kì lạ. Có gì đó thật kì lạ. Khi ngày tôi rời Nhật Bản đến gần, Satsuki đã nói: “Em không ngại yêu xa đâu.” Tôi chỉ biết lặp đi lặp lại câu “I love you” nhằm chán. Tại sao ư, vì tôi yêu Satsuki. Cuối cùng tôi về nước. Tôi gọi video với Satsuki nhiều lần mỗi ngày. Tôi trò chuyện linh tinh với Satsuki. Chỉ thế cũng đủ làm tôi hạnh phúc. Nhưng khi kết thúc các cuộc gọi video, tôi lại cảm thấy cô đơn, buồn bã không chịu nổi. Tôi lại muốn nghe giọng Satsuki. Tôi muốn thấy khuôn mặt của Satsuki. Nhưng cuộc gọi chỉ vừa mới kết thúc, mà ở Nhật đã khuya rồi, chắc chắn Satsuki phải đi ngủ, và tôi cảm thấy có gì đó thật kì lạ. Satsuki nói: “Dạo này Jesse có vẻ lạnh nhạt thế?”, đến lúc tôi xin lỗi thì bị cô ấy giận, và tôi lại thấy có gì đó thật kì lạ. Có gì đó thật kì lạ. Không bình thường. Mọi thứ đều không bình thường.

Tôi là ai? Tôi là Jesse? Tôi là...

“Ageha, chúng ta sẽ luôn bên nhau,” Takaya ôm chặt lấy tôi và thì thầm vào tai tôi. Tôi cầu mong sẽ được anh ôm mãi như thế này. Cằm của Takaya tì vào trán tôi. Takaya không cạo râu hằng ngày, nên khi cử động, râu của anh chạm và cọ vào trán tôi, làm tôi đau nhói. Tôi nhớ đã nhắc anh cạo râu rồi mà. Takaya nói là hiểu, nhưng sau vài ngày là anh lại quên luôn.

Cuối cùng, tôi bỏ cuộc. Tôi quen mất rồi. Giờ tôi thấy cảm giác này cũng không đến nỗi khó chịu. Lúc này, tôi và Takaya đang ôm nhau, quấn mình trong một chiếc chăn, nóng nực và mơ màng, buồn ngủ nhưng không tài nào ngủ được. Dẫu vậy, tôi yêu quý và trân trọng khoảng thời gian này biết bao. Tôi muốn đòi anh hôn tôi, nhưng nói ra như thế thì ngại lắm. Tôi muốn Takaya chủ động làm thế cơ. Nhưng Takaya đang thở đều đều. *Mặc kệ*, tôi tức giận. Tôi cũng cố ngủ. Đúng lúc đó, Takaya áp môi vào trán tôi. Đôi môi Takaya dần di chuyển xuống. Tôi ngăn chúng lại bằng đôi môi của mình. Trong khi chúng tôi trao nhau một nụ hôn dài, tôi cảm thấy có gì đó kì lạ. Có gì đó thật kì lạ.

Takaya đang mất dần đi hơi ấm. Mới nãy anh ấy vẫn còn ấm mà. Nóng nữa là đằng khác. Tôi ôm chặt lấy Takaya. Tôi cố sưởi ấm cho anh. Tôi không hề nghĩ làm như thế là vô ích. Tôi không muốn nghĩ như vậy. Quanh chúng tôi có Rikimaru. Có Karatsu. Có Domiko. Có Taratsuna. Mọi người đều không cử động. Máu đông đờ tôi đổ ra giờ đã nguội lạnh. Tôi nghe thấy tiếng vo ve yếu ớt của côn trùng. Lũ ruồi đang tập trung lại. Tôi cố gắng dùng tay để xua ruồi đi. Nhưng xua không xuể. Chỉ cử động tay cũng đã khó rồi. Tôi nhìn xuống và thấy lũ ruồi cùng đang bâu quanh bụng tôi. Tôi muốn làm gì đó. Tôi không biết phải làm gì. Takaya. Dậy đi Takaya. Tôi muốn gọi anh. Giọng tôi không cất lên nổi. Một con ruồi đậu lên môi tôi. Nó đang ngo ngoe. Con ruồi đang gặm chui vào bên trong tôi từ đó. Tôi cố ngậm miệng lại. Nhưng tôi không làm được như mình muốn. Thay vào đó, mắt tôi bắt đầu sụp xuống. Có gì đó thật kì lạ, tôi cảm thấy thế. Có gì đó thật kì lạ.

“... Cách thì có đấy. Chỉ có một mà thôi.”

Tôi nhận ra điều gì đó. Mặc dù chưa thể truyền đạt cho rõ ràng, nhưng có phải tôi đã được trao cho một chiếc chìa khoá không? Ý nghĩa của việc tôi, chúng tôi, được học Magic Missile [Quang đạn ma pháp] đầu tiên, và sau đó là những ma pháp đặc hiệu. Ra là thế. Thì ra là thế. Chính là vì thế, phải không, wizard [ma đạo sư] Sarai? Tôi đã trực tiếp nói như vậy với ông ấy. Sarai, đại trưởng lão của guild pháp sư, chỉ mỉm cười và không đáp gì.

Ý ông bảo tôi hãy tự mình suy nghĩ đi à? Hãy mở ra con đường của riêng mình. Nếu không, tôi sẽ không thể đạt đến ma pháp thực sự. Những thứ tôi tìm thấy theo cách đó sẽ là ma pháp của tôi. Khi tôi hỏi thế, Sarai cũng không khẳng định. Nhưng tôi tin chắc. Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy rồi. Con đường tôi phải đi theo. Đi trên con đường không lối. Và đó mới chính là đường.

“Yasuma,” Sarai nói với tôi. “Con không được hấp tấp. Nào, hãy nhìn ta. Con thấy không, cuộc sống còn dài. Con cứ tiến lên từ từ, chậm rãi là được.”

Đương nhiên tôi cũng định như thế. Mặc dù cảm thấy có gì đó kì lạ, tôi vẫn giữ ý định ấy. Cuối cùng tôi cũng đã có manh mối. Tự nói ra nghe cứ kì kì, nhưng tôi nghi mình là người cực kì nghiêm túc và hiếu học. Kể từ khi trở thành lính tình nguyện và làm một pháp sư, tôi đã nỗ lực, miệt mài nghiên cứu để rèn đến đỉnh cao ma pháp. Tôi đã học được nhiều ma pháp. Tôi nói lên ý kiến của mình một cách rõ ràng, và nếu tôi cảm thấy đối phương sai, tôi sẽ nói điều đó với họ thật chính xác. Bởi thế, cũng có lúc tôi xung đột với người khác và nảy sinh bất hoà. Tuy nhiên, với tư cách là một pháp sư thì luôn có người cần tôi. Là một pháp sư và một người lính tình nguyện, tôi đã sống một cuộc sống mà tôi không phải cảm thấy xấu hổ với bất kì ai. Tôi tự tin là vậy. Nhưng kể cả thế, vẫn có gì đó thật kì lạ.

Tôi quyết định bắt tay vào mài giữa Magic Missile của mình. Tôi có niềm tin chắc chắn rằng đây sẽ là một bước đột phá. Mới được nửa đường. Không, thậm chí có thể nói tôi chỉ vừa mới bắt đầu. Tôi vẫn chưa thể gục ngã. Vậy mà, tôi đang cảm thấy có gì đó rất lạ.

“... Hãy sống mạnh mẽ nhé, Itsunaga. Mạnh mẽ...”

Mẹ hầu như bị che phủ bởi lá rụng và cành khô. Tất cả đều do tôi gom lại. Trông mẹ có vẻ lạnh. Bà đang run rẩy. Bởi vậy tôi đã nghĩ mình phải sưởi ấm cho bà. Tôi nắm tay mẹ. Mẹ nắm lại tay tôi. Tay mẹ nhanh chóng mềm nhũn đi không còn sức lực. Mẹ cười. Mẹ tôi sắp chết. Chuyện đó đến tôi cũng biết. Tôi đã chứng kiến nhiều sinh vật đi vào cõi chết, vì vậy tôi biết cái chết là gì. Mẹ tôi sắp chết. Bà nhắn nhủ tôi rằng hãy sống mạnh mẽ. Tôi

cảm thấy có gì đó rất lạ. Có gì đó thật kì lạ. Dù thế nào, mẹ cũng sẽ chết. Vẫn nắm lấy tay mẹ khi bà không còn cử động nữa, tôi thề với lòng rằng sẽ không bao giờ quên những gì người ở Làng đã làm với mẹ và tôi. Chẳng hiểu sao mẹ không thốt ra một lời cảm hận nào. Nhưng tôi không thể tha thứ cho những kẻ ở Làng được. Tuyệt đối không thể. Trong túi, tôi đã giấu sẵn thanh đoản đao mà mẹ đưa cho tôi để hộ thân. Tôi quyết tâm trả thù cho bà bằng thanh đoản đao này. Nếu nó không thọc được tới cổ họng chúng, tôi sẽ tìm một thanh đao dài hơn, và với nó, tôi sẽ đâm một nhát xuyên qua tim chúng. Nếu tôi nói thế, chắc chắn mẹ sẽ ngăn cản tôi. Nên tôi không nói gì. Hãy im lặng và để mẹ chết trong thanh thản. Hãy để bà nghỉ ngơi. Nhưng, tôi thấy có điều gì đó thật kì lạ.

Có gì đó thật kì lạ. Tôi là, ai? Tôi, ai, Itsunaga? Ngay cả tôi cũng không biết rõ mình là kẻ nào nữa. Tôi không biết.

Tên thay đổi. Tên gọi ấy à, thế nào cũng được. Tôi vứt bỏ mười cái tên, chọn một trăm cái tên và sở hữu một ngàn cái tên. Diha Gatt. Đó chỉ là một trong hàng ngàn cái tên mà tôi nắm giữ. Tuy nhiên, đó là một cái tên khá cũ. Có lẽ là lâu đời nhất trong số họ. Tôi là...

Jesse Smith.

Ageha.

Yasuma.

Itsunaga.

Diha Gatt.

Tôi là?

Tên không quan trọng. Tôi có một ngàn cái tên. Tôi đã vượt qua hàng ngàn vùng đất. Không có mục đích ư? Tôi thấy có điều gì đó thật kì lạ. Khi đang dạo quanh kiếm tìm những cảnh sắc chưa từng thấy, tôi có gì đó thật kì lạ.

Đứng trên rìa vách đá dựng đứng của vịnh nơi gió cứ như đang thổi tốc ngược lên, tôi đưa mắt nhìn biển, nơi màu xanh lục tươi sáng chuyển sang màu xanh lam, rồi đến màu xanh thẫm. Hít căng cái mùi sóng biển đến nghẹt thở, tôi nheo mắt

lại. Tôi đưa mắt nhìn xuống bàn tay của chính mình. Đôi bàn tay màu xanh lá của tôi. Những ngón tay mập tròn của tôi. Móng vuốt có vẻ cứng cáp của tôi.

Tôi là một con chuột.

Rat King [Vua Chuột].

Tôi là

Je geha ha tsuna a sie yasu di su ma gatt mith ga
didididididiha gagagagagagagagagaggaggagagatt ga
itsutsutsutsutsunaga yasusususususususumaa
geageagegegegegegegeageha jessejejejesse sssssmith
memememememememememememe iiiiiiiiii ryryry
mememememememememe jessesmithagehayasuma
itsunagadihagatt rararararararararararat kinggggg

Tôi không được đi xa hơn nữa.

Tôi đang chạy

Đang chạy

Chạy

Đồng cỏ

Bầu trời

Không có gì

Đây là đâu

Không có ai cả

Chỉ một mình

Không đơn độc đâu. Ai đó nói. Nhiều người nói. Họ chìa tay ra. Chạm vào tôi. Chẳng e ngại gì. Thật thô lỗ. Một cách cưỡng

ép, họ nhập vào bên trong tôi. Họ vào trong mắt rồi. Ngừng lại.
Đừng đi vào. Bên trong tôi. Đừng vào. Làm ơn.

... Merry!

Đó là...

Đó là tên tôi.

Merry!

Gọi tên tôi đi.

Gọi nữa đi.

Giữ tôi lại.

Đừng buông tay.

Merry!

Merry!

Merry!

A a...

Và tôi cố gắng mở mắt ra.

8. Con thú dưới khe không nơi nương tựa

Kuzaku lặn cả người vào trong căn nhà. "... Bọn chúng là cái quái gì thế!? Trời tối rồi vẫn quyết tâm ở lì đây thế à!?"

Kuzaku đã lặp đi lặp lại cái việc đi ra rồi lại quay vào như thế không biết bao nhiêu lần, nhiều đến mức không đếm xuể. Cậu ấy chắc hẳn đã kiệt sức. Đói khát cũng là lẽ tất nhiên. Mặc dù vậy, hẳn là cậu ấy không thể ngồi yên. Haruhiro hiểu tâm trạng đó. Bởi vì cậu cũng vậy. Giữ im lặng thật khổ sở. Nhưng cậu không thể rời khỏi vị trí bên cạnh cô.

Yume đang ngồi co gối ở lối vào đã bị phá mất cửa. Mặc dù đang cầm một thanh katana trong tay, nhưng cô gần như chỉ bám các ngón tay quanh chuôi kiếm. Yume cứ cúi mặt suốt. Cậu cảm thấy dù có cất tiếng gọi thì có lẽ cô cũng chẳng đáp lại mình.

Shihoru cũng trong tình trạng tương tự Yume. Cô ngồi cạnh Haruhiro, gục đầu, chẳng hề cựa quậy.

Lũ chim vẫn kêu chơe chơé. Phải có hơn mười con quạ thay phiên nhau đậu quanh mép lỗ trên trần nhà và vẫn ồn ào đến bức mình.

Kuzaku đạp chân xuống đất, rồi ngồi thụp xuống. Được một lúc thì cậu hỏi: "... Làm gì đây?"

Haruhiro mở miệng định nói gì đó. Không một lời nào được thốt ra.

Cậu liếm môi. Hơi đau. Môi cậu khô và nứt nẻ.

Cuối cùng, Haruhiro chỉ trả lời: "Chưa được."

"... Vậy à?"

Kuzaku cố đứng dậy. Hông cậu hình như không thể nâng lên. Cậu lại ngồi bệt xuống.

Về phần Haruhiro, không phải là cậu chỉ ngồi một bên quan sát. Cần rất nhiều can đảm, nhưng cậu đã kiểm tra tình trạng của cô ấy và của Jesse, người đã biến thành một con búp bê da mỏng dính ở bên cạnh, không phải một mà rất nhiều lần. Cậu đặc biệt khiếp sợ việc chạm vào Jesse.

Trên da Jesse không có hơi ấm, không cảm nhận được độ ẩm, nhưng cũng không hẳn là khô kiệt. Haruhiro đã thử cầm cổ chân trái của Jesse lên. Nó có trọng lượng hẫ hoi. Nhưng không phải là trọng lượng của một con người. Theo những gì cậu thấy, dường như thứ tạo nên Jesse bây giờ chẳng có gì ngoài da và xương. Nghĩ kiểu gì cũng thấy anh ta không còn sống, nhưng cũng không có mùi tử khí. Tức là chưa bị phân huỷ. Về điểm đó thì cô ấy cũng vậy.

Cô ấy đã chết. Chắc chắn thế. Haruhiro đã có mặt ở khoảnh khắc ấy.

Hiện tại, cô ấy cũng *không còn sống*. Cậu đã xác nhận kĩ càng. Cô ấy không có mạch. Trái tim cô không hề đập. Nhiệt độ cơ thể có lẽ cũng không khác mấy so với nhiệt độ môi trường xung quanh. Mặc dù vậy, cơ thể cô không bị cứng lại. Cũng không phân huỷ.

Ngoài ra, còn một thứ nữa làm cậu bận tâm nên đã kiểm tra.

Con người khi đang sống sẽ có trái tim hoạt động đều đặn giúp máu chảy đi liên tục không ngừng. Nếu tim ngừng đập, đương nhiên sự lưu thông máu cũng sẽ dừng theo. Sau đó thì sao? Máu bị tác động bởi trọng lực. Nếu nằm ngửa, máu sẽ dồn vào phần lưng của cơ thể. Điều đó nhìn từ bên ngoài là đủ thấy. Nó được gọi là hồ máu tử thi, vì những phần đó sẽ bị chuyển sang màu tím.

Haruhiro định nâng đầu cô lên. Để làm được điều đó, cậu phải di chuyển Jesse, người đang áp cổ tay trái mình lên vết thương ở bả vai cô ấy. Haruhiro cân trọng cởi bỏ miếng vải đang buộc Jesse và cô ấy lại với nhau. Cậu không dám tin vào mắt mình. Vẫn còn một vết thương giống như vết rạch trên cổ tay trái của Jesse, nhưng vai của cô ấy lại sạch sẽ. Thương tích trầm trọng có thể nói là thứ đã giết chết cô giờ biến mất hoàn toàn.

Cậu cũng không thấy lượng máu dồi dào đáng lẽ phải chảy ra từ vết thương của Jesse. Ngay cả miếng vải lẽ ra phải nhuộm máu đen kịt cũng khô ráo và không hề bị bẩn.

Haruhiro run rẩy nâng đầu cô lên, vén tóc cô ra để nhìn vào gáy.

Có lẽ câu nên nói rằng thật hiển nhiên.

Ở đó không có dấu vết của hồ máu tử thi.

Vậy điều này có nghĩa là gì? Cô ấy không còn sống, nhưng cũng không thể nói rằng cô đã chết. Chắc chắn không có chuyện cô ấy cứ mãi thế này. Nhất định phải xuất hiện một sự thay đổi nào đó. Thay đổi kiểu gì? Cậu không đoán được. Tất nhiên. Chắc chắn là cậu không tài nào đoán được. Haruhiro hi vọng đó hẳn sẽ là một sự thay đổi theo chiều hướng tốt. Đồng thời, cậu cũng sợ hãi vô cùng. Một điều gì đó ngoài sức tưởng tượng có thể sắp xảy ra. Hoặc có thể nó đã và đang xảy ra rồi. Cho dù biến đổi sắp tới là thứ như thế nào, cậu cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận. Thế nhưng, liệu cuối cùng cậu có thể chấp nhận nổi không?

[illegible]

“...Ồ...” Kuzaku đứng dậy.

Yume cũng quay mắt nhìn ra ngoài.

“Haruhiro...”

Nghe Shihoru gọi, Haruhiro gật đầu. Không phải cậu quên. Jesse đã dẫn rồi. *Khi mặt trời lặn, vooloo sẽ đến.*

Yume dựng một bên đầu gối, tay cầm sẵn thanh katana. Có ai đó lao vào bên trong căn nhà. Yume không đón đánh mà để người đó đi qua. Đây không phải là volloo, loài sói ăn xác chết. Đó là Setora cầm cây head staff và chú nyaa màu xám Kiichi.

“Haru!”

Setora thậm chí còn không nhìn Yume hay Kuzaku mà bước nhanh lại gần Haruhiro.

Haruhiro chỉ đáp lại: "...Ừ."

Setora dựa cây head staff vào chân song, sau đó dừng lại bên cạnh Haruhiro. Cô hít một hơi. Kiichi cọ cọ gáy vào ống chân của Setora, kêu “nyaa” một tiếng.

“... Bây giờ cô ở đâu vậy?” Shihoru hỏi.

“Tìm kiếm,” Setora trả lời cộc lốc, lấy một vật to cỡ nắm tay ra khỏi túi. Không chỉ kích thước. Hình dạng của nó cũng giống như một bàn tay nắm chặt. Nó làm bằng kim loại ư? Trông có vẻ cứng, và tương đối nặng. Hình như trên đó có vài cái lỗ. Từ những cái lỗ ấy, ánh sáng màu xanh nhạt lọt ra.

Haruhiro chăm chú nhìn vật đó. Cậu chỉ nhìn thôi. Nó chẳng làm cậu thấy hứng thú chút nào. Nói thật là cho dù thứ đó có là gì thì cậu cũng chẳng quan tâm.

“Đây là nguy hồn khí,” Setora tự giải thích, “ở bên trong có chứa linh hồn giả của Enba. Thứ cũng nên được gọi là bản thể của người nhân tạo. Tử linh thuật sư tạo ra người nhân tạo bằng cách trói buộc nguy hồn khí và xác chết lại với nhau. Em được sinh ra trong nhà Shuro, từ khi đến tuổi nhận biết, em đã luôn chọn đùa với xác người và thú vật. Ngay cả ở Làng, người nhà Shuro cũng bị người ta ghê sợ. Người ta thường nói xấu sau lưng rằng em là đồ hôi hám. Thực ra tử linh thuật sư hầu như không bao giờ xử lý những xác chết đã phân hủy. Một xác chết được rửa ráy cẩn thận còn sạch sẽ và không có mùi hơn cả người sống ấy. Hơn nữa, xương, cơ, mạch máu và các cơ quan nội tạng được xử lý đúng cách thực ra đẹp vô cùng. Khi người nhân tạo được chế tạo hoàn chỉnh từ việc lắp nối các bộ phận này và bắt đầu cử động, cảnh tượng ấy phải gọi là ‘xúc động’ dù có nói giảm nói tránh. Tuy nhiên, sau khi làm ra Enba, em không còn hứng thú chế tạo những người nhân tạo khác nữa. Các tử linh thuật sư của nhà Shuro cứ chế ra người nhân tạo, phá hủy rồi lại tạo mới. Họ lặp lại điều đó trong suốt cuộc đời nhằm mục đích nâng cao kỹ năng. Em thì chỉ cần có Enba là đủ. Tiếc là các thành viên trong nhà chẳng ai hiểu được em. Việc một cô gái nhà Shuro nuôi nyaa cũng bị coi là hành vi lập dị. Có vẻ em là một kẻ khác thường.”

Haruhiro gạt đầu mơ hồ. Nếu không phải là thời điểm này, có lẽ cậu đã có thể lắng nghe Setora tử tế hơn. Nhưng bây giờ thì chịu. Cậu không muốn nghe câu chuyện đó. Cậu không thể để nó vào tai. Nói thẳng ra thì giờ không phải lúc.

“Haru.”

Setora cất nguy hồn khí vào túi. Kiichi nhìn lên Setora dăm dăm.

“Anh phải lòng cô gái đó rồi nhỉ?”

“... Gì...!” Mặt cậu méo đi, ngôn từ tắc nghẹn. Tại sao đột nhiên cô ấy lại nói thế?

Tại sao lại là bây giờ, ở đây?

[illegible]

Lũ vooloo hú lên.

Haruhiro nhìn lên lỗ hổng trên trần nhà. Không biết từ lúc nào, lũ quạ đã biến mất không còn một mống. Cậu cúi xuống. Chớp mắt hai lần. Hít một hơi.

“... Từ một phía thôi.”

Cậu nghĩ rằng mình không thể nói dối. Chỉ riêng điều đó là câu không làm được.

“Đó là... cảm xúc đơn phương, từ phía tôi. Như vậy tức là, a...”

“Đủ rồi.”

Setora khom người, vươn tay phải, dùng lòng bàn tay bịt miệng Haruhiro. Sau đó, không biết vì sao, cô mỉm cười nhẹ và nói: “Em hiểu.” Sau đó, khi cô nói tiếp rằng: “Nhưng này, Haru,” chất giọng cô thay đổi. Tay Setora khẽ run run. Cô đang dồn sức vào nó, “... người chết rồi thì không thể hồi sinh đâu.”

Haruhiro không thể đáp lại câu nào. Không phải vì miệng cậu đang bị bàn tay Setora bịt lại. Chuyện đó chẳng là gì. Haruhiro đang nghi ngờ. *Mình đang mơ chẳng? Một giấc mơ trong đó người chết sống lại và quay về? Cho dù người ta vốn chết là hết.* Bởi một câu nói của Setora, giấc mơ phù hợp với mong mỏi của

cậu tan vỡ, và cậu bình tĩnh. Cậu đang có tâm trạng giống như vậy.

Setora rút tay phải lại, tự nắm lấy tay trái mình.

“Hiểu theo nghĩa nào đó thì người nhân tạo là sản phẩm của sự thoả hiệp. Những người sau này được gọi là tử linh thuật sư ban đầu đã đặt mục tiêu hồi sinh người chết. Nhờ có relic [di vật], linh hồn giả được tạo ra, và sau khi người nhân tạo ra đời, các thử nghiệm ấy vẫn tiếp tục. Tuy nhiên, họ chưa bao giờ thành công, dù chỉ một lần. Cái chết là một hiện tượng không thể đảo ngược. Không chỉ có con người, không một sinh vật sống nào có thể hồi sinh sau khi chết. Kể cả khi cô ta bắt đầu thở lại, theo em nghĩ, đó sẽ không phải kiểu hồi sinh mà anh mong mỏi. Đứa con gái sống lại có thể là một người khác với người trước lúc chết. Mong là không phải một con quái vật không rõ nguyên hình. Dù vậy, nếu cô ta trung thành và đáng yêu như người nhân tạo thì còn được. Nhưng nhớ không phải thế, anh định thế nào?”

“... Thế nào... ư?”

“Không. Anh không làm thế nào được hết. Anh sẽ phải thừa nhận và chấp nhận tất cả thôi.”

“Chuyện đó thì... tôi biết.”

“Có thật không? Anh có thể ưỡn ngực khẳng định rằng, anh sẵn sàng cho điều đó ư, Haru?”

Nếu đã sẵn sàng thì lẽ ra cậu nên ưỡn ngực ra và gật đầu ngay lập tức.

Nhưng Haruhiro không thể.

“Nếu anh không thể thì,” Setora dịu giọng, lặng lẽ nói, “có một việc anh phải làm ngay bây giờ.”

“... Việc mà... tôi phải làm ư?”

“Ừ, đúng vậy. Chắc là vẫn kịp. Hãy dùng thanh đoản kiếm của anh đâm vào đầu và tim cô ta đi. Bằng cách đó, anh sẽ kết thúc chuyện này. Nếu anh không làm được thì em có thể làm thay. Em đã quen gánh nghiệp rồi. Nếu là em thì có thể làm mà không do dự gì cả. Em sẽ giải quyết trong nháy mắt.”

Vẫn kịp. Vậy ư? Mình phải làm. Mình. Bằng chính đôi tay này. Hoặc nhờ Setora làm. Không, nếu đã làm thì phải là mình. Nhưng điều đó có cần thiết không? Không cần. Tâm lí sẵn sàng. Đúng. Miễn là có sự chuẩn bị về tinh thần. Giá mình có thể nói chắc nịch là dù có chuyện gì xảy ra thì mình vẫn ổn. Haruhiro sẽ...

“Ừ...” Có tiếng rên rỉ.

Không phải Haruhiro lẫn Setora. Cũng không phải từ Shihoru, Yume, hay Kuzaku.

Mà là Merry. Tú chi của Merry đang căng cứng. Không phải chỉ có hai tay, hai chân. Từ cổ đến bụng cô uốn cong lên như một cánh cung.

“Merry...!”

Haruhiro phi đến bên cô. Cậu lập tức phải bật ngược người lại.

“Ừ aaaaaaaaaa aaaaaaaaaa aaaaaaaaaa aaaaaaaaaa aaaaaaaaaa aaaaaaaaaa.”

Trời tối nên cậu không nhìn rõ, nhưng có thứ gì đó đang chảy ra từ miệng Merry, và có thể là từ các bộ phận khác trên người cô nữa. Cái gì vậy? Cái gì đó từ bên trong Merry?

“Ng.”

Haruhiro bất giác đưa tay phải lên che miệng và nín thở. Mùi này là...

Máu?

Chẳng lẽ là máu ư? Nó tương tự như mùi máu. Nhưng tanh hơn.

“Gì thế...!?” Setora lùi lại.

“Me-Merry...!?” Yume khóc nức, còn Kuzaku hét lên: “Merry!”

“... Hi...” Shihoru la lên nho nhỏ.

Đây là cái gì vậy? Cái quái gì thế này? Haruhiro đang chống tay trái trên mặt đất với tư thế gần như quỳ gối. Cậu thực sự không biết là máu, hay là gì nhưng chất lỏng chảy ra từ bên trong Merry đang dính đầy tay trái của Haruhiro, rồi đến đầu gối cậu. Một lượng lớn vô cùng.

“A gư, gô ô, gư, ga, gô a, gư a, a ga, ca, phư ga...”

Merry vừa phát ra những âm thanh kì quái thay vì giọng nói vừa tiếp tục cho chất lỏng trào ra. Làm sao đây? *Mình nên làm gì? Mình không thể ngồi im được. Mình phải đưa ra một biện pháp. Mình phải làm gì đó. Bởi vì, trông cô ấy có vẻ khổ sở.*

“Me-Merry...!”

Haruhiro quả quyết nhào người tới, nắm lấy hai vai Merry. Cậu muốn ngăn nó lại. Ngăn chất lỏng chảy ra. Nhưng ngăn lại có ổn không? Có thể ngăn lại được không? Làm thế nào? Chất lỏng cứ liên tục tuôn ra từ bên trong Merry. Merry đã ướm sưng vì thứ chất lỏng này. Haruhiro cũng vậy. Bàn tay, cánh tay, chân cậu, tất cả đều ướm dầm. Nó văng lên tận mặt cậu. Chất lỏng này có lẽ không phải máu bình thường. Hay chỉ là máu thôi? Haruhiro giữ tay trái đè lên vai phải của Merry, còn tay phải đưa lên mặt. Đúng là không chỉ từ miệng. Chất lỏng dường như cũng đang chảy ra từ mũi và mắt cô. Haruhiro cố gắng lau đi. Thật vô nghĩa. Nó tiếp tục chảy ra ồ ạt. Thứ này vô tận ư? Nó không dừng lại dù chỉ một khắc. Nhưng cậu vẫn không thể không lau. Làm sao cậu có thể không làm gì được?

“Merry! Nghe thấy tớ nói không!? Merry! Tớ đây, Haruhiro đây! Merry...!”

Cậu muốn làm gì đó, nhưng với thứ chất lỏng này thì đành phải bó tay. Không thể ngăn được nó khi nó đang trào ra ồ ạt thế này. Merry! Merry! Merry! Haruhiro liên tục gọi cô. Toàn thân Merry cứng đờ ra, như thể cô sắp điên cuồng quấy đạp. Chắc hẳn cô ấy đang cực kì khổ sở. Có lẽ cô đang đau đớn. Nếu cô đau đớn thì có nghĩa là cô đang ở trong tình trạng có thể đau đớn được. Mà nếu vậy, không phải chỉ còn *một chút* thôi sao? Nhưng cái gì chỉ còn một chút? Khó mà giải thích được. Nhưng có lẽ, chỉ còn một chút nữa thôi. Haruhiro ôm lấy Merry và hét lên. *Không sao đâu! Đừng lo lắng! Có tớ đây rồi! Tớ, bọn tớ, ở đây rồi! Merry, bọn tớ ở bên cậu! Cơ thể cậu ở đây, nhưng có thể cậu vẫn ở một nơi xa xôi nào đó. Nơi mà giọng tớ không thể chạm đến được. Có lẽ cậu cũng chẳng nghe được tiếng tớ nói. Nếu vậy, tớ sẽ hét lên như thế này cho đến khi giọng tớ vọng tới chỗ cậu. Tớ sẽ hét vang, sẽ gào lên, giọng*

tớ sẽ tới được chỗ cậu cho xem. Có lẽ tớ không thể nắm lấy tay cậu khi cậu đang ở một nơi nào đó mà dẫn cậu về đây. Vậy thì tớ sẽ gọi to hết cỡ tên của cậu, để kéo cậu về. Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry! Merry!

“Merry...!” Haruhiro ôm Merry chặt hơn. Cậu định gọi tên cô một lần nữa. Giọng cậu đã khản cả đi. Cổ họng có bể nát cũng được. Cậu sẽ tiếp tục gọi, bất kể là bao nhiêu lần.

Merry hít vào. Từ này đến giờ, cô chỉ toàn phun ra chất lỏng. Merry bắt đầu ho.

“...Ha...ru?”

Vừa ho sặc sụa, Merry vừa nói. Rõ ràng đã nói.

Rằng...

Haru.

Haru ư?

Merry đang nghĩ cái gì là *Haruhiro* vậy? Haruhiro không biết. Nhưng chuyện đó không quan trọng.

“Ừ...! Là tớ đây, Merry. Haruhiro đây. Cậu biết mà. Cậu nghe thấy tớ, phải không? Merry. Cậu đã trở lại. Merry! Merry...!”

Merry gật đầu. Có vẻ như cơn ho của cô ấy đã thuyên giảm. Nhịp thở của cô vẫn vô cùng gấp gáp. Nhưng Merry đã cho thấy là mình có ý thức. Một cách rõ ràng, tới mức không thể nhầm lẫn được. Merry đã gọi tên Haruhiro. Cô hiểu Haruhiro đang nói gì. Có nghĩa là...?

Thật không thể tin được.

À không, tin cũng được mà.

Phải diễn tả cảm xúc này bằng từ gì đây? Thành công rồi? Thật may quá? Hay mình nên nói, mừng cậu trở về? Bọn tớ đã đợi cậu. Đợi chờ mòn mỏi. Cảm ơn cậu vì đã quay về. Tớ nhớ cậu lắm đấy. Tất cả đều đúng, nhưng có nói hết như thế vẫn là chưa đủ. Tuy nhiên, nếu đã có Merry bên cạnh thì chẳng còn gì thiếu nữa.

Ư rô ô ô ô ô ô ôn...! Rư ôn! Rư ô ô ôn! Ư rô ô ô ô ô ô ôn...! Rư ô ô ôn!

“... Haruhiro!” Kuzaku hét lên. “Cái lũ vooloo...!”

“Vooloo!”

Merry phát âm rõ ràng từ đó. Cô chuẩn bị nhổm dậy.

Haruhiro lập tức định giữ cô lại.

“Merry, chưa được...!”

“Giờ không phải lúc nói thế đâu.”

Chính xác là như vậy. Đây không phải tình huống thích hợp để nói “chưa được”. Haruhiro đỡ Merry đứng dậy. Merry vừa dợm bước đi đã loạng choạng. Cây head staff của cô đang để dựa vào chấn song gần đó. Merry cầm lấy nó và thì thầm: “... Còn trang bị,” sau đó, cô vừa trầm giọng rên rỉ vừa lắc đầu, “... có một cái khiên thì tốt. Cung tên nữa. Ở trong kho vẫn còn...”

“Merry...?”

“Phải đi nhanh lên.”

Merry ngồi xổm, tìm kiếm trong cơ thể của Jesse, lúc này nói là một cái vỏ rỗng thì chính xác hơn là một cái xác. Cô ấy đang làm gì thế nhỉ? Cậu chưa kịp hỏi thì Merry đã đứng dậy.

“Tớ sẽ dẫn đường đến nhà kho. Ngay đó thôi. Lại đây nào.”

“Ơ... à, ừ.”

Có một số điểm nghi vấn. Nhưng Haruhiro đã kìm lại. *Giờ không phải lúc nói chuyện đó.*

Setora và Kiichi, rồi Yume và Shihoru đều đang ở chỗ cửa vào. Kuzaku đã ở bên ngoài. Ở vị trí hơi cách xa một chút, cậu ấy đang thủ thế với thanh đại đao phát ra ánh sáng trắng. Chắc hẳn cậu ấy đã xài ma pháp ánh sáng Saber [Quang đao].

Ư rô ô ô ô ô ô ôn...! Rư ô ô ôn! Rư ôn! Ư rô ô ô ô ô ô ô ô ôn...!

Gần lắm rồi. Tiếng hú của lũ vooloo.

“To quá...!” Kuzaku thét lên. Cậu ấy đang nói về vooloo ư? Chúng ở đâu? Haruhiro vẫn chưa nhìn thấy chúng.

“Hồi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của Lumiaris... Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng].”

Merry đã sử dụng ma pháp ánh sáng. Một ngôi sao sáu cánh phát sáng xuất hiện trên cổ tay trái của Haruhiro và những

người khác.

Kuzaku hô lên “Nư a...!” và vùng thanh đại đao. Ánh sáng trắng loé lên và... mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng cậu có cảm giác đã nhìn thấy chúng. Vooloo. Nó đấy ư? Nhưng, sao mà nó to quá vậy...?

“Kuza...”

“Ư ô ô...!?”

Cái bóng dường như là của con vooloo đã *nuốt chửng* Kuzaku. Không, nó nhảy tới và đẩy cậu ấy ngã xuống? Haruhiro thậm chí không thể di chuyển dù chỉ một bước. Yume, Shihoru và Setora cũng vậy.

Chỉ có Merry. Bỏ tụi Haruhiro lại, Merry lao tới.

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của Lumiaris...” Merry phóng một luồng sáng chói mắt về phía con vooloo đang đè lên Kuzaku. “Blame [Khiến trách quang]...!”

“Gyon!” Con vooloo kêu lên, toàn thân co giật, và mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng lần này họ đã nhìn rõ nó.

Nó đầy lông lá, màu sắc cơ thể có lẽ là hơi đen. Nâu đen, xám tro đậm, kiểu kiểu như thế. Loài sói ăn xác chết... Một con sói ư? Thứ đó mà là sói? Giống chỗ nào? Sói thì đâu có đồ sộ thế? Chúng gọn gàng hơn chứ nhỉ? Không phải nó quá vạm vỡ sao? Cậu cảm thấy hình dạng đầu nó hơi giống chó. Hừm, đúng là cũng giống sói thật. Nhưng ấn tượng tổng thể thì khác xa. Thay vì sói thì... đúng rồi, là gấu. Khoảnh khắc từ “gấu” hiện lên trong đầu, cậu nhớ lại. Jesse đã nói thế này. “Có những con vooloo lớn hơn cả báo sư tử mà ở Thousand Valley (Thung lũng Ngàn). Chúng to như gấu vậy.” ... Gấu.

Đúng rồi. Anh ta đã nói là gấu!

“Gư aaa ryaa...!” Kuzaku đẩy con vooloo ra, bò ra từ bên dưới nó. Gần như cùng lúc, có thể ngay trước hoặc ngay sau đó, Merry vùng cây head staff hết cỡ đập vào mặt vooloo. Hình như con vooloo đã trở nên nao núng.

Merry kêu lên: “Haru...!” rồi vùng chạy. Hướng đến nhà kho ư?

“Đi chuyển!” Vừa nói dứt lời, Haruhiro liền nghĩ, *tệ thật. Mình không tự phán đoán. Mình phó mặc cho tình hình. Thế này thì ý nghĩa tồn tại của mình là gì? À không, ý nghĩa tồn tại thế nào cũng được.*

“Aa, chết tiệt, cảm ơn Merry, tốt quá rồi...! Zaa...!” Kuzaku chém một nhát vào con volloo rồi quay mình.

“Đi thôi, mọi người! Đi!”

Haruhiro khoát tay thúc giục. Setora và Kiichi, Yume, Shihoru, và cuối cùng là Kuzaku theo sau Merry. Haruhiro theo sau Kuzaku. Lũ volloo cũng đến. Ừ rô ô ô ô ô ô ô ô...! Rôn! Rư ô ô ô ô ô ô ô ô...! Ừ rô ô ô ô ô ô ô ô...! Ừ rôn ô! Lũ volloo sửa khắp nơi. Có bao nhiêu con nhỉ? Có rất nhiều. Có rất nhiều những con vật to như gấu đó. Không, trước khi lo về lũ volloo khác thì vẫn còn con volloo hồi nãy. Phư, ha, hô, ha, ha, ha, haa, ha, haa. Tiếng thở của nó đang áp sát. Con volloo lúc nãy hung hãn lao tới. Nó sẽ đuổi kịp. Nó đang áp tới tấn công. “... Ni...!”

Haruhiro thốt ra một tiếng kêu kì lạ khi cậu nhảy sang một bên, lăn tròn và đứng dậy. Nguy hiểm quá! Cậu bị nó sượt qua, móng vuốt hay gì đó! Ừ gô gô gô gô a a a a, con volloo gầm gừ có vẻ bất mãn, nó chùng cơ thể to lớn lại, cảm giác như đang *tích tụ sức lực*. Đúng không nhỉ? Nguy to nguy to nguy to. Haruhiro chạy. Cậu phóng hết tốc lực. Nhưng cậu cảm thấy mình không thể thắng nó bằng tốc độ được. *Kìa. Nhìn xem? Con volloo đã đuổi tới sát rạt. Mặc dù trời tối nên mình nhìn không rõ. Mắt nó sáng rực. Gần lắm, quá nhanh, nhanh thật sự. Mình sẽ bị giết mất, cứ thế này. “... Gi...!”*

Cậu cố gắng thoát ra. Hình như không kịp rồi? Khi nhận ra thì cậu đã bị xô ngã bổ chửng. Có mùi thú vật khó chịu khủng khiếp. Cậu không thở được. Cậu sắp bị ăn thịt ư? Bị xơi tái?

“Na, raaaa...!”

Kuzaku đã quay lại, tặng một đòn cho con volloo sắp sửa ăn thịt Haruhiro. “Gô ư!?” Con volloo kêu lên, nhưng nó không để Haruhiro thoát. Kuzaku hét lên: “Này con kia!” và tiếp tục chém volloo. “Mày định làm gì với Haruhiro hả? Tránh ra! Tao sẽ giết

mày! Chết đi, con gấu khốn kiếp...!", cậu ấy bổ thanh đại đao của mình vào nó. Không, hình như nó không phải gấu đâu. Hay là gấu nhĩ? Mà sao cũng được? Cuối cùng, con vooloo đã rời ra khỏi Haruhiro. Ngay lập tức, Kuzaku kéo Haruhiro đứng dậy. "... Haruhiro, không sao chứ!?"

“Ừ, chắc thế...”

“Nguy quá, tớ không chém được nó, bộ lông của... ô...!”

[illegible]

Haruhiro rút thanh stiletto ra. Trước đó, cậu thậm chí còn chưa chuẩn bị sẵn vũ khí. *Mình đang làm cái quái gì thế này?* Cậu bám lấy con volloo đang chuẩn bị tấn công Kuzaku một lần nữa và đâm thanh stiletto. Nhưng dù cậu cứ đâm, đâm, chắc chắn là đang đâm rồi, và con volloo cũng vặn mình vặn mảy vì khó chịu, thì cái này.., cũng hầu như không hề có hiệu quả? Lông. Bộ lông dày cứng và nhờn này là thủ phạm. Bản thân sợi lông dính bết đã cứng, không chỉ có vậy, chúng còn mọc dày đặc và xếp thành tầng, tạo thành một dạng như cái gối đệm. Với độ dài của thanh stiletto, cho dù đâm ngập tới tận cán thì tối đa cũng chỉ đủ xuyên qua lớp đệm lông này mà thôi. Cái này thậm chí còn rắc rối hơn so với lớp vỏ biểu bì của guorella. Vậy theo sách lược thì cậu chỉ còn cách tấn công vào mắt hoặc khu vực quanh mắt. “... Ô!?”

“Ừ gô haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa,” con voooloo hú lên và dựng thẳng phần thân trên. Nó đang đứng bằng hai chân sau. Chẳng nhẽ thứ này thật sự không phải sói mà là gấu? Vả lại, khi đứng lên, nó đúng là to lớn!

“Ư ô ô!?! Ô ô ô ô ô...!?”

Kuzaku có vẻ kinh ngạc. Haruhiro cố hết sức bám vào lưng vooloo. Nhưng con vooloo cứ kêu “gô haaaa, gư ô haaaaaa,” và lắc người dữ dội làm cậu không thể giữ nổi.

Thật tệ.

Mình không làm được.

Tay mình không còn lực nữa.

Cậu bị hất văng đi, và đích đến của cú văng không phải mặt đất mà là bức tường của một căn nhà. Bức tường không thể ngăn được Haruhiro mà vỡ toác.

“...Nư... Ku...”

Ủa?

Sao sáng... thế?

“Hyaa!” Đây là... giọng của Yume?

Haruhiro nằm ngửa. Khi đâm vỡ cả tường, hình như đầu cậu đã va đập rất mạnh. Có lẽ vì vậy mà cậu đang mơ mơ màng màng.

Khi nhìn quanh, cuối cùng cậu cũng thấy Yume. Shihoru nữa. Cả Setora, và Kiichi. À, ra là vậy. Nhà kho. Đây là nhà kho. Phải rồi. Thảo nào mà đèn sáng, có Yume ở đây, Shihoru ở đây, Setora ở đây, Kiichi ở đây, và tất nhiên, Merry cũng vậy.

“... A?”

Thật kì lạ.

Không hiểu vì sao mà cậu thấy Merry như không mặc quần áo.

Gì đây? Ảo ảnh hả? Chắc chắn là thế rồi. Chẳng có lí do gì để cô ấy lại phải khoả thân ở một chỗ như thế này cả.

“Haru...!” Merry bay tới chỗ cậu. Tất nhiên không phải cô ấy bay theo nghĩa đen. Đương nhiên rồi. Merry không thể bay. Nhưng cô rất nhanh. Khi Merry trong bộ dạng không mảnh vải che thân vực cậu dậy, Haruhiro nghĩ rằng chẳng lẽ đây là thiên đường. Chắc không nhỉ? Thiên đường ấy à. Không có đâu. Nếu vậy thì, đây là hiện thực... ?

“Này, cô kia!” Setora ném một thứ gì đó trông giống chiếc áo khoác dài màu xanh lục về phía Merry. “Ít nhất cũng mặc cái này vào đi!”

“Ha...!” Vẫn để đầu Haruhiro trên gối, Merry lấy thứ giống như chiếc áo khoác dài màu xanh lục đó che ngực. “Đ... Đây là, ừm, quần áo của tớ ướt sũng rồi, nên tớ đang thay...”

“Thế, thế à?” Haruhiro nhắm chặt mắt. “... Ừ. Tớ, sẽ không nhìn đâu. Tuyệt đối không.”

“Nnyaa! Kuzakkun đang...!”

“Phải, hỗ trợ cậu ấy...!”

Yume và Shihoru đang nháo nhào lên vì lí do nào đó. Không, không phải vì lí do nào đó. Kuzaku đang một mình nghênh chiến với volloo. Vậy mà mình? Thế này là, sao? Gối lên đùi Merry (lúc này đang thay đồ) và cứ nhắm tịt mắt lại là được hả? Không ổn tí nào?

“Ơ, ừm... Haru, ở trên, tớ mặc xong rồi.”

“A, ừ ừ...”

Haruhiro mở mắt và vội vàng ngồi dậy. Cậu thoáng liếc nhìn Merry. Merry cũng chuẩn bị đứng lên. Cô ấy đã mặc chiếc áo khoác dài màu xanh lục. Nhưng đôi chân cô vẫn để trần. Cô nói ở trên đã mặc xong. Chẳng nhẽ phần dưới thì chưa...?

Cậu lắc đầu. Kể cả cô ấy không mặc gì bên dưới thì cũng đã sao nào? Đại khái là, nếu có trang phục để thay thì cô ấy phải thay thôi. Cô đã ở trong tình trạng ướt sũng và khốn khổ. Thành thật mà nói, đến Haruhiro cũng muốn thay quần áo ấy chứ.

Yume đang cầm cung và đeo một ống đựng đầy tên trên vai. Setora có một cây giáo trong tay. Cả một chiếc khiên hình vuông nữa. Shihoru cũng cầm một chiếc khiên, nhưng có lẽ không phải cho mình mà để chuyển cho Kuzaku.

Nhìn lại mới thấy, tuy rằng nhỏ gọn, nhưng căn nhà này đích thị là một cái nhà kho. Gương rồi giáo được xếp trên kệ, và một số tấm khiên được dựa vào tường. Có cung. Có tên. Có kệ chất kín vải và quần áo. Có cả những cái lọ không rõ bên trong chúng là gì. Được treo trên xà nhà không chỉ có đèn. Một số thứ khác không hiểu là gì đang thông xuống.

Haruhiro bất giác nhìn về hướng của Merry. Cậu lập tức nhìn ra chỗ khác. Merry ngồi xổm, sờ soạng bên trong áo khoác. Có lẽ

cô đang mặc đồ.

“Nư a! Zu a! Sê aa!” Kuzaku đang một mình chiến đấu với vooloo.

“Đ... Đúng rồi!”

Trước khi Haruhiro tỉnh táo trở lại và ra lệnh, Setora đã hét lên: “Khiên!” để thúc giục Shihoru. “Rõ...!” Shihoru đồng dạc đáp lại, đi ra ngoài qua cái lỗ mà Haruhiro đã phá trên tường. Yume cũng theo sau.

Haruhiro dùng tay trái tát vào má trái của mình. Cứng rắn lên. Cậu đuổi theo Yume. Setora dẫn Kiichi đi cùng cậu. Cậu vừa kịp nhìn thấy Shihoru gọi: “Kuzaku...!” và ném cái khiên. Chiếc khiên lăn tó chân Kuzaku. Kuzaku liếc nó một cái, nhưng chỉ có vậy. Xem ra cậu không có thời gian để nhặt khiên. Kuzaku đang áp sát con vooloo và vùng mạnh thanh đại đao. Thanh đao trúng vào vai trái của con vooloo, nhưng rốt cuộc cũng không thể cắt vào. Kuzaku rút thanh đại đao lại, kêu “Kê ê a...!” rồi chém xuống. Con vooloo bị thanh đao giáng một đòn vào đỉnh đầu, nhưng nó chỉ loạng choạng và lùi lại. Lớp đệm lông cứng của nó thật là đáng sợ. Phải làm sao mới được đây?

“Đồ ngốc, đừng chém mà đâm ấy!”

Setora không chỉ hét lên như vậy. Cô chạy nhanh về phía con vooloo. Cô vùng thẳng ngọn giáo ra, đâm vào chỗ cuống họng nó. Mũi giáo thực sự đã đâm xuyên vào hần oai. Setora không chút do dự buông ngọn giáo ra và nhảy lùi lại. “Tấn công liên tục đi, đồ ngu...!”

“Ng na raaaaaa...!”

Kuzaku lao vào con vooloo. Khi Kuzaku giải phóng hoàn toàn bản năng chiến đấu và ập tới tấn công, cậu hưng hân đến mức đáng sợ. Kuzaku lao thẳng cả người vào con vooloo. Thanh đại đao đâm sâu vào chỗ lõm thượng vị trên ngực nó. Thật đáng ngạc nhiên là hình như lúc đó Setora đã quay trở lại nhà kho.

“Haru!” Nghe tiếng gọi, Haruhiro ngoái lại và thấy một ngọn giáo đang bay về phía mình. Cậu tự hỏi tại sao, nhưng vẫn nhanh chóng đón lấy nó. “Cô cũng vậy, thợ săn!” Setora cũng

ném cho Yume một ngọn giáo, và lấy một cây cho mình.
“Nào...!”

Mình là một kẻ ngu ngơ, dân dốt, bất tài, vô dụng, hết thuốc chữa, vừa nghĩ vậy Haruhiro vừa cất thanh stiletto đi và giương ngọn giáo lên. Cậu có lẽ chưa bao giờ sử dụng giáo trước đây. Nhưng thế thì sao? “Kuzaku tạm lui lại đã!” Cậu hét lên, lao về phía trước, cạnh tranh vị trí dẫn đầu cùng Setora và Yume. Hình như một nhát đâm vừa rồi của Kuzaku đặc biệt hiệu quả. Con volloo đã hoàn toàn rơi vào thế bị động. Ngọn giáo của Haruhiro, ngọn giáo của Setora và ngọn giáo của Yume đã xuyên qua người nó... nói vậy thì hơi cường điệu, nhưng cả ba ngọn giáo đều đâm vào nó một cách ngoạn mục. Con volloo té ngửa ra sau, nhưng kịp vịn người ngay trước khi nằm ngửa ra đất, vì vậy, nó ngã nghiêng sang một bên. Hình như nó muốn bò đi bằng bốn chân. Tuy vậy, bốn ngọn giáo và thanh đại đao của Kuzaku cắm vào cổ họng, ngực và những nơi khác xem ra đang cản trở nó.

“Tránh ra...!”

Kuzaku, người đã tạm thời lùi lại, giờ nhảy xổ vào con volloo một cách hung hãn. Cậu rút mạnh thanh đại đao ra và lập tức đâm bồi. Xuyên qua rồi. Mổm nó. Kuzaku đâm thanh đao lớn của mình vào trong miệng con volloo. Không chỉ có thế. “Ng nư ô a...!” Cậu vặn xoắn thanh đao và mượn lực để hất lên. Thanh đại đao xẻ đôi đầu con volloo *từ bên trong*. Bất kể nó là một con quái vật rắn rỏi cỡ nào, đó vẫn là một đòn trí mạng.

Haruhiro thở phào nhẹ nhõm. Cứ như thế để mắng cậu là đồ ngây thơ, Setora gọi: “Kiichi...!” và ra lệnh gì đó cho chú nyaa màu xám. Ngây thơ trăm phần trăm. Quá ngây thơ, tới mức cậu không thể không cảm thấy chẳng hiểu mình bị cái quái gì. Chẳng phải lũ volloo vẫn đang hú vang khắp nơi đó sao!? Chưa có gì kết thúc cả. Bọn cậu vẫn chưa vượt qua hiểm cảnh. Còn chưa thoát nạn mà đã thở phào thì phải làm sao?

Merry cầm head staff bên tay phải, tay trái cầm đèn, từ nhà kho đi ra. Trong chiếc áo khoác màu xanh lục, dáng vẻ hoàn toàn không giống tu sĩ chút nào của cô thật mới mẻ, suýt chiếm

trợn ánh nhìn của Haruhiro. Cậu chỉ có thể bức tức với chính mình vì điều đó. Thật sự là cậu đang bị làm sao ấy. Cậu hoàn toàn không làm được việc gì cho ra dáng thủ lĩnh cả. Chẳng phải Setora giống một thủ lĩnh hơn hẳn cậu sao? Hay đây là cái gọi là “mất phong độ”? Phải không...?

Không, cái gì mà “mất phong độ” chứ? Ngay từ đầu, cậu đã không có tố chất lãnh đạo. Cậu chưa bao giờ là một thủ lĩnh giỏi. Dẫu vậy, cậu không còn lựa chọn nào khác, nên trước giờ cậu vẫn cố gắng làm tối đa những điều cậu làm được trong phạm vi mình có khả năng. Nếu dùng từ “mất phong độ” thì sẽ giống như mất phong độ kinh niên vậy. Với cậu, “mất phong độ” là chuyện bình thường, và cả đời cậu cũng chẳng bao giờ thoát được ra. Suy nghĩ theo kiểu của người dẫn độn đi xem nào. Setora đã ra lệnh gì đó cho Kiichi. Hình như Kiichi đã đi đâu đó. Setora có lẽ đã cho Kiichi đi tìm đường tẩu thoát. Merry mang theo một chiếc đèn. Có ổn không? Ánh sáng có vẻ nổi bật. Nhưng vooloo là động vật hoạt động về đêm nhỉ? Dù đối phương có ở trong bóng tối thì chúng vẫn nhìn thấy. Còn phe ta lại không, nên cứ tối thế này thì đúng là bất lợi. Có đèn vẫn tốt hơn. Trước tiên cả bọn phải chạy. Phải thoát khỏi đây. *Mình là một thủ lĩnh chẳng lấy gì làm lanh lợi, những việc mình không biết, không làm được nhiều áp đảo luôn, nhưng kể cả thế mình vẫn không được phép than thở, nếu một mình mình không tìm được cách giải quyết thì, phải rồi, chỉ cần mượn sức của mọi người là được.*

“Setora! Chúng ta nên đi đường nào!?”

“Đợi đã,” Setora phát ra một âm thanh sắc gọn từ giữa hai hàm răng: “Suyt!” Cô nhắm mắt và quay đầu lại. Cậu nghe thấy loáng thoáng một tiếng “nyaa”. Từ hướng nào vậy? Haruhiro không đoán được. Có vẻ như Setora đã nghe ra. Cô mở mắt, chỉ tay về phía bên trái.

“Tạm thời là bên này. Em không thể nói là chắc chắn sẽ an toàn, nhưng...”

“Thế là đủ. Kuzaku, cậu tiên phong đi!”

“Được...!” Kuzaku nhặt chiếc khiên lên và gật đầu.

“Setora, nhờ cô ở cạnh tôi chỉ đường.”

“Ừ, em hiểu rồi.”

“Yume, cậu đi cuối!”

“Nya!”

“Merry thì...” Cậu suýt thì lắp bắp. Suýt khóc. Nhưng khóc rồi thì sao? Cứ như bình thường là được. Cậu vẫn có thể nói với Merry những lời như thường lệ, “... bảo vệ Shihoru và đi phía trước Yume!”

Không chậm một giây, Merry trả lời: “Ừ!”

“Shihoru, bảo toàn ma pháp nhé. Vì ta không biết sắp tới sẽ có chuyện gì.” Giọng cậu nghẹn ngào.

“... Rõ!” Shihoru đáp lại ngắn gọn, giọng cô cất lên cũng hoà chung nước mắt.

“Được rồi, đi thôi!”

Tụi Haruhiro bỏ chạy.

Cậu nghe thấy tiếng hú của vooloo. Cậu cảm nhận được chúng đang di chuyển xung quanh, nhưng số lượng vooloo là bao nhiêu, và chúng ở đâu thì cậu hoàn toàn không nắm được.

Setora chốc chốc lại hướng dẫn: “Lối này!”, “Lối kia!”... Haruhiro chỉ tuân theo, và mặc dù cậu cảm thấy khổ sở với cảm giác bất lực giằng vò thân thể, tuy không đổi thái độ theo kiểu “vốn vẫn vậy còn gì”, thì ít nhất cậu vẫn có thể chịu đựng. Ngẫm lại, không phải là không có những lúc cậu cảm thấy mình đang làm tốt. Chỉ đôi khi thôi. Hầu hết các trường hợp là không thuận lợi. Ngay cả khi thu được kết quả, cậu cũng không bao giờ đạt điểm tuyệt đối một trăm trên một trăm. *Lẽ ra phải làm thế kia, hoặc đáng lẽ nên làm theo cách này, thế mà sao mình lại không thể chứ, đây là thiếu sót của mình và mình phải sửa chữa...* Cậu cứ nghĩ thế và cảm thấy phiền phức, cảm thấy không thể quyết tâm. Điểm số trung bình mà cậu tự đánh giá cho mình chỉ khoảng dưới năm mươi điểm. Tầm bốn mươi bảy hoặc bốn mươi tám.

“Có vẻ sẽ thoát được...!”

Khi Setora nói vậy, Haruhiro nghĩ đây chính là lúc không được phép lơ lửng. *Mày cứ sống như vậy có thấy vui không?* Cậu tưởng như mình nghe được giọng tên gốc Ranta và thấy ớn lạnh. Nếu phải nói có vui hay không thì có lẽ là không vui lắm. *Dù thế, bất ngờ thay là nó cũng hỏi vui. Nhưng Ranta, chắc mày không hiểu đâu nhỉ? Nếu sống như tao, sẽ không có những cảm xúc thăng trầm dữ dội. Nhưng với những việc nhỏ, tao vẫn cảm thấy vui hoặc buồn tương ứng. Ai đó bảo đấy là một cách sống tẻ nhạt cũng được. Tao phải chịu thôi. Vì đây là chính tao. Tao chỉ có thể sống là chính mình.*

Có vẻ như Haruhiro đã trở lại bình thường. Vì chuyện của Merry mà cậu đã bị mất cân bằng tâm lí. Tuy nhiên, dù sao thì Merry đã trở lại rồi, Kuzaku, Yume, Shihoru, Setora và Kiichi cũng đều khoẻ mạnh. Hẳn cậu nên coi điều này là may mắn. Thủ lĩnh tạm bộ Haruhiro đã không làm được gì hữu dụng. Trong lúc đó, nếu có xảy ra những chuyện bi thảm hơn nữa cũng chẳng lạ lùng gì.

Năm mươi điểm trên một trăm điểm tối đa cũng không sao. Bốn mươi điểm trở lên cũng không tệ. Sáu mươi điểm thì là quá tham vọng rồi. Cậu sẽ cố gắng hết sức để không bị dưới bốn mươi. Bản thân cậu khoảng trên dưới năm mươi điểm, nhưng cậu muốn làm cho mọi người có thể đạt sáu mươi, thậm chí bảy mươi. Cậu nhắm đến mục tiêu là một tổ đội sáu mươi điểm trở lên bằng cách này hay cách khác. Cậu sẽ cố gắng vì điều đó. Đây là công việc với tư cách một thủ lĩnh của Haruhiro.

Nhận thức rõ đi nào. Đừng trèo cao quá sức. Nếu mất thăng bằng rồi ngã nhào thì sẽ mất cả chì lẫn chài. Giờ phải bình tĩnh lại đã. Nhìn đi. Nghe đi. Cảm nhận đi. Sử dụng mọi thứ có thể dùng được. Đặc biệt là cái đầu. Cho dù cứ lặp lại cùng một việc mà chẳng có gì tiến bộ thì cũng chớ nản lòng. Tiếp tục làm điều đó mà không chán. Có thứ quan trọng hơn việc bản thân tiến lên từng bước, từng bước một. Hãy đưa đồng đội tiến về phía trước. Cậu nghĩ nếu có những tham vọng lớn hơn, như là: “tôi muốn làm điều gì đó lớn lao,” hoặc “tôi muốn mọi người công nhận rằng tôi thật đỉnh,” thì cũng tốt đấy, nhưng cuối cùng, cậu

hầu như không có những thứ ấy. Cậu chẳng có duyên với tham vọng kiểu như “muốn nhìn thấy những cảnh sắc mới mẻ” hoặc “muốn đứng trên cao phóng tầm mắt ra xa”.

Nhưng nếu là vì đồng đội thì mình có thể cố gắng khá được.

Bản thân mình như vậy đấy, và mình không ghét nó. Hết lòng hết sức vì đồng đội. Đó là cốt lõi của mình. Nếu đánh mất nó, mình sẽ không thể bước tiếp. Thậm chí là không thể đứng vững.

Cả nhóm rời khỏi làng, và khi vừa vào cánh đồng thì Kiichi nhập bọn. Ừ rô ô ô ô ôn. Rô ô ôn. Ừ rô ô ôn. Rô ô ô ô ô ôn. Tiếng hú của vooloo vang lên ở phía sau... Haruhiro nghĩ thế, nhưng cậu không dám nói chắc. Nếu đúng như vậy thì họ có thể cứ thế này mà chạy thoát thân. Cậu cực kì mong sự thật là như thế.

“Kiichi!” Setora lại sai Kiichi di chuyển. Kiichi chạy ra phía trước tụi Haruhiro. Nếu có vooloo ở hướng chính diện, hẳn Kiichi sẽ báo cho cả bọn.

“Nếu có một hoặc hai con thì tớ vẫn chiến được!” Kuzaku mặc dù đang thở gấp nhưng vẫn tỏ ra mạnh mẽ.

“Merry, tắt đèn đi!”

Nghe Haruhiro nói, Merry lập tức đáp lại: “Hiểu rồi!” và tắt đèn. Vooloo có khả năng nhìn trong bóng tối rất tốt. Đây là một chuyện, nhưng có một ngọn đèn sáng rực giữa cánh đồng thoáng đặng chẳng khác nào báo cho chúng biết con mồi của chúng đang ở ngay đây.

Trời nhiều mây nên trăng chẳng lộ dạng. Sao cũng ít. Bóng tối ngọt ngào. Mặc dù vậy, khi mắt đã quen thì bọn cậu vẫn có thể nhận ra những đường nét của đồng đội bên cạnh mình.

Tiếng hú của lũ vooloo không gần. Xa hơn... Cậu nghĩ vậy.

“Dù gì thì chúng cũng là loài ăn xác thối...” Setora lẩm bẩm. Hẳn cô ấy đang nói về vooloo. Có thể vooloo không quá quan tâm đến những con mồi sống như tụi Haruhiro, nên chúng không đuổi rât. Nếu thế thì tốt. Tuy nhiên, dù sao đó cũng chỉ là mong mồi của cậu nên giờ vẫn chưa được phép lơ là.

“Yume ấy mà, có cảm giác là không còn con nào đằng đó nữa đâu!”

Nhưng nếu Yume mà cảm thấy như vậy thì đó có thể là sự thật. Không không, không được lơ lửng. Phải thận trọng. Đến mức hèn nhát cũng được.

“Shihoru!? Cậu không mệt chứ!?”

Có ngoảnh lại cũng không thể nhìn rõ nên Haruhiro lên tiếng hỏi, và Shihoru đáp lại: “... Tớ vẫn, ổn!” Ngay lập tức, Merry nói thêm: “Không sao đâu!” Nếu Shihoru ở trong tình trạng vượt giới hạn và đang làm quá sức mình, hẳn Merry đã ngăn cô ấy lại chứ không nói “Không sao đâu!” rồi.

Setora phì cười: “Các người...” Cô đang nói dở gì đó nhưng đã ngậm miệng lại.

“Hả? Gì thế?”

Bị hỏi, Setora nói “không” và lắc đầu.

Bước chân của Kuzaku rất nặng nề. Có vẻ cậu ấy đang khá khổ sở. Giờ này rồi mới nói, song Kuzaku chắc hẳn đã phải liên tục vất vả rồi. Haruhiro muốn để cậu ấy nghỉ ngơi, nhưng chưa được. Kể cả có nghỉ thì cũng không phải bây giờ. Tuy nhiên, nếu cậu ấy ngã gục xuống đây thì đúng là chết dở.

“Giảm tốc độ nào.”

“... Aissu!”

Kuzaku ngừng chạy, và bắt đầu rải những bước chân dài.

Tiếng hú của vooloo giờ đã ở khá xa. Thế này thì có vẻ cả lũ sẽ thoát được?

Haruhiro thở mạnh. *Cứ có kẻ hở là mình lại lơ lửng tinh thần. Sự mỏng manh đó là kẻ thù lớn nhất.*

Kẻ thù lớn nhất chính là bản thân mình. Mình yếu đuối thế này mà khi thành kẻ địch thì lại khá đáng sợ, nghe mới mỉa mai làm sao.

Cậu chớm nghĩ tới Ranta, nhưng đã gạt đi ngay. *Tại sao mình lại nghĩ về cái thằng đó cơ chứ? Có còn là đồng đội nữa đâu. Nhưng... chẳng nhẽ mình không nghĩ như vậy? Mình không tin là hẳn đã phản bội hoàn toàn.*

Thôi quên đi. Ít nhất thì trong thời điểm này, có nghĩ về cái thằng dở người đó cũng chẳng ích gì.

Mình muốn thư thả. Thành thật mà nói, từ tận đáy lòng, mình chỉ muốn từ tốn và thư thả. Ăn một món ngon nào đó rồi ngủ thật say. Chỉ một ngày, không, thậm chí nửa ngày thôi cũng được, mình muốn trải qua khoảng thời gian như thế. Thật là một sự xa xỉ ghê gớm. Mình biết. Dù chỉ là mơ, bây giờ cũng nên ngừng lại.

“Kuzaku.”

“Đây.”

“Setora.”

“Ừm.”

“Shihoru.”

“... Rõ.”

“Merry.”

“Ừ.”

“Yume.”

“Nyo.”

“... Được rồi.”

Mình có mệt không?

Tỏ ra mạnh mẽ là chuyện vô nghĩa. Mình mệt. Mình nên tự nhận thức được điều đó. Nhưng mình vẫn có thể tiếp tục.

Cả đội sẽ tiếp tục đi trong bao lâu? Cho đến khi trời sáng ư? Liệu cầm cự được tới lúc đó chứ?

Mình nên tính toán, dự đoán và lên kế hoạch cho mọi thứ. Rất khó để đưa ra dự đoán chính xác. Tuy vậy, làm việc mà không có kế hoạch gì thì mới là tồi tệ nhất.

“Đại khái là chúng ta đang hướng về phía Đông phải không...?” Haruhiro hỏi.

Yume bảo cậu: “Hướng Đông Bắc thì phải. Có lẽ thiên về hướng Đông hơn xíu?”

Dù gì thì cũng sẽ đến lúc cả bọn đặt chân lên núi. Trước lúc đó có nên nghỉ ngơi một lần không nhỉ? Bọn volloo phải tám,

chín phần mười là không ở gần đây. Nghỉ chân thôi. Cậu có nên nói luôn không? Vì sức tập trung bị gián đoạn cũng không tốt, nên có lẽ đến lúc nghỉ mới nói thì hơn.

U naaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaoo...!

Đột nhiên có tiếng kêu hình như là của Kiichi và Setora vùng chạy.

Đã phát sinh một chuyện gì đó nằm ngoài dự đoán. Theo phản xạ, Haruhiro hét lên: “Setora, đợi đã!” để ngăn cô lại. Setora không dừng lại. Không còn trông thấy cô nữa. Không thể bỏ mặc cô được.

“Đừng cuống lên! Chuẩn bị sẵn sàng rồi tiến lên nào...!”

Haruhiro rút thanh stiletto ra, vượt qua Kuzaku và đuổi theo Setora. Cậu sớm nhận ra có thứ gì đó ở phía trước. Cậu cảm nhận được thì đúng hơn là nhìn thấy. Ban đầu, cậu nghĩ là phải chăng mặt đất đang trôi lên. Một ngọn đồi nhỏ chẳng?

Gyao! Gyaaa! Hi gyaaaaa...!

Kiichi hét văng lên. Giọng rất đáng sợ, giống như tiếng mèo kêu khi đánh nhau.

Ngon đôi đã di chuyển... câu có cảm giác đấy.

“Kiichi, lùì lai...!” Setora hét lên.

“Haruhiro!? Cái gì thế...?”

Kuzaku đã bắt kịp. Haruhiro đã dừng lại lúc nào chẳng hay.

“Tớ không biết, nhưng...”

NNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNN...

Một âm thanh trầm nặng nề như tiếng đất rung ập tới. Mặc dù chẳng biết nó là cái quái gì, nhưng không thể nhầm được. Chẳng cần logic cậu cũng có thể tuyên bố. Đây là một *thứ cực kì nguy hiểm*.

“Phư, ô ô ô...!”

Yume có đôi mắt tinh tường, nên khác với Haruhiro, có thể cô ấy đã nhìn thấy điều gì đó đáng kinh ngạc.

“Ma...!” Shihoru chỉ nói có thế. Cô ấy đang định nói gì đó về ma pháp ư?

“Đây, là...”

Cái cách Merry không thốt nên lời như có ẩn ý gì đó. Tại sao Haruhiro lại cảm thấy như vậy nhỉ?

“... Tớ không hiểu lắm nhưng mà...” Kuzaku lẩm bẩm, “cái thế giới trước khi chúng ta tới đây chắc chắn là không như thế này đâu nhỉ. Thực sự, Grimgar đúng là...”

NN
NN...

Tới rồi. Cái gì tới cơ? Cậu không biết. Không biết thì cậu phải đối phó thế nào? Chắc chắn là cậu chịu rồi. Nhưng cậu bắt buộc phải đối phó. Một câu chuyện tệ hại. Cậu không phải Kuzaku, nhưng Grimgar cứ như thế này thực sự làm cậu phát ngán. Nhưng dù chán ngán hay không thì tại Haruhiro vẫn đang sống. Họ đang sống ở đây. Ở Grimgar này. Hình ảnh Merry mắt nhắm nghiền, nằm bất động lướt qua tâm trí cậu. Chỉ vậy thôi đã đủ khiến trái tim cậu suýt vỡ vụn ra. Cậu không muốn trải qua điều đó một lần nữa.

“Rút lui!” Haruhiro lùi lại và lớn giọng. “Đừng tách nhau ra!”

[illegible]

Cái gì vậy? Một cái gì đó đang đến. Điều đó không thể nhầm được. Cái gì đang đến? Giá mà có chút manh mối nào đấy.

“Dark...!” Hình như Shihoru vừa triệu hồi nguyên tố Dark.

“Ts!” Yume đã bắn một mũi tên thì phải. Có trúng không?
Sao rồi?

NN
 NNNNNNNNNN NNNNNNNNNNNNN... Merry nói gì đó với
 giọng đau đớn. Hình như là “*Sekaishu...*” hoặc đại loại như vậy.
 NNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNN
 NNNNNNNN Sekaishu. Đây là tên của thứ đó ư? Nhưng tại sao
 Merry lại biết tên của nó? Thôi chuyện đó sao cũng được.
 Haruhiro nhảy lùi lại. Cậu cảm thấy có thứ gì đó chạm vào mũi

[illegible]

Cuối cùng, Haruhiro cũng rút được chân ra và nhảy lùi lại. Chẳng phải mới này rất nguy hiểm sao? Nếu cậu cứ giẫm xuống, ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Mặc dù vậy, đó là một vật thể. Một *thứ cực kì nguy hiểm* hay gì đi nữa thì cậu vẫn có thể chạm vào. Nó có thực thể. Nó lại chạm vào đầu ngón chân cậu. Haruhiro đá nó đi. “Đừng sợ! Chỉ là... chỉ là một con quái vật kì lạ thôi...!”

[illegible]

Không, không được, không được, không được. NNNNN Cậu dùng chân trái đá, đá văng, đá gạt lũ sâu bướm ra khỏi chân phải, rồi bò đi và bỏ chạy. Nếu không bỏ chạy. Cậu sẽ bị nuốt chửng. “Dark...!” Shihoru gọi. Dark phát ra một âm thanh dị thường khi nó vừa bay đi vừa thu nhỏ lại và Haruhiro có thể nhìn thấy quỹ đạo ấy. Cậu nghĩ rằng Dark đã đâm sầm vào bản thể của những con sâu bướm, hay nói đúng hơn là nền móng, hoặc là thứ giống như một quả đồi sâu bướm. Nhưng cậu chỉ thấy âm thanh NNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNN là mạnh lên, còn chẳng có gì khác xảy ra cả. “Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô!” Kuzaku đứng trước Haruhiro khoảng năm, sáu mét, vùng thanh đại đao một mình tung hoành ngang dọc, nhưng đang dần bị lũ sâu bướm bao vây. “... Không được! Cứ thế này thì...!” Giọng Merry đã gần biến thành tiếng la hét. “Chạy! Hết tốc lực! Tao khoảng cách...! Tớ sẽ...!”

[illegible]

Rồi Merry. Merry. Merry đã... “... Delm, hel, en, saras, trem, rig, arve...!”

“Hả!?”

“Ủa!?”

Người thốt lên “Hả!? “có lẽ là Haruhiro, và “Ủa!?” chắc là Kuzaku.

Haruhiro và Kuzaku ngã dúi về phía trước gần như cùng lúc. Bởi lẽ, một luồng gió nóng dữ dội ập vào họ từ phía sau. Nó nóng khủng khiếp. Gọi là một cơn cuồng phong thì đúng hơn là một luồng gió nóng. Haruhiro vừa kịp lăn về phía trước, nhưng khi đứng dậy, cậu lại ngoái ra sau. Mặt cậu bị thiêu cháy khiến cậu phải kêu lên: “Nóng quá...!” Không, có lẽ không phải bị thiêu cháy, nhưng nó đau đến nỗi cậu cảm giác mình đã bị bỏng ít nhiều. Nó quá lớn để gọi là một cột lửa. Có một bức tường, không, một vách núi lửa đang vươn cao sừng sững. Ma pháp. Hẳn là Arve Magic [Ma pháp hoả diễm]. Nhưng đó không phải phép thuật của Shihoru. Gần đây, Shihoru chỉ sử dụng Dark. Hơn nữa, Shihoru chưa hề học một phép Arve Magic nào.

“Nóng nóng nóng nóng nóng nóng nóng... “ Kuzaku kêu lên khi bò về phía trước nhanh như sóc.

Haruhiro đứng dậy. Nóng. Có những bụi lửa bay ra khỏi vách núi lửa. Không chỉ là nóng.

Haruhiro tra thanh stiletto vào vỏ, lấy tay che mặt và loạng choạng đi về phía đồng đội.

Shihoru đang thu mình lại và nhìn chăm chăm vào vách núi lửa. Cô có vẻ sững sờ.

“... Blaze Cliff [Vách núi lửa]!” là những từ thoát ra khỏi miệng Shihoru.

Đó hẳn là tên của một loại phép. Nhưng Shihoru không phải là người đã sử dụng Arve Magic đó.

Yume nhìn Merry ở bên cạnh. Cô ấy lập tức nhìn tránh đi.

“Tớ...” Merry cúi xuống, áp tay trái lên trán. “... Tớ đã... Sekaishu thì. Loại bỏ. Chỉ với từng này... Tớ. Không thể. Vì vậy, tớ

đã. Ma pháp. Tớ... đã, sử dụng, ma pháp. Tranh thủ, lúc này. Tớ...”

Setora đang ôm chặt lấy Kiichi. Cô ngồi xổm, thả con nyaa xám xuống đất. “Này tu sĩ. Sekaishu là gì?”

“... Sekai... shu.” Merry lầm bầm. “... Tớ...”

Không biết, tiếng cô ấy kéo dài ra mong manh rồi tắt ngấm.

Haruhiro đứng đó chết lặng. Thực tế là cậu cũng không thể làm gì.

Tớ không biết. Đó là những gì Merry đã nói.

Sekaishu. Ngay cả sau khi cô ấy đã nói rõ ràng cái từ xa lạ đó. Merry đã sử dụng ma pháp. Blaze Cliff [Vách núi lửa]. Arve Magic [Ma pháp hoá diễm]. Đây có thể là lần thứ hai họ thấy chiêu thức đó. Lần đầu tiên là ở làng, do Jesse thực hiện.

Merry không biết điều đó.

Ma pháp ánh sáng là một chuyện, nhưng một tu sĩ như Merry chắc chắn không thể sử dụng Arve Magic [Ma pháp hoá diễm].

“Bọn mình phải chạy, tranh thủ lúc này.”

Haruhiro cố gắng đảm bảo giọng mình không bị run. Sau đó, cậu bước tới chỗ Merry, rồi chìa tay phải... *Sẵn sàng chưa?*

Tôi sẽ thừa nhận tất cả.

Đón nhận và chấp nhận.

“Đi thôi, Merry.”

Merry ngẩng mặt lên. Cậu không định đợi cô gật đầu. Haruhiro nắm tay Merry.

À, tất nhiên rồi. Mình đã sẵn sàng.

Haruhiro kéo tay Merry và bắt đầu bước đi. Đầu tiên, họ phải tránh xa Blaze Cliff [Vách núi lửa]. Cậu không biết Sekaishu là cái quái quỷ gì, nhưng họ sẽ chạy trốn khỏi con quái vật vô lí đó. Rồi hướng về phía Đông. Nếu đi về phía Đông, chắc chắn sẽ ra biển. Nếu đến được biển, bọn cậu sẽ xoay sở được thôi.

Lời bạt

ác bạn thấy sao? Về tập 11 của *Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn*?

Đã ra đến tập 11 rồi. Hay là ôi, mới tập 11 thôi?

Về phần mình, bằng cách nào đó, tôi đã vượt qua được rào cản đầu tiên, hay còn gọi là phần bắt buộc phải vượt qua, nên tôi thấy đôi phần nhẹ nhõm. Không, không phải. Vẫn còn nhiều việc phải làm.

Nói thật với các bạn, ban đầu Haruhiro và những người khác lẽ ra phải quay lại Alterna, hoặc ít nhất là gần Alterna. Nhưng vì một số lí do mà mọi chuyện không diễn ra như vậy và nhờ đó, có vẻ như chuyến du ngoạn nhỏ vui nhộn của chúng ta sẽ tiếp tục lâu hơn một chút.

Thành thật mà nói, tôi đã kiệt sức sau khi hoàn thành bản thảo này, nhưng tôi muốn các bạn cho phép tôi nói một lời như sau.

Tôi nghĩ rằng tập tiếp theo chắc chắn sẽ là một câu chuyện phiêu lưu thú vị, vui vẻ.

Gửi tới biên tập viên Harada của tôi, họa sĩ Eiri Shirai, các nhà thiết kế của KOMETWORKS, ngoài ra còn tất cả những người tham gia sản xuất, phân phối cuốn sách này, và cuối cùng là gửi đến tất cả các bạn, những người hiện đang cầm cuốn sách, sự cảm kích chân thành với tất cả tình yêu. Hôm nay tôi xin phép được dừng bút.

Tôi sẽ rất vui nếu chúng ta được gặp lại nhau.

Ao Jyumonji

[1] Cụm từ tiếng Anh chỉ những người có quyền lực, đứng đầu một tổ chức.

[2] Từ tiếng Anh chỉ người phụ nữ làm chứng cho lễ rửa tội của một đứa trẻ trong Kitô giáo, cam kết sẽ giúp đỡ dạy giáo lý cho đứa trẻ sau này, còn gọi là “mẹ đỡ đầu”.

[3] Từ đoạn này trở đi, các âm thanh Zodiakun phát ra được tác giả viết bằng chữ Hán chứ không bằng hiragana như trước. Ki = 忌 = “kị” trong cấm kị; Shi = 死 = tử; I = 縊 = thắt cổ; Hi = 卑 = “tì” trong tì tiện.

[4] Quỳ gối và khấu đầu.

[5] Backhand blow: Thuật ngữ thường chỉ cách đánh bóng/cầu trong các môn như quần vợt hay cầu lông.

[6] Seiza: Tư thế quỳ trang trọng của người Nhật, giữ thẳng lưng và đặt mông trên gót chân.

Table of Contents

1. Vào lúc này
 2. Chúng ta được sinh ra vì điều gì?
 3. Jesus again
 4. Hẳn và người thầy quan trọng của tôi
 5. Không thể quay lại
 6. Ra dáng lên
 7. Cọc tiêu
 8. Con thú dưới khe không nơi nương tựa
- Lời bạt